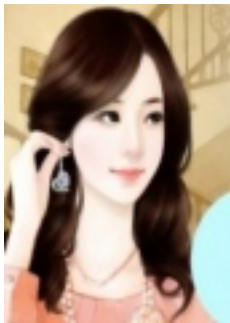

Chiếc Bông Tai Định Ước

Contents

Chiếc Bông Tai Định Ước	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58

Chiếc Bông Tai Định Ước

Giới thiệu

15 năm trước, hắn đã gặp 1 người con gái làm thay đổi cuộc đời hắn, nhưng hắn không thể không ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-bong-tai-dinh-uoc>

1. Chương 1

Âu Dương Hoa ngồi ở trong căn phòng làm việc sang trọng, thuần thực xử lý công việc, hẳn làm việc rất có năng lực, điều đó quả thực khiến cho người ta phải nể phục.

Âu dương là tập đoàn IT hành nghiệp lớn nhất trên đại lục. Âu Dương gia cũng là dòng họ giàu có hàng đầu Trung Hoa, gia tộc lớn là vậy, mà đời này, chỉ có 2 chị em Âu Dương Hoa cùng Âu Dương Tuyết, không còn nghi ngờ gì nữa, Âu Dương Hoa đích thực là người kế tục duy nhất của dòng họ Âu Dương.

Trong mắt ban quản trị nguyên lão của công ty, Âu Dương Hoa sinh ra đã là quý công tử, không hề có tài năng gì, nhưng hiện tại, họ không thể không nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa.

15 năm trước, mẹ Âu Dương Hoa qua đời, cha mẹ hẳn - Âu Dương Uy, không đến 1 tháng sau đã lấy vợ mới, tình cảnh đó của 2 chị em hẳn thật khiến người ta phải lo lắng, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Âu Dương Uy vẫn hết sức yêu thương 2 con, ông vẫn lập di chúc đem danh nghĩa toàn bộ tài sản 70% cùng 20% phân biệt cấp cho Âu Dương Hoa cùng Âu Dương Tuyết, ai cũng tò mò ko hiểu Âu Dương Uy trong hồ lô chứa thuốc gì, nhưng một chuyện đã được xác thực, đó là : Âu Dương Hoa, lúc ấy 12 tuổi, chính là người kế thừa tập đoàn trong tương lai.

Ít năm sau, Âu Dương Hoa sang Mỹ du học, 15 năm, chớp mắt đã qua. Giờ đây, hẳn đã trở về, đảm nhiệm chức tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, vị trí này chính là nắm giữ quyền lực tối cao nhất trong công ty, bởi vậy việc các thành viên trong ban quản trị nghi ngờ vào năng lực làm việc của hẳn là hoàn toàn có thể lý giải. Thế nhưng sau hai tháng Âu Dương Hoa tiếp quản công việc, mọi người đều nhận thấy những gì mà bọn họ lo lắng hoàn toàn là thừa thãi, tất cả đều thật sự khâm phục vị tổng giám đốc mới này.

Tuổi còn trẻ, lại anh tuấn tiêu sái(1) , Âu Dương Hoa thực sự đã làm mê đảo không ít người, và trở thành vị “bạch mã hoàng tử” trong lòng của chị em phụ nữ chưa lập gia đình trong công ty.

Chuông reo lên, đã 5h. Âu Dương Hoa mệt mỏi duỗi lưng, cầm thứ gì đó trên bàn lên nhìn thoáng qua một chút, ấn đường dây điện thoại nội bộ:

- Thư ký La, hủy bỏ toàn bộ lịch trình ngày mai

- Vâng!

Tuy rằng không hiểu rõ Tổng giám đốc đang suy nghĩ cái gì, nhưng một khi đã được giao phó, thì La Lệ luôn cố gắng hết sức để làm. Có vị cấp trên tháo vát, chính là nỗi khổ của một người thư ký. Mỗi lần nhìn thấy Tổng giám đốc đều cảm thấy rất có khí thế của nhà lãnh đạo, quả thực không dám không tuân theo. Hai tháng kể từ khi nhậm chức, Tổng giám đốc chưa hề nghỉ một ngày, hàng ngày luôn làm thêm giờ. Tất cả mọi người đều nói Tổng giám đốc là thiên tài, chỉ có La Lệ hiểu rõ hẳn đã nỗ lực đến mức nào, trong khoảng thời gian này, Tổng giám đốc nhất định là đã rất vất vả. La Lệ cũng gần phát điên, công việc của người thư ký chính là chờ lệnh của Tổng giám đốc, bất cứ lúc nào, và theo kịp hẳn trên từng bước chân. Ngày hôm nay, Tổng giám đốc cuối cùng cũng đã nghỉ thông suốt, tự giải phóng mình trong một ngày, La Lệ rốt cục đã có thể nhả ra cục giận này.

Âu Dương Hoa quay về căn biệt thự của mình.

Hắn lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp tinh xảo, mở ra, bên trong là một chiếc khuyên tai hình trái tim rỗng ruột, ở giữa gắn một viên bạch kim khảm đá, gặp ánh đèn, chiếc khuyên tai sáng lấp lánh, nghĩ miên man : “Mộng, anh đã quay trở về nhưng em đang ở nơi đâu?” Âu Dương Hoa thầm nhủ, hồi tưởng về kí ức 15 năm trước.

.....

Khi đó Âu Dương Hoa chỉ mới 12 tuổi, đã mất đi người mẹ mà hẳn yêu quý nhất.

Âu Dương Uy trước giờ ở bên ngoài vẫn luôn có một người phụ nữ, đối với mẹ hẳn rất lạnh nhạt và thờ ơ, giống như người xa lạ. Âu Dương Uy trước đây cưới mẹ hẳn hoàn toàn là việc bất đắc dĩ, không hề được lựa chọn, đối với bà, ông mang nỗi căm hận nhiều hơn, bởi vì sự tồn tại của bà, ông không thể cưới người đàn bà mà ông yêu thích, ông ta quả thực không thể nào xem bà là vợ. Bà rốt cuộc chịu không nổi, đã nhấn

tâm bỏ lại hai đứa trẻ song sinh, quyết rời dương gian, tìm sự giải thoát. Sau cái chết của bà không đến 1 tháng, Âu Dương Uy đã cưới người phụ nữ kia về.

Âu Dương Hoa hận, hận mẹ nhẫn tâm, hận cha vô tình, càng hận bản thân, chỉ có thể trở mặt nhìn người phụ nữ kia bước vào cửa.

Từ đó về sau, hắn trở lên ngang ngược, không còn làm bé ngoan trong mắt cha, Âu Dương Uy không xứng làm cha hắn, nên hắn không cần phải nghe những gì ông ta nói. Mỗi lần, sau khi Âu Dương Hoa cùng đám hồ bầy cầu hữu (2) gặp rắc rối, thấy trong mắt Âu Dương Uy sự thất vọng cùng nỗi ăn năn, hắn lại càng cao hứng.

Âu Dương Uy trong lòng hồ thẹn, đem 90% tài sản chia cho hai chị em hắn, nhưng Âu Dương Hoa không thích, đây không phải là điều hắn muốn, hắn muốn Âu Dương Uy thực sự thương yêu mẹ hắn, người ông yêu nhất phải là mẹ hắn.

Càng ngày Âu Dương Hoa càng trở nên ngỗ ngược, cả ngày gây gổ ở bên ngoài, ngay cả nhà cũng không muốn về, thậm chí có lần còn gây chuyện đến nỗi bị tạm giam. Hắn mặc kệ hết thảy mọi chuyện, thậm chí cả bản thân hắn cũng không để ý.

Có 1 lần, do gặp phải đối thủ mạnh hơn, Âu Dương Hoa bị đánh gãy tay, thế nhưng, hắn không bao giờ là kẻ thảm hại nhất, dù gãy tay nhưng hắn cũng đã khiến cho đối phương không thể không nằm viện. Sau trận đánh, Âu Dương Hoa cũng chẳng nghĩ ra phải làm gì, bèn tùy ý đi 1 chút. Khi đi ngang qua trường tiểu học Thạch Tử, bỗng có tiếng trẻ con ở sau lưng truyền đến

- Anh, tay anh đang chảy máu kìa!!!

Âu Dương Hoa quay đầu lại, câu nói :“Việc quái gì đến mày!” nơi cửa miệng nuốt ngược vào trong bụng.

Trước mặt hắn là 1 cô bé xinh xắn dễ thương, mái tóc xoăn, bông bênh, được tết gọn thành hai bím tóc, đôi mắt như hai hồ nước trong veo, hồn nhiên nhìn hắn. Hắn thực sự không muốn nổi nóng với cô, không có lý nào.

- Anh không sao.

Hắn thản nhiên nói. Gần đây hắn đã quen lên giọng quát mắng, cái giọng điệu như vậy đã là rất tốt rồi.

- Anh nói dối!

Tô Mộng bĩu môi, cái dáng vẻ đáng yêu khiến người ta bị mê hoặc.

- Em đưa anh đến phòng khám.

Nói xong liền kéo Âu Dương Hoa đi.

Tô Mộng vì phải ở lại trực nhật nên về sau mọi người. Vừa mới ra đến cổng liền nhìn thấy Âu Dương Hoa, tay hắn đang chảy máu, máu nhỏ giọt thành những vệt chấm dọc đường đi. Ánh mắt có phần trống rỗng, ” Có lẽ hắn trong lòng đang khó chịu chăng?”. Ngẫm cũng đúng, có ai đang bị thương vậy mà trong lòng còn có thể tốt đâu? Hắn nói hắn không sao, cô đâu có thể tin cơ chứ, cô đã 7 tuổi rồi, không còn là đứa nhóc mẫu giáo nữa mà đã lên tiểu học rồi nha , thế mà hắn vẫn còn muốn lừa cô sao? Tô Mộng nhìn người này, có phần không vui, ánh mắt hắn trông có vẻ đang rất không hạnh phúc, chính bởi vậy cô hy vọng có thể giúp hắn.

- Em không sợ anh sao?

Âu Dương Hoa ngạc nhiên.

- Vì sao em lại phải sợ?

Ánh mắt Tô Mộng nhìn thẳng vào hắn.

Âu Dương Hoa cảm thấy cô bé này quả là rất đặc biệt, hắn không phản kháng nữa, tùy ý để cô kéo đi. Bàn tay cô thật mềm mại, rất dễ chịu, hắn thực sự muốn được nắm mãi bàn tay này không buông. Lúc này, Âu Dương Hoa vừa mới trải qua trận hỗn chiến, cả người bẩn như vậy, mái tóc nhuộm đỏ rồi bù, tay thì vẫn đang chảy máu, ánh mắt lại có phần lạnh, bọn nhóc tiểu học, thấy hắn đều tránh xa, vậy mà cô bé này lại

không sợ hấn. Đôi mắt chân thành của cô khiến cho hấn cảm thấy rung động, một dòng ấm áp chảy qua tim, từ từ lan tỏa. Âu Dương Hoa cảm thấy như mùa xuân đang nảy nở trong lòng hấn, thật thoải mái biết bao! Cái cảm giác đã biến mất kể từ khi mẹ của hấn qua đời, nay như đã trở lại.

- Em tên gì vậy?

Âu Dương Hoa thật sự rất muốn biết.

- Em tên Mộng, mơ trong giấc mơ!

Tô Mộng đang cao hứng, bởi vì cô mới thấy một tia sáng ánh lên trong mắt hấn.

Kể từ ngày đó, Âu Dương Hoa thường tới tìm Tô Mộng, cùng cô bé nói chuyện phiếm, hấn có thể nói với cô mọi chuyện trong lòng, hấn tin tưởng cô, hấn muốn được nhìn thấy cô, liệu có phải hấn đã thích cô bé rồi chăng?

Thường thì Âu Dương Hoa là người nói, bởi vì trong lòng hấn có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, mấy tháng nay, hấn đã không nói được chuyện gì cho ra hồn, cô bé lắng nghe rất chăm chú, ánh mắt thật dịu dàng! Lần nào Âu Dương Hoa nói cũng vậy, cô đều yên lặng lắng nghe, đôi mắt mở to nhìn hấn, khoảnh khắc ấy, thật là đáng yêu! Những lúc như vậy thời gian trôi qua thật mau, Tô Mộng rất thích nghe hấn nói, khi ấy cô có thể cảm nhận được cái thế giới trong lòng hấn, càng tiếp xúc, cô càng cảm thấy thích con người hấn.

Từ này tới giờ cô vẫn đang lắng nghe hấn nói, hấn vừa mới nói gì nhỉ? Hấn nói hấn không muốn ra đi? Ba ba hấn đã thu xếp cho hấn đi Mỹ, nhưng mà hấn không muốn đi, hấn không hề có lý tưởng, chỉ là muốn quây phá, khiến cho ba hấn không thể an tâm. Như vậy là hồ đồ, tương lai của hấn không phải là sẽ bị hủy hoại sao?

- Người, chính là muốn anh học vì bản thân mình, anh không nên vứt bỏ chính mình nha! Mỗi ngày đều thấy anh không vui vẻ, hay ưu phiền.

“Anh không vui, em cũng sẽ cảm thấy khó chịu theo”. Chỉ có điều câu nói này Tô Mộng không có nói, mà chỉ giữ lại trong lòng.

Hấn im lặng không nói gì, hình như đang suy nghĩ cái gì đó khác.

- Anh đang nghĩ về bác gái à? Nếu anh còn như vậy, thì bác ở trên thiên đường, sao có thể an tâm.

Âu Dương Hoa nhìn cô, chung quy cũng chỉ có mỗi cô bé là có thể dễ dàng nhìn ra được ý nghĩ của hấn, chính cô cũng là một lý do khiến hấn không muốn ra đi, cô bé có biết không?

Lần này gặp mặt Tô Mộng đã nói rất nhiều, kết quả là Âu Dương Hoa cuối cùng cũng có mong muốn sống vì chính bản thân mình, bằng lòng đi Mỹ du học. Tuy rằng đã có thể thuyết phục được hấn, nhưng sâu trong trái tim, cô thật sự không muốn như vậy, không muốn sẽ không còn được gặp lại hấn nữa.

- Hứa với em, anh nhất định sẽ trở về nhé!

Tô Mộng sốt ruột chờ hấn trả lời.

- Anh sẽ trở về! Anh nhất định sẽ trở về!

Âu Dương Hoa trịnh trọng nói, đây là lời hứa xuất phát từ tận đáy lòng hấn.

Tô Mộng thật sự không nở rời xa hấn, cô bé tháo một bên đôi bông tai mà cô thích nhất.

- Cho anh!

Cô nhớ rõ có lần mẹ cô đã nói, nếu như thích một bé trai nào đó, thì có thể đem thứ mà mình yêu thích chia sẻ cùng hấn.

- Đây là có ý gì?

Hấn nghi hoặc hỏi.

- Tặng anh, cảm không được quên em đó. Sau này trở về, tặng em một đôi bông tai có đính kim cương thật!(*)

Tô Mộng chọc hấn, nhưng nói xong nét mặt lại không được vui vẻ như thường, bởi vì lúc này, tâm tình cô thực sự không được vui.

- Được! Anh sẽ tặng em một đôi bông tai có đính kim cương 6 ca-ra!

Hấn không nhớ rõ tâm trạng của mình lúc rời đi như thế nào. Hấn chỉ nhớ rõ, hấn đã nói ” Anh sẽ trở về! Anh nhất định sẽ trở về”.

.....

Âu Dương Hoa lại lấy ra một chiếc hộp, bên trong là một đôi bông tai có đính kim cương, cùng với chiếc bông tai ban nãy giống nhau như đúc, ở giữa hình trái tim là một viên kim cương, đôi bông tai này chính là đại diện cho tấm lòng thành của hấn. “Mộng, anh còn có thể tìm được em không? Em nhất định phải chờ anh.”

Đêm nay, Âu Dương Hoa không ngủ được, trong đầu hấn một lần nữa lại hiện lên khuôn mặt khả ái thân quen kia, ngày mai, hấn muốn đến trường tiểu học Thạch Tử, hấn muốn đi tìm Mộng của hấn.

(1) Tiêu sái : tự nhiên, phóng khoáng

(2) Hồ bầy cầu hữu : bạn bè xấu, bạn bè không thân thiết

2. Chương 2

Mộng Trư! Dậy mau!!!

Tô Vân lớn tiếng kêu.

Tô Mộng mở to đôi mắt vẫn còn đang ngái ngủ, mắng Tô Vân.

- Người đã phá hỏng giấc mộng đẹp của ta rồi, người ta thiếu chút nữa đã được gả cho vương tử”.

- Hôm nay còn muốn đi tới tập đoàn u Dương thực tập nữa ko, bộ quên rồi hả?

Tô Vân nghiêng đầu hỏi.

- A ...cb04c137358a654a85cf0

Tô Mộng nhanh chóng xoay người rời khỏi giường, cuối cùng cũng nhớ tới việc hôm nay phải làm.

- Bình tĩnh, bình tĩnh, vẫn còn hơn nửa tiếng nữa cơ!

Tô Mộng chạy đến ôm chầm lấy Vân.

- Vân, người thật tốt!!!

Tô Mộng và Tô Vân đã học cùng nhau từ trung học cho đến đại học, từ đó tới giờ vẫn luôn là chị em tốt của nhau, hai người năm nay sẽ tốt nghiệp.ca90df0918a380e303 Tập đoàn u Dương quả là nơi làm việc mơ ước của nhiều người, các nàng đúng là đã qua ngũ quan, trăm lực tướng (1) , mới chiếm được cơ hội thực tập này.ca02289c12491d13486f97e Nếu như làm tốt, có thể ký hợp đồng, đây chính là ước mong lớn nhất của Tô Mộng.

“u dương tập đoàn, chúng ta đến đây!!!”

Tô Mộng cùng Tô Vân đi tới u Dương tập đoàn, Tô Mộng trong lòng cảm khái(2), đại công ty chính là không giống với những công ty khác, có năng lực được làm việc ở đây hấn là rất hạnh phúc! Nghĩ tới đó,

về mặt không giấu được hưng phấn. Các nàng đã hiểu rõ công việc của mình hôm nay, chính là ở phòng tư liệu thu xếp lại tài liệu, sau đó đưa đến các ban chỉ định. Công việc dường như rất nhẹ nhàng, hơn nữa lại đãi ngộ tốt, không phải là ước mơ của nàng sao? Tốt nghiệp loại tốt, thoải mái tìm công việc, lại được nơi như ý như vậy, xem ra thực hiện lý tưởng hẳn là dễ dàng?

Các nàng chủ yếu phụ trách từ tầng 40 đến tầng 45, văn phòng của tổng giám đốc ngay tại tầng 45, nói không chừng còn có thể nhìn thấy tổng giám đốc nữa. Tô Mộng vừa mới đến u Dương đã nghe nói tổng giám đốc rất tài giỏi, về nước mới 2 tháng đã làm mọi việc công ty đâu ra đấy, tuổi trẻ tài năng số một.3adfc1eb7195d5dd1ca892b Có cơ hội nhất định phải nhìn xem là người như thế nào. Tô Mộng đối với tổng giám đốc đầy tò mò, thật sự muốn xem hẳn có phải 3 tay hay không?

Hôm nay bởi vì chưa quen công việc, Tô Mộng rời công ty khi trời đã khuya, từ phòng thuê đến u Dương tập đoàn ước chừng có nửa giờ lộ trình, nàng cũng chậm chậm bước đi, gió lạnh thổi hiu hiu, xua đi mệt nhọc buổi ban ngày, nàng dùng sức hít một miệng to không khí: “Chà, thật là thoải mái!”

- Anh ...c1e92216521e5d1a7a7

Tô Mộng trừng mắt, một người uống rượu say va vào người nàng, còn thuận tiện ỏi ra cả người nàng, nàng thực sự tức giận! Nhưng người kia dường như không chú ý, chỉ lão đảo lắc lư bỏ đi. Tô Mộng xoay người, lớn tiếng réo theo:

- Người kiểu gì thế không biết?

Thật là tức mà, thế nào thì cũng nên xin lỗi chứ?

Người kia hình như cũng có chút phản ứng, hướng về phía Tô Mộng đi tới

- Mộng ...

Mới đi 2 bước, đã ngã gục.

Hề! Người này quả thực là đáng thương, uống rượu nhiều như vậy, nhất định là gặp chuyện thương tâm, Tô Mộng cảm thán, không đành lòng cứ thế bỏ đi, nàng nâng hẳn dậy, người này ngoại hình ưa nhìn, tuy rằng đang trong tình trạng lộn xộn như vậy

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 3 | Đọc Truyện |
Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-3.html#ixzz2YbX5AZfv

mà vẫn không che giấu được vẻ tuấn tú, ngũ quan(3) thật đều đặn, nổi bật nhất chính là hẳn có một đôi mắt rất sắc bén (rất sáng), giống mắt điều hâu, một đôi mắt có thể nhìn thấu hết thấy mọi việc. Cặp mắt kia dường như đã tồn tại trong ẩn tượng của nàng, nhưng chính xác là ở thời điểm nào vậy? Nhớ không nổi, chỉ là cảm thấy có điểm quen thuộc. Mà lúc này, cặp mắt kia cũng rất mông lung, nhìn quả thực rất u buồn, Tô Mộng cho tới nay luôn rất ghét người uống rượu, lại nhịn không được mà quan tâm hẳn, muốn nhìn cặp mắt sáng kia lên thần thái kia. Tô Mộng lắc đầu vì cảm thấy buồn cười với chính ý nghĩ của mình, cũng chẳng qua là trên đường gặp một con ma men mà thôi, hơn nữa còn ỏi ra đây người nàng. Có lẽ lòng đồng cảm, có lẽ là thấy được hẳn có điểm quen thuộc, nàng nàng đem người kia đến khách sạn gần đó, sau đó mới yên tâm rời đi.

u Dương Hoa gần trưa mới tỉnh, khi tỉnh lại thấy mình ở một nơi xa lạ, liền cố gắng nghĩ xem ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm qua? Về nước 2 tháng, công ty có một đồng chuyện lớn cần phải làm, thật sự không rảnh thân chút nào, bận bịu không ngừng, ngày hôm qua hẳn làm thư ký vất vả bố trí một ngày, tới trường tiểu học Thạch Tử, nhưng trường học đã không còn, thay vào đó là một nhà lầu. Những nhà lầu kia, giống như những chiếc kim đang châm vào mắt hẳn, trong lòng cảm thấy đau đớn, liên hệ duy nhất với Mộng đã bị chặt đứt. Vì có gì mà lúc trước không hỏi nơi nàng ở? Vì có gì?

Hắn biết nàng kêu là Mộng, Mộng chính là giấc mộng! Lúc trước nàng nói như vậy. Giờ nàng ở nơi nào? Nàng là thiên thần của hắn, nàng đã làm thay đổi con người hắn, là nàng, làm cho hắn cảm nhận được sự ấm áp, là nàng, đã khiến cho cuộc sống của người khác trở lên vui vẻ có sức sống. Cũng là vì nàng, hắn đã quyết định phải nỗ lực, để sau này có thể mang đến cho nàng một cuộc sống hạnh phúc. Đó là lý do mà khi ở Mỹ, hắn cố gắng học tập, hắn nghiêm khắc với bản thân, hắn muốn thành công, phải có thành tựu. Như vậy mới có tư cách trở về tìm Mộng của hắn.

Nhưng mà, từ trước tới giờ hần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện có thể sẽ không tìm được nàng, trước kia luôn cảm thấy tìm được nàng là chuyện thực dễ dàng, đi hỏi giáo viên là biết liền, hiện tại mới hiểu được ý nghĩ của mình lúc đó thật sự quá đơn giản, trên đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Cho dù trường học còn tồn tại, biết địa chỉ của nàng, nàng cũng có thể đã chuyển nhà, chỉ có thể nói hần đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, hoặc là nói chính hần không muốn đối mặt sự thật, vẫn an ủi chính mình: có thể tìm được Mộng. Không dám tưởng tượng là không tìm thấy nàng, những tòa nhà cao tầng kia, đã phá tan giấc mộng của hần, làm cho hần cảm thấy năm tháng không thể quay lại, cảnh còn người mất, tâm tư đau đớn. Quả thực hần đã biết quá ít về nàng, ngoài việc nàng tên Tô Mộng, nàng có một người mẹ rất yêu thương nàng, thì còn cái quái gì nữa? Đi đâu tìm nàng? Nàng sẽ ở nơi nào?

Tuyệt vọng, chính là cảm giác như lúc này sao? u Dương Hoa không biết hiện tại tâm tình của hần nên hình dung như thế nào nữa hần cũng không rõ là hần muốn làm gì, hần còn muốn làm gì, có lẽ Mộng là tất cả, tìm không thấy nàng, cuộc sống của hần không hề trọn vẹn, không còn màu sắc. Hần uống rất nhiều rượu, rất nhiều, trước kia hần chưa bao giờ uống, bởi vì Mộng có nói, nàng không thích người uống rượu say. Vậy mà giờ hần uống rất nhiều, ai nói uống rượu sâu càng sâu thêm? Rượu là một thứ thật tốt, uống nhiều, người cũng sẽ quên mọi chuyện, cũng sẽ không nghĩ tới muốn cái gì nữa...

Sau lúc uống rượu đã xảy ra chuyện gì? u Dương Hoa nghĩ không ra, hình như có người hảo tâm nào đó đem hần tới nơi này, hần nhanh chóng rời khách sạn, hiện tại là giờ hần làm việc. Nhưng đi làm vì cái gì? Vì sự nghiệp? Vì thành công? Thành công lại vì cái gì? Nếu tìm không thấy người cùng nhau chia sẻ, thành công thật sự có còn quan trọng không? Nhưng mặc kệ như thế nào, lý trí nói cho hần, hần vẫn phải đi làm.

Thư ký La hơn 10h mới thấy tổng giám đốc, không thể không ngậy người, cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên tổng giám đốc đến muộn, vẫn giữ hình tượng hoàn mỹ, tổng giám đốc nói vẫn còn có nhiều việc quan trọng, nhưng quần áo lôi thôi, đầu tóc bù xù, hiển nhiên là không có tắm gội, thêm hơi rượu nồng nặc từ người hần lan ra.

Trong lúc thư ký La còn đang kinh hãi, u Dương Hoa đã nhanh chóng tiến vào văn phòng:

- Thư ký La, lịch trình buổi sáng!

La Lệ đi theo hần vào, nghe giọng mà cảm khái: Tổng giám đốc vẫn cứ là tổng giám đốc, cho dù không phải là bộ dáng thường ngày, nhưng lời nói ra vẫn y nguyên, đầy trọng lượng và uy lực như trước.

- 10h có hội nghị, nhưng tổng giám đốc chưa tới, ban giám đốc hoãn lại đến 11h, buổi chiều 3h có hẹn với ông chủ Lý công ty điện gia dụng.

La Lệ đơn giản trình bày lại những điểm trọng yếu.

- Ừm.

u Dương Hoa không nói gì, biểu thị La Lệ có thể ra ngoài.

u Dương Hoa chính mình cũng hiểu được, cứ như vậy đi làm cũng là ngoài ý muốn, nghĩ việc có lẽ cũng không tồi, nhưng hần không nghĩ đến. d7032bf6b4742337819479323 Hần yêu cầu nhân viên phải đúng giờ, không thể không có lý do mà bỏ công việc, 2 tháng vừa qua có thể nói là tấm gương, chưa từng muộn giờ, trừ khi là có lý do tất yếu. La Lệ sau khi ra khỏi phòng, hần mới bắt đầu rửa mặt chải đầu, gian phòng làm việc này kỳ thực giống như một căn hộ, có phòng ngủ, có phòng khách... cái gì cần có đều có. Dương nhiên là ngăn cách hoàn toàn với văn phòng làm việc, người khác tiến vào chỉ biết đến một phòng làm việc sang trọng, chỉ có mở ra cánh cửa bên phải, người mới có thể phát hiện được. Nếu không phải ngày hôm qua rất thương tâm, uống quá say, cũng sẽ không gặp phải tình huống như thế này.

(1) Qua ngũ quan, trăm lực tướng : dựa theo tích Quan Vũ khi rời Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua 5 cửa ải, chém đầu 6 viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

(2) Cảm khái : xúc động, bồi ngùi.

(3) Ngũ quan : 5 khí quan: mắt, mũi, tai, miệng và thân mình

3. Chương 3

Nhà hàng dành cho nhân viên của tập đoàn u Dương,

u Dương Hoa quen tính ngồi ở vị trí hần thường ngồi để ăn cơm trưa, đầu bếp ở nhà hàng là đầu bếp giỏi trong thành phố này, làm được đồ ăn có đủ toàn bộ sắc hương vị, hần thích hương vị của thực vật nơi này, cũng thích ngồi ở một góc, nghe nhân viên nói chuyện phiếm, lý giải một ít ý nghĩ của bọn họ, chỉ là hần chưa bao giờ gia nhập vào cuộc đàm luận của bọn họ.0aa1747358a480fcf6a56def Rất kỳ quái, chưa từng có người dám ngồi cùng bàn với hần, từ từ, cái bàn này thành vật chuyên dụng của hần.e2cef325c0501c87c Có lẽ là người nơi này đều không nhận thức hần – diện mạo tổng giám đốc, không phải kẻ nào cũng có thể nhìn thấy, ngoại trừ một ít chủ quản cao cấp cùng những giám đốc lão thành, người khác không có cơ hội nhìn thấy, nhưng mà những người đó làm sao có thể xuất hiện ở nhà hàng của nhân viên? Thời gian ăn cơm trưa của nhân viên tập đoàn chỉ có một giờ, người nơi này truy cầu chính là hiệu suất cao, thời gian ăn cơm trưa cũng là phi thường trân quý, có bao nhiêu người sẽ chú ý người xa lạ như hần?

“Mộng, nhìn người kia xem.” Vân nhắc nhở Tô Mộng nhìn người đang ngồi ở cạnh cửa sổ.

Tô Mộng theo ánh mắt của Vân nhìn qua, phía trước các nàng, cách hai cái bàn có một bóng lưng ngồi cô độc. Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 4 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-4.html#ixzz2YbXX9d18

lần, mỗi lần hần đều ngồi ở vị trí kia.” Tô Vân rất hưng phấn nói: “Hần là bạch mã hoàng tử trong lòng ta! Nhất định phải đi làm quen hần!”

“Nga” Tô Mộng không yên lòng nói.

“Phản ứng của người là sao? Đang suy nghĩ cái gì?”

“Chỉ là cảm thấy bóng lưng kia có điểm quen thuộc.” Tô Mộng cảm thấy ở nơi nào đó đã thấy qua người kia, bóng lưng hần rất giống ai? Hần là chưa thấy qua, mình đến tập đoàn u Dương cũng mới vài ngày, nhận thức không nhiều người lắm, không có nhân vật này, nhưng lại xác thực có điểm ấn tượng, nghi hoặc...

“Chúng ta đi qua xem? Đi làm quen hần nha! Ta thật muốn nhận thức hần!” Không thoát được mê hoặc, cũng vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ, hai người đi về hướng người kia.6f2e94536a5b7d8b779e691 Ngấm lại đều cảm thấy có chút hoang đường, Tô Mộng lắc đầu, nàng thật không hiểu chính mình: nàng đang làm gì? Đang ở trong suy tư, hai người đã đến trước mặt người kia.

“Người khỏe!” Tô Vân cho hần một cái mỉm cười ngọt ngào, vươn tay, “Ta là Tô Vân, nàng là Tô Mộng.” Rất chờ mong hần cũng nhiệt tình hồi đáp.

Tô Mộng? u Dương Hoa lấy làm kinh hãi, cấp tốc ngừng đầu, hần thấy một nữ tử mỹ lệ, tóc quần thật dài, tóc rất giống nàng, thế nhưng người có tên này không phải là rất nhiều sao? Có phải nàng không?...019dd8d9bd8f5136cdab6 u Dương Hoa chìm đắm trong câu hỏi của mình, hoàn toàn không phát hiện cái tay duỗi ở trước mặt.9a5fcb1cc0c6707d9 Tô Vân ngậy ngốc nhìn hần, hoàn toàn bị bề ngoài tuấn lãng hấp dẫn của hần mê hoặc, tay vẫn duỗi, không có dự định lùi về, nàng đã nhìn ngây người.f2bd7e0dd0df3d3a1a035c8 Khi Tô Mộng nhìn đến chính diện của hần, nhớ tới, hần chính là người say rượu ngày đó, hần hiện tại ngồi một mình, có lẽ, hần rất tịch mịch? Tô Mộng cho hần một cái tươi cười thật đẹp: “Người có khỏe không?” Nói xong liền hỏi hần, có lẽ hần cần bản đồ nàng không ấn tượng.5f48fed830e48f15251c Nhưng chính là muốn hỏi một chút, không hơn.

“Cảm tạ!” u Dương Hoa nghĩ tới, ngày đó chính nàng hảo tâm mà đem hần đưa đến lữ quán, tuy nói lời cảm tạ, mặt hần lại không chút thay đổi, nghe không ra ngữ khí gì.

“Không có việc gì!” Tô Mộng thấy trong mắt hần lộ vẻ thất thần, “Cười một chút, được không?” Ánh mắt hần vì sao không có ánh sáng? Nàng hoài nghi: hần bao lâu rồi chưa có chân chính cười?

Nàng tại sao quan tâm ta? Vì sao đối với ta tốt như vậy? Nàng vì sao đối một người xa lạ cũng có thể quan tâm như vậy? u Dương Hoa rất nghi hoặc.70fe11730e4cde9e51c Nàng cũng như Mộng luôn quan tâm người

khác, nghĩ đến Mộng, ánh mắt hắn càng thêm vô hồn.8edd7c54ad81aa39dfb Lòng hắn đã bị thương triệt để khi biết tin trường tiểu học Thạch Tử biến mất! Bởi vì một ít chuyện, hắn thật sâu đã biết khoảng cách của hắn và Mộng thật rất xa xôi, biến người mệnh mệnh a! Hắn nói cho chính mình: không nên có điều chờ mong, có chờ mong tự sẽ thụ thương.1b3aa02301b5d8781125fead Mộng, Mộng của hắn, đặt ở trong lòng là đủ rồi. u Dương Hoa kinh ngạc nhìn nàng, từ trong mắt nàng, hắn đọc được chân thành, cảm thấy nàng đáng tin cậy .d3bc0d5b256b89aae0c6143 Hắn cảm thụ được nàng thật tình quan tâm, nỗ lực nhếch khóe miệng, rất muốn hồi báo nàng một nụ cười, hắn đã lâu chưa từng cười qua, có lẽ lần tươi cười rạng rỡ nhất là mười lăm năm trước.83c19dea31126f3840945552 Hải lòng cười, trong đời người có thể có mấy lần?

Tô Mộng thấy vẻ mặt của hắn, có điểm đau lòng, một cái dáng tươi cười hắn cũng cười đến cứng ngắt như vậy, ai!

“Các người trước đây nhận thức?” Tô Vân ngốc đủ rồi liền gia nhập cuộc nói chuyện của hai người, “Chúng ta đây sau này chính là bằng hữu .” Tô Vân lần thứ hai đưa tay ra.5554adf2aaf944334aa u Dương Hoa chậm rãi đưa tay ra, con mắt vẫn không có ly khai Tô Mộng.

“Sau này chúng ta chính là bằng hữu !” Tô Vân rất hài lòng, trên mặt từng tế bào đều chìm đắm trong vui sướng.

Bằng hữu? Nghe thật thân thiết! Nàng sẽ là bằng hữu của ta sao? u Dương Hoa không hề có bằng hữu, người khác đều nói hắn cự tuyệt người ta, như cách xa nghìn dặm, khó có thể tiếp cận.9dcb986fa3c26815c2aeda Như thế này sao? Lúc này hắn rất muốn cùng Tô Mộng làm bằng hữu, mà không phải Tô Vân nhiệt tâm, bởi vì trong mắt Tô Vân hắn chỉ thấy nàng yêu thích bề ngoài của mình, ánh mắt như vậy hắn sớm thành thói quen, nàng cùng người khác có cái gì khác nhau? Nhưng mà con mắt Tô Mộng tốt thật! Nhìn ra được nàng thật quan tâm mình , hắn thực sự rất muốn cùng nàng làm bằng hữu, hắn cảm thấy nàng sẽ là một bằng hữu có thể cùng hắn chia sẻ tâm tình, có lẽ hắn thực sự rất cần một người chia sẻ cảm xúc của hắn.9fe62f5305834d9b510661a Càng dài càng phải quen một người, mà hắn từ mười lăm năm trước cũng đã học quen một người , khi đó lòng hắn chính là Mộng mở ra, lúc này lòng hắn tựa hồ cũng nguyện mở ra vì “Mộng”.

“Người có thể làm bằng hữu của ta không?” u Dương Hoa dò hỏi Tô Mộng.

“Đương nhiên có thể a!” Tô Mộng rất hài lòng, vừa rồi nàng thấy được trong đôi mắt vô hồn của hắn hiện ra chờ mong, thì ra là hắn cũng sẽ có biểu tình .

Đạt được một cái khẳng định đáp án, u Dương Hoa thả lỏng tâm, hắn lo lắng nàng sẽ cự tuyệt, chính là nàng không có, hắn quyết định: sau này nàng chính là bằng hữu thật tình của hắn!

Vì vậy, chỗ ngồi hai bên trái phải của hắn lần đầu tiên không hề trống, bọn họ ba người cùng nhau dùng cơm, thuận tiện tâm sự.83f1f218ef92860ad75f3c2 Hầu như đều là Tô Vân nói, từ Tô Vân biểu tình, không khó nhìn ra nàng thưởng thức u Dương Hoa, hoặc nói là ái mộ.664b7990d077b28ece95847f3 u Dương Hoa nói rất ít, đều là Tô Vân hỏi tới mới đáp một hai câu. Tại thời điểm Tô Vân hỏi tên hắn, đương nhiên hắn không thể nói hắn là u Dương Hoa, “Ta là Dương Hoa, là trợ lý tổng giám đốc .” Hắn nói với các nàng như thế.ab38b5f6e3db50940b Giới thiệu hết sau, hắn có chút hối hận, hắn cảm thấy hắn là nên nói thật với Tô Mộng, hắn nên thành thật với nàng, nếu như hắn cho nàng là bằng hữu thật tình, vậy có gì phải giấu diếm? Có thiết yếu không? Trực giác nói cho hắn, cho dù nàng biết hắn là ai, nàng cũng sẽ không dùng thái độ khác đối với hắn.1ce0f8a43084a3a4c3d403 Thế nhưng Tô Vân, hắn cũng không biết, hắn không thích Tô Vân, không thích nàng nói liên tục, không thích nàng nhiệt tình quá độ, rất không thích! Sau này có cơ hội lại nói cho Tô Mộng sau.

Rất nhanh thời gian cơm trưa kết thúc, Tô Vân rất không muốn ly khai, đi vài bước còn không quên quay đầu cấp u Dương Hoa một cái mỉm cười.912c71d29bb3067a35231b5 Tô Mộng cảm thấy bọn họ mặc dù chính thức nhận thức đối phương, cũng không nói nhiều, nhưng lại cảm thấy hai người tựa hồ rất quen thuộc, giống như bạn tốt quen biết đã lâu, có điểm chẳng biết tại sao.2bef78c84de89edd974c06 u Dương Hoa nhìn các nàng ly khai, tiếp tục ngồi tại chỗ ăn cơm trưa, dù sao buổi chiều hôm nay cũng không có gì trọng yếu, thời gian có khi đủ.1e2981ec1220be15277427f Nàng có điểm đặc biệt, trong lòng hắn thấy vậy. Khi thân ảnh Tô Mộng triệt để biến mất, trong lòng hắn thật chờ mong lần gặp mặt tiếp.268fa8bbcb7fc1c7e2b Chờ mong? Thì ra là hắn còn có chờ mong, ý nghĩ này khiến u Dương Hoa khiếp sợ, xem ra hắn vẫn không thể

lý giải chính mình.27e03ec06f58abadd362c Hấn nguyên ý cùng nàng nói chuyện, nguyên ý thấy nàng, nếu nguyên ý, cần gì phải chờ mong nhiều, thuận theo tự nhiên đi! Hấn yên lặng ăn cơm trưa của mình, không có ngẩng đầu, người chung quanh đều không ở trong mắt hấn, tất cả tựa hồ đều không có quan hệ với hấn.

”Người kia rất tuần tú phải không? Ta đã thấy hấn vài

4. Chương 4

“Người cuối cùng cũng đi làm! Ta sắp bị Mai tỷ khi dễ chết!” Tô Vân mấy ngày nay luôn bị chủ quản bởi móc (Mai tỷ chính là chủ quản, vì nàng nhất định bắt mọi người trong phòng tài liệu gọi nàng Mai tỷ, nói gọi như thế thân thiết hơn, có thể tăng thêm cảm tình đồng sự), thực sự bức bối a! “Thế nào? Mấy ngày nay chơi vui không? Tôn Nghị có làm cho người cảm động hay không?”

“Đừng nói nữa! Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!” Tô Mộng biểu tình giống như ăn Hoàng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bong Tai Định Ước Trang 5 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-5.html#ixzz2YbXjm8LS

Mấy ngày nay Tô Mộng xin nghỉ, vì bởi Tôn Nghị đã vượt nghìn dặm đến thăm nàng.a910b51ba184997d492d8 Kỳ thực tình cảm của Tôn Nghị, Tô Mộng không phải không biết, chỉ là không muốn tiếp thu mà thôi.ccf6820c78a26855c080401 Tô Mộng là hài tử được nhận nuôi từ cô nhi viện, cho tới nay cùng mẹ sống nương tựa với nhau, cuộc sống các nàng rất không dễ dàng, một cái quán nhỏ nhỏ là sinh ý của các nàng.022d32530f49663203d Thế nhưng Tô Mộng chưa bao giờ cảm thấy khổ, có mẹ yêu thương – thực sự rất vui! Tô Mộng cho tới nay đều là con ngoan, mẹ cũng rất vui mừng.7e137a31299eb7018d08

Tôn gia cùng các nàng liên nhau, hỗ trợ cho các nàng, khiến các nàng rất cảm động.7b8f43ca06e65f182dc459c Tô Mộng biết, Tôn Nghị thích nàng, nhưng nàng chỉ xem hấn là huynh trưởng, nàng chỉ là xuất phát từ tình cảm huynh muội, đối với Tôn Nghị, nàng thực sự không cho hấn nhiều cảm tình được.e7bb385ba041a30b59e7a3ae7 Nhưng Tô Mộng không biết thế nên nói rõ với Tôn Nghị như thế nào, mỗi lần nói ra đến miệng, đều nói không nên lời, nàng không muốn tổn thương hấn.059caa13375b79c195499

Mấy ngày nay Tô Mộng cùng Tôn Nghị chơi đùa, không cần công tác, tâm tình thư sướng, cả người đều thả lỏng, cảm giác thật không tồi, nhưng bởi vì Tôn Nghị lần đầu tiên trực tiếp nói: “Mộng, ta thích người! Làm bạn gái ta đi?” Khiến cho Tô Mộng trở tay không kịp, cự tuyệt thế nào mới không tạo thành thương tổn? Nàng không có cự tuyệt cũng không đáp ứng, coi như không có nghe.1041c63e1978ebc74872c3

Tôn Nghị không đạt được câu trả lời của nàng cũng không nói lại, hấn cho là Tô Mộng không hiểu được tình cảm của hấn sâu sắc, hấn nguyên ý chờ đợi, vẫn che chở nàng, một ngày nào đó nàng hiểu, nàng sẽ tiếp thu!

“Người a! Tôn Nghị đối với người thật tốt a! Nếu như là ta, đã sớm cảm động đến chết.9228ea11351e4b14da4986db0 Ngày nay nam nhân tốt rất ít, người có thể gặp phải hấn là người may mắn. Phải quý trọng đó.”

“Người muốn tức chết ta à? Không giúp ta nghĩ biện pháp cự tuyệt hấn, lại còn nói hộ cho hấn!” Tô Mộng thực sự không biết xử lý thế nào.

“Người trước biết rõ ràng suy nghĩ của người, sau đó lại nói cho hấn, vậy được không?”

“Ý nghĩ của ta, ta vẫn rất rõ ràng! Nhưng nói thế nào?” Khó nào a...84f289703681844a03e0 .

“Này ta không giúp được người, ta cũng không có biện pháp tốt.” Tô Vân vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tô Vân, Mai tỷ ời!” Tiểu Nguyệt nhún nhủ một cái tin tức làm cho Tô Vân hộc máu.

“Thảm! Chờ nhặt xác ta đi!” Tô Vân bước nhanh về phía phòng làm việc của chủ quản.

Ba mươi phút sau

“Nữ nhân kia có bệnh! Thực sự rất đáng ghét! Rõ ràng chính cô ta nghĩ sai rồi, nhưng lại trách ta không có làm tốt, mấy ngày nay đều tìm ta gây phiền phức! Ta nơi nào chọc tới nàng?” Tô Vân bộ dạng phun ra lửa đi ra khỏi phòng làm việc.

“Người hiện tại hảo hảo ngấm lại.” Tô Mộng cũng kỳ quái Mai tỷ thể nào lại gây khó dễ cho Vân.99de120b37add93829ce Kỳ thực Mai tỷ đối với người rất tốt, từ trước đến nay rất có chừng mực.ec5f2efcbeba275b24 Gần đây nàng luôn tìm Vân, nhất định có nguyên nhân khác.

“Ta cũng không biết a!” Biểu tình rất vô tội.

“Không để ý tới nàng, quan lớn có thể ép người chết, nhận đi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy” Tô Vân rất phiền muộn, lập tức nghĩ tới Dương Hoa, lại bắt đầu cao giọng: “Mấy ngày nay ta mỗi ngày đều thấy Dương Hoa ngồi ở vị trí kia, thật là cao hứng nga! Hắn thực sự rất tuần tú, ta đi tìm hắn nói chuyện phiếm, hắn không nói nhiều, biểu tình lạnh nhạt, thực sự rất tàn khốc! Nhất là trong ánh mắt có ngạo khí át người, ta phát hiện ta triệt để bị hắn hấp dẫn!”

“Người thích hắn? Bởi vì bề ngoài của hắn?” Tô Mộng hiểu rõ Vân, vẫn luôn thích người đẹp trai.

“Lần này không giống những lần trước!” Tô Vân biết Mộng không tin nàng, khấn trương nói: “Lần này ta nghiêm túc, thực sự thích hắn!”

Có lẽ Vân lần này là nghiêm túc thật? Ban nãy biểu tình của nàng là thật.ac927aaf2f3ae56de39 Nếu như Vân thực sự rất thích Dương Hoa... Nghĩ vậy, Tô Mộng có điểm khổ sở, đột nhiên nhớ tới một đoạn đối thoại với Vân trước đây.

“Vân, ‘tam tình’ người sắp xếp như thế nào?”

“Ta a, tình yêu, tình bạn, tình thân.”

“Người không cảm thấy tình yêu trọng yếu như vậy sao? Tình thân vì sao lại xếp hạng cuối cùng?”

“Không, ở trong lòng ta tình yêu là trọng yếu nhất! Về phần tình thân, bởi vì là thân nhân, máu mủ tình thâm, bọn họ cả đời đều sẽ không bán đứng người, cho nên sắp xếp ở phía sau cũng không quan hệ, dù sao vĩnh viễn cũng đều vậy. Tình bạn nha, bằng hữu đều là khách qua đường của người, thay đổi một nhóm lại một nhóm, muốn tìm bằng hữu tri kỷ cả đời rất khó, tình bạn ta không bắt buộc. Còn người?”

“Tình thân, tình bạn, tình yêu.”

“Người yêu mẹ người, tình thân đệ nhất, ta có thể hiểu được. Chính là người không cảm thấy tình yêu so với tình bạn quan trọng hơn sao?”

“Tình yêu, chỉ xuất hiện trong kịch hoặc phim truyền hình, trong cuộc sống làm sao có? Thực tế chút có được hay không? Cuộc đời của ta không cần tình yêu, sau này tìm một người tốt có thể ở chung với ta, yêu mến lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau bình thường sống cả đời là đủ rồi.”

“Tình yêu là tốt đẹp, vì sao người không tin?”

“Không biết.”

“Người đem tình yêu xếp sau tình bạn, đưa gốc!”

“Mộng, đang ngăn gờ cái gì?”

“Nga, không có gì.” Tô Mộng nhàn nhạt nói, thể nào lại đột nhiên nghĩ đến đoạn nói chuyện kia?

“A... .” Vân kêu to, rước lấy rất nhiều người ánh mắt, “Xin lỗi, ta không phải cố ý, các vị, tha thứ a!” Vân khấn trương hướng đồng sự xin lỗi.

“Làm sao vậy?” Tô Mộng rất ngạc nhiên.

“Xin lỗi! Thực sự xin lỗi! Thời điểm ta đi ra chỉ lo cảm xúc của mình, quên Mai tỷ bảo ta gọi người đến phòng làm việc. Cái này khẳng định thảm! Thực sự thực sự rất xin lỗi!”

“Người nghĩ nghiêm trọng như vậy, nói không chừng là chuyện tốt?” Thấy Vân tự trách như vậy, Tô Mộng không thể không an ủi nàng, nhưng trong lòng cũng là rất lo lắng.

Tô Vân trong lòng âm thầm vì Mộng cầu khẩn, nhìn nàng từng bước đi về phòng làm việc, lòng cũng thấp thỏm theo.

Tô Mộng nhẹ nhàng gõ vang cửa ban công.

“Mời vào!”

Tô Mộng cẩn thận đi vào.

“Sao lại đến muộn như thế a?” Mai tỷ rất nhiệt tâm kéo tay Tô Mộng, thân mật giống như một đôi bạn tốt, làm cho nàng ngồi ở đối diện, mới trở lại chỗ ngồi của mình.

Tô Mộng bị Mai tỷ làm hồ đồ, nàng không phát hỏa? Ban nãy Vân không phải bị phê bình rất thảm sao? Nàng vì sao nhã nhặn như vậy? Nhiệt tình bất chuyện như thế, ngoài Tô Mộng dự liệu, cho dù nàng bình thường đối người ngoài không tồi, cũng chưa bao giờ nhiệt tình như thế.

“Mai tỷ, có chuyện gì?” Tô Mộng cẩn thận hỏi, chốc tới cấp trên không phải là điều tốt, nhất là nàng hiện tại biểu hiện khác thường, nhất định có nguyên nhân.

“Ở chỗ này công tác có quen không?” Mai tỷ quan tâm hỏi.

“Quen.” Tô Mộng thấp giọng trả lời, Mai tỷ ngày hôm nay thực sự rất khác thường.

“Nga, ta đối với người được không?” Mai tỷ mỉm cười hỏi. Kỳ thực nàng hiện tại rất không muốn cười, thế nhưng nàng không thể không cười.

“Rất tốt a! Mai tỷ rất quan tâm cấp dưới, đối chúng ta đều rất tốt.” Tô Mộng đối với nụ cười của nàng rất khó lý giải.

“Thực sự?”

“n ”

Lần thứ hai đạt được Tô Mộng khẳng định, Mai tỷ cuối cùng cũng yên tâm, nàng rất lo lắng Tô Mộng nói ra một cái “Bất hảo”. Sau đó Mai tỷ cười càng ngọt: “Đợi lát nữa người rời khỏi đây, đem đồ vật thu thập một chút, bắt đầu từ ngày mai, người cũng không cần ở chỗ này công tác...”

“Mai tỷ, ta làm sai cái gì?” Tô Mộng cấp bách cắt đứt lời nói

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : [TieuThuyetNgonTinhChiecBongTaiDinhUocTrang6 | DocTruyen | KenhTruyen khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-6.html#ixzz2YbXzYBw6](http://TieuThuyetNgonTinhChiecBongTaiDinhUocTrang6|DocTruyen|KenhTruyenkhutaigame/tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-6.html#ixzz2YbXzYBw6)

của Mai tỷ, rốt cục minh bạch Mai tỷ vì sao ban nãy đối nàng tốt như vậy, nguyên lai là muốn cho nàng rời đi a.b25b19d742cb59707 Đây chính là công việc Tô Mộng vất vả lắm mới đạt dc, vẫn rất nỗ lực nghiêm túc làm, không phạm cái gì sai a? Vì sao?

“Nghe ta nói hết đã, người, hài tử này thật là nóng ruột.ed3c8d2173292596338e7 Bắt đầu từ ngày mai, người chính là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, chúc mừng a!”

“Cái gì?” Tô Mộng không quá tin tưởng lỗ tai của mình.

“Vài ngày trước La bí thư tự mình lại đây tìm ta lấy tư liệu của người, ngày hôm nay văn kiện cho người đảm nhiệm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc đã xuống tới.bd1da9e13f386ab40f2 ” Mai tỷ từ trong đồng văn kiện lấy ra một cái, đưa qua, “Có muốn xem hay không?”

“n ” Tô Mộng ngơ ngác tiếp nhận văn kiện, còn chưa phản ứng được từ trong cơn khiếp sợ.

“Nhìn xong?” Mai tỷ tiếp tục nói, vẫn mang theo nụ cười ban nãy, “Sau này taitrước mặt tổng giám đốc nhớ kỹ nói ngọt a!” Mai tỷ thực sự rất muốn Tô Mộng biến mất trên thế giới này, một lần ngẫu nhiên, Mai tỷ gặp được tổng giám đốc, liền bị hấn thật sâu hấp dẫn, tâm hồn thiếu nữ rồi rãm.9498987cc4f807c37e69 Đã nhiều ngày vẫn thấy tổng giám đốc tại nhà hàng nhân viên dùng cơm, chính mình rất muốn tìm cơ hội

đi tới cùng tổng giám đốc tâm sự, nhưng Tô Vân lại luôn ngồi đối diện tổng giám đốc, nàng cũng xứng ngồi cùng bàn với tổng giám đốc?

Điều này khiến nàng rất bất mãn, cho nên gần đây thường tìm Tô Vân gây phiền phức. Chính là Tô Mộng, Mai tỷ cũng không dám đối nàng hù dọa, bởi vì nàng là người bên cạnh tổng giám đốc, không muốn đắc tội nàng, nàng tại trước mặt tổng giám đốc nói mấy câu, thì xong. Mai tỷ tỉ mỉ quan sát Tô Mộng, nàng không có vẻ ngoài xuất chúng, bất quá là có bộ dáng đẹp hơn người thường một chút, vì sao tổng giám đốc muốn tuyển nàng làm trợ lý đặc biệt? Nếu như là bởi vì tài năng, nàng là một sinh viên vừa tốt nghiệp không lâu, lẽ nào có tài hơn người làm lâu năm? Vì sao?

“n” Tô Mộng không biết nên trả lời thế nào, hiện tại nàng đang ở trong nghi hoặc...

“Mộng, người cuối cùng cũng đi ra!” Tô Mộng mới vừa đi ra phòng làm việc liền thấy Vân đứng ở cửa, “Không có việc gì chứ?”

“Nga, không có việc gì!”

“Biểu tình của ngươi là ý gì? Ngươi và Mai Tỷ đã nói gì?” Trong lòng lo lắng vẫn không bỏ xuống được.

“Ngày mai ta phải đi phòng làm việc của tổng giám đốc báo danh, sau này chính là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.” Tô Mộng trần thuật lại chuyện thật khiến người hoang mang.

“Cái gì? Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc?” Tô Vân vừa kêu to, thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người. Hiển nhiên những lời này rất có lực hấp dẫn, mọi người bảy miệng tám lưỡi hỏi, sau đó toàn bộ người ở phòng tư liệu đều biết: ngày mai lên Tô Mộng sẽ thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc. Tổng giám đốc chính là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả nhân viên nữ, có người hâm mộ nàng có thể nhìn thấy tổng giám đốc, hơn nữa là mỗi ngày gặp mặt, cùng nhau công tác; có người ghen ghét, nghĩ nàng bộ dạng như thế cũng xứng sao? Vì sao lại cho nàng làm trợ lý đặc biệt? Nàng căn bản là không đủ tư cách; có người thật tình thay nàng vui vẻ, vì nàng công tác rất tốt mà hài lòng; có người bắt đầu nịnh bợ nàng, hi vọng nàng có thể không quên người cũ, sau này hỗ trợ nhiều... Có đủ loại người, đây là xã hội hiện thực.

Cuối cùng cũng tan ca, không cần đối mặt đám người kia. Tô Vân và Tô Mộng đi trên đường về.

“Mộng, ta thật thay ngươi vui vẻ! Ngươi nha! Thật là may mắn! Bao nhiêu người muốn gặp tổng giám đốc đều vô duyên, ngươi đã có cơ hội này. Nghe nói tổng giám đốc siêu đẹp trai, vừa có tài, lại có của, ta nếu có thể thấy hắn một lần thì tốt rồi. Bất quá khẳng định không đẹp trai như Dương Hoa! Dù sao ta nhận định Dương Hoa là Mr.Right của ta!”

Vân thực sự thích Dương Hoa như thế, Tô Mộng không khỏi thở dài “Ai!”

“Vui vẻ chút, thật là? Đây là chuyện vui, thở dài cái gì a?”

Tô Vân cho rằng nàng vì đối công tác mà than thở, bất quá Tô Mộng không có giải thích, “Nhưng mà Vân, ngươi không cảm thấy rất kỳ quái sao? Vì sao là ta?” Tô Mộng bây giờ vẫn chưa nghĩ thông.

“Đúng nha! Ta chỉ cao hứng, không nghĩ tới vấn đề này.” Nói xong bắt đầu tự hỏi.

Tô Vân suy nghĩ một hồi: “Mộng, ngươi ngu ngốc a? Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Ngày mai đi chẳng phải sẽ biết! Vui vẻ chút! Ngày hôm nay đều không thấy ngươi có bộ dáng hài lòng!”

Nhưng chuyện này có thật tốt hay không? Tô Mộng trong lòng nghĩ...

[1]Hoàng Liên: là một cây thuốc có vị đắng, tính hàn, để trị thanh hỏa, trừ thấp, tiêu ứ, trị đau mắt.

5. Chương 5

Là anh?

Tô Mộng lần đầu tiên bước vào văn phòng của tổng giám đốc, nhìn thấy cái người ngồi ở vị trí kia thì không khỏi giật mình.

Âu Dương Hoa nhìn Tô Mộng nét mặt không có phản ứng gì, tình huống này hẳn đã sớm dự kiến trong lòng từ lâu, nhìn lại cô, hẳn cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng. Từ sau khi gặp cô trong nhà ăn, hẳn đã hy vọng là có thể gặp lại nhau, nhưng cô lại xin nghỉ việc mấy ngày liên tục, nghe Tô Vân nói, cô xin nghỉ, không phải vì cái gì khác, mà chỉ vì bồi thường một người đàn ông, điều này làm cho Âu Dương Hoa trong lòng rất không thoải mái, tuy rằng hẳn tự biết mình không có tư cách gì để nổi giận, nhưng hẳn vẫn cứ cảm thấy tức giận. So với việc nhàm chán chờ đợi có được cơ hội gặp mặt cô lần nữa, chi bằng tự tạo cơ hội cho bản thân, điều cô đến làm công việc bên cạnh mình, không phải là rất tốt sao? Chính vì thế, Tô Mộng đã trở thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.

- Là tôi.

Âu Dương Hoa thản nhiên nói.

- Hôm nay rất đúng giờ, sau này công việc của cô chính là hỗ trợ cho thư ký La. Công việc của cô rất nặng, một người làm khó tránh khỏi mệt mỏi, cụ thể cô cần làm cái gì, thư ký La sẽ giải thích rõ với cô. Nếu không có việc gì nữa, cô có thể ra ngoài.

Bề ngoài thì là giải quyết công việc chung, nhưng mặt khác lại che giấu sóng lớn đang cuộn trào mãnh liệt trong nội tâm hẳn.

- Ừm, tổng giám đốc, tôi muốn hỏi ngài một câu tại sao lại là tôi?

Tô Mộng hỏi điều này bởi vì cô đã nghi hoặc chuyện này suốt cả ngày nay rồi.

- Sau này em có thể gọi tôi là Âu Dương.

Nghe cô gọi là tổng giám đốc, hẳn cảm thấy không được tự nhiên.

- Nguyên nhân rất đơn giản, vì cô đáng tin cậy.

Lý do này thực ra chỉ là thứ yếu, điểm trọng yếu hơn cả mà hẳn đang nghĩ tới lúc này chính là mỗi ngày đều có thể trông thấy cô, có điều lý do này hẳn chỉ có thể giữ trong lòng.

- Tại sao lại tin cậy tôi?

Tô Mộng mặc dù đối Âu Dương Hoa có loại cảm giác quen thuộc, nhưng bọn họ có thực thân thuộc vậy chưa?

- Bởi vì chúng ta là bằng hữu(1).

Cái cách Âu Dương Hoa trả lời thật nằm ngoài suy đoán của Tô Mộng, bằng hữu? Chỉ bởi vì giúp hẳn trong một lần say rượu, sau đó tại nhà ăn trao đổi qua loa vài lời, cô đã được đánh giá là bằng hữu đáng tin cậy sao? Nếu là người khác thì cô đã nghi ngờ, nhưng là hẳn, cô thấy có thể tin tưởng, hẳn đâu có lý do gì. Có điều, Tô Mộng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, đối với hẳn, cô biết rất ít, chẳng có là bao, nhưng trực giác nói với cô rằng, hẳn là một người có thể tin cậy.

- À

Tô Mộng khẽ đáp, chuẩn bị đứng dậy đi tìm thư ký La

- Có chuyện này, tôi quên, chuyện này em không nên kể với Tô Vân.

Âu Dương Hoa đột nhiên nhớ tới, cô gái ấy luôn nhiệt tình quá trớn, cô ta quả thực đáng ghét, nếu không phải vì cô ta và Tô Mộng là bằng hữu thì hẳn cam đoan, tuyệt đối sẽ không bao giờ hẳn thêm để ý đến cô ta.

- Vì cái gì? Vân là người rất tốt!

Tô Mộng có chút khó hiểu.

- Không vì cái gì hết.

Âu Dương Hoa không muốn giải thích.

- Anh vì sao luôn đem tất cả giấu ở trong lòng vậy?

Tô Mộng nhận ra được, hẳn cho dù có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không sẵn sàng nói ra. Hẳn là hẳn rất cô độc. Cô luôn cảm giác được ở hẳn về cô đơn, chưa bao giờ nhìn thấy cái đáng vẻ tươi cười ở hẳn. Giống như cô vậy, người mà cô có thể tính là bạn thân cũng không có được mấy người, hẳn rốt cuộc là có bạn hay không?

Âu Dương Hoa trầm ngâm.

- Kỳ thực có rất nhiều thời điểm, chúng ta không phải là không có bạn bè, mà là do anh không xem họ như bạn bè, kết quả, họ cho dù là có muốn làm bạn với anh cũng không được.

Tô Mộng nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của hẳn, cảm thấy khó chịu khôn tả, có thể một ngày nào đó hẳn sẽ mở lòng!

- Tôi không tìm thấy cô ấy, cũng không biết cô ấy đi đâu, thật sự không có chút thông tin nào... Tôi không thể tìm cô ấy

Âu Dương Hoa nghĩ tới Tô Mộng, tâm trạng có phần hụt hẫng, nói năng lộn xộn.

- Đừng buồn nữa, được không?

Hắn cứ như vậy, nhất định là bây giờ đang rất đau lòng.

- Là tôi không tốt, không nên nói năng lung tung như vậy, anh đừng để ý, cũng đừng giận nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của hẳn, Tô Mộng quả thực không biết nên làm gì bây giờ.

Im lặng.

Tựa hồ qua một lúc lâu, Âu Dương Hoa cuối cùng cũng đã khôi phục lại như bình thường, lại là cái dáng cao cao tại thượng(2), khôn khéo tài giỏi của ngài tổng giám đốc. Âu Dương Hoa kinh ngạc vì cảm thấy bản thân vừa mới thất thổ, hẳn là người giỏi che giấu cảm xúc, vậy mà lại không giấu được cô, chính cô đã tác động tới cảm xúc của hẳn. Có thể bộc lộ mình, hẳn cũng cảm giác được đó là điều tốt, hẳn không phủ nhận là cô có thể hiểu được hẳn, có lẽ cô chính là thiên sứ mà ông trời đã phái xuống(3), cũng giống như Mộng của hẳn, chẳng phải cả hai người đều tên là Tô Mộng sao? Kỳ thực khi quyết định điều chuyển cô sang đây, hẳn chính là đã quyết định mở rộng tấm lòng với cô, xem cô như là tri kỷ, không phải là vậy sao? Âu Dương Hoa lại một lần nữa phát hiện ra bản thân đang thất thần, nhìn đến Tô Mộng còn đang ngồi đối diện.

- Em có thể ra ngoài.

- Vâng.

Khẽ đáp, Tô Mộng ra ngoài, cô muốn đi tìm thư ký La. Nếu cứ ngồi lại đây, trái lại cô cảm thấy khó chịu, bởi vì cô quả thực không biết phải làm sao để đối mặt với hẳn.

- Nhìn qua, cô cũng không có gì đặc biệt.

Đây chính là câu nói của thư ký La khi lần đầu tiên nhìn thấy cô. Lời nói này khiến cho Tô Mộng cảm thấy khó hiểu.

Cô ta tiếp luôn:

- Tôi rất lấy làm ngạc nhiên, ngoại trừ vài việc chung chung, tất cả cái khác đều không đáng nói, vì sao tổng giám đốc đối với cô lại có vài phần ưu ái vậy.

- Umm ... Tôi cũng không biết, có lẽ chỉ có tổng giám đốc biết mà thôi.

Tô Mộng trả lời một câu ứng phó, chung quy thế nào thì cô cũng không thể nói, “có lẽ do tôi và tổng giám đốc là bằng hữu chăng?”

- Cô không muốn nói với tôi cũng không sao, tôi chỉ là có chút tò mò mà thôi.

La Lệ không tiếp tục đề tài này nữa, mặc dù đối với vấn đề này cô vẫn cảm thấy rất hứng thú, vài ngày trước tổng giám đốc bảo cô đem thông tin của Tô Mộng từ phòng lưu trữ tài liệu tới, khi đó cô đã thấy rất kỳ quái, tổng giám đốc vì sao mà đối với một nhân viên quen trong công ty lại đặc biệt để ý đến vậy. Sau khi biết Tô Mộng đang nghỉ phép, thì hầu như ngày nào cũng hỏi Tô Mộng đã đi làm lại chưa. Ngay ngày đầu tiên Tô Mộng đi làm lại, tổng giám đốc liền giao cho cô vị trí trợ lý đặc biệt, xử lý văn kiện, nhưng La Lệ không hiểu, tổng giám đốc nói công việc của Tô Mộng do cô sắp xếp, thế nhưng phải thỏa đáng, không được phép khiến cho Tô Mộng phải chịu những áp lực do công việc. Quả thực, tổng giám đốc rất khác thường, giống như đã biến thành một người khác vậy! Trong thời gian làm việc chỉ nên nói chuyện công việc, La Lệ luôn có chừng mực, làm việc nhanh nhẹn, trước giờ đều luôn biết nên nói khi nào và nên làm việc gì. La Lệ giải thích cho Tô Mộng về công việc mà cô sẽ phải phụ trách một cách rất tường tận, từ những lời giải thích ấy, Tô Mộng cảm thấy thư ký La là một người rất giàu kinh nghiệm, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, đây đích thị là tác phong điển hình của một nữ cường nhân(4), đúng là cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể đảm nhiệm được chức thư ký của Âu Dương Hoa.

Tại phòng trọ của Tô Mộng và Tô Vân.

- Này! Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, ngày đầu tiên nhậm chức, cảm giác như thế nào?

Tô Vân đang ngồi ở cạnh bàn gọt táo, thuận miệng hỏi.

- Còn có thể như thế nào?

Tô Mộng không muốn nói nhiều lắm, dù sao Âu Dương Hoa cũng không muốn để cho Tô Vân biết ————
Dương Hoa chính là Âu Dương Hoa, càng nói càng dễ lộ.

- Tổng giám đốc có đúng là vô cùng anh tuấn không?

- Cũng tạm được!

Tô Mộng nói khẽ.

- Cái gì?

Tô Vân rõ ràng đang nâng cao âm vực lên hết cỡ.

- Cậu lại dám nói tổng giám đốc trông tạm được sao, lời này mà truyền ra ngoài, cậu nhất định sẽ bị chết đuối vì nước bọt của chị em phụ nữ trong công ty.(5)

- Vậy tớ nên nói cái gì đây?

- Chắc, cậu á, dù cho có đang đối diện với cả một anh chàng đẹp trai thì cũng không có chút cảm giác gì hết!

Tô Vân biết, Tô Mộng chưa bao giờ đàm luận về ngoại hình của một người đàn ông. Cho dù người kia có thật sự tuấn tú đến thế nào, thì trong con mắt của cô ấy, so với người thường cũng không có gì khác biệt lắm.

- Vậy cậu cảm thấy tổng giám đốc và Dương Hoa ai đẹp trai hơn?

- Cũng xấp xỉ nhau.

Sao Vân lại hỏi tới Dương Hoa, Tô Mộng chỉ sợ cô hỏi đến anh.

- Cho dù như thế nào thì tớ vẫn cho rằng Dương Hoa đẹp trai hơn, thế nào thì trong mắt của tớ cũng chỉ có Dương Hoa mà thôi, những người khác cho dù có “đẹp như tiên” thì tớ cũng không thèm quan tâm.

Nghe thấy Tô Vân phát ngôn ra được những lời thề son sắt như thế này, Tô Mộng trong lòng không hiểu sao có chút sợ hãi.

- Cậu thật sự thích Dương Hoa như thế sao?

- Ừ.

Tô Vân trả lời một cách quả quyết.

- Dù sao thì anh là người đã khiến tớ phải chú ý, tớ chính là đã có cảm giác với anh.

- Vì cái gì?

- Có rất nhiều thứ không thể biết được là tại sao lại vậy!

Tô Vân trả lời có chút ý vị thâm trường(6).

- Hmm... tớ biết rồi.

- Cậu vừa mới nhận ra hả? Không phải tớ đã sớm nói với cậu rồi sao?

Xem ra trước đây Mộng luôn hoài nghi tình cảm của cô.

- Đúng rồi, cậu có nhìn thấy Dương Hoa không? Anh là trợ lý của tổng giám đốc, còn cậu là trợ lý đặc biệt có gì khác nhau nhỉ?

- Tớ không có thấy hẳn.

Tô Mộng thực sự không muốn nói dối Tô Vân, nhưng đã đồng ý với Âu Dương Hoa, cũng chỉ có thể thực sự xin lỗi Vân mà thôi. Tô Mộng cố gắng nói giọng bình thường, chỉ mong sao Vân không nhận thấy vẻ bất an của cô.

- Lần sau nếu gặp anh ấy, cậu nhất định phải để ý nhiều hơn đó, sau đó về kể lại cho tớ, OK? Anh ấy quả thực rất lạnh lùng, mỗi lần tớ tới tìm, đều là không thêm để ý tới sự xuất hiện của tớ, nhưng biết làm sao, ai kêu tớ thích anh ấy?

Tô Vân khi nhắc tới Dương Hoa, vẻ mặt tươi cười xán lạn như đủ làm tan băng tuyết, cô cười ánh mắt càng long lanh. Lòng Tô Mộng trầm xuống, cô nên làm gì bây giờ?

(1) Bằng hữu : bạn bè (cái này chắc chắn cần ghi chú đâu nhỉ? Mà thôi kệ cứ ghi vào cho nó dài ;))

(2) Cao cao tại thượng : chỉ những người luôn coi mình là cao quý, kiêu như luôn coi mình là nhất, coi ng khác đều không vừa mắt, thấp kém hơn (hic, hôm trước tớ nhầm, thực sự xin lỗi >.<)

(3)Ặc, kinh dị quá =))

(4) “Nữ cường nhân” là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những người phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

(5) Eooooooooooooooooo =))

(6) Ý vị thâm trường : Ý vị, sâu xa

6. Chương 6

- Em trai, em nên trở về nhà!

Âu Dương Tuyết khấn khoản nói với hẳn. Từ khi về nước đến nay, hẳn chưa bao giờ ghé thăm cái nhà ấy. Mọi người trong gia đình quả thực, đối với hẳn, rất không bằng lòng.

- Nhà?

Âu Dương Hoa tựa hồ như đang suy nghĩ sâu xa.

- Ba ba có lẽ là một người đàn ông thất bại trong vai trò làm chồng, nhưng nhất định ông là một người thành công trong vai trò làm cha! Bao nhiêu năm qua, liệu ông ấy đã làm việc gì thực sự có lỗi với em chưa?

- Ông ta đã làm những việc có lỗi với mẹ, mẹ là bởi vì ông ta mà chết!

- Những việc này đều đã là quá khứ. Có những chuyện, không cần phải quá so đo, cho dù ông đã sai, nhưng là con cái, em có tư cách để phê bình vậy sao?

Ấu Dương Tuyết từ lâu đã tha thứ cho cha, cho dù như thế nào thì ông vẫn luôn là một người cha tốt. Ngoại trừ việc lấy Phương Di, không màng đến ý kiến của các con, còn những việc khác, không phải đều là vì con cái mà suy xét sao?

- Nếu như chị đến chỉ vì để nói việc này, thì chị có thể về đi!

Ấu Dương Hoa lạnh lùng nói, kỳ thực nếu nói trong gia đình hần còn có người thân, thì đó chính là chị gái và gia gia(1), hần rất tôn trọng chị mình. Có lẽ chính vì thế mà cô trở thành cầu nối giữa hần và gia đình, mỗi lần có chuyện gì đều là Ấu Dương Tuyết thay mặt mọi người truyền đạt lại cho hần, hần không phải là có ý nổi nóng với cô.

- Em hãy suy nghĩ kỹ đi. Ông nội thực sự rất muốn gặp em.

Ấu Dương Tuyết lần này đặc biệt đến thăm hần, nhân tiện truyền đạt lại ý của mọi người trong gia đình, khuyên nhủ hần về nhà. 15 năm, một khoảng thời gian đủ dài! Sau khi mẹ mất, hần trở nên ngổ ngược, hư hỏng, cái gì cũng không quan tâm, tựa hồ như trong con người hần sự sống không còn tiếp diễn, nếu nói như lúc đó, nói hần chỉ là tồn tại cũng không sai(2), nếu nói lúc ấy hần tồn tại vì thứ gì, thì có lẽ lý do duy nhất đó là để chống đối với ba, thấy ba vì hần mà tức giận đến nỗi nghiêng răng, hần mới có chút cảm giác. Hần trở nên lạnh nhạt, thực sự rất lạnh, cái lạnh ấy làm tổn thương(3) đến sự quan tâm mà chị gái và ông nội dành cho hần, hần thực sự rất chán ghét cha mình. Cô thật sự không hiểu, vì lý gì mà cuộc đối chọi của hần với ba lại có thể hòa, cuối cùng hần đã ngoan ngoãn ra nước ngoài du học. Sau khi xuất ngoại, hần vẫn như cũ chủ trương làm trái lại ý ba, đối với mọi người vẫn rất lạnh nhạt, thờ ơ. Thế nhưng Ấu Dương Tuyết cảm thấy được hần đã bình thường, cô cảm giác được hần đang nỗ lực, cô hiểu hần đã có mục tiêu để nỗ lực và cô rất hài lòng. Khi hần về nước, cô muốn lập tức gặp hần, nhưng ba ba nói hần công việc còn đang rất bề bộn, bảo cô chờ hần, chờ đến lúc công việc của hần rảnh rang, nhưng hần trước sau vẫn không về nhà. Cô đối với hần thật quá thất vọng: Vì sao hần không thể nghĩ một chút cho cảm nhận của ba ba? Tha thứ ột người thật sự khó như vậy sao?

- Em không cảm thấy chị em chúng ta cũng nên tụ họp sao? 15 năm không gặp rồi!

- Chị, xin lỗi, thực sự xin lỗi. Em muốn gặp chị, nhưng em không muốn đến cái nhà đó. Sau đó liên tục bận rộn, cuối cùng khi có thời gian rảnh rang, thì lại xảy ra một việc, khiến cho tâm tình của em không được tốt, là vì không muốn khiến cho chị lo lắng mà thôi.

- Không nhìn thấy em, chị sẽ không lo lắng sao?

Chứng kiến hần tự trách mình, cô cũng sốt phát hiện ra em trai của mình đã thay đổi, trước kia hần luôn rất tùy hứng, không bao giờ giải thích cái gì với ai hết, cũng sẽ không lo lắng cho ai hết, chỉ biết chính bản thân mình.

- Em đã thay đổi rồi.

- À, em không cảm thấy.

Thay đổi? Có lẽ nào, là do sự ảnh hưởng của Mộng?

- Xảy ra chuyện gì? Chuyện gì đã khiến em thay đổi như vậy?

Ấu Dương Tuyết vừa vặn chú ý đến sự thay đổi đến kinh ngạc trên nét mặt hần.

- Có hy vọng.

Ấu Dương Hoa trên khóe miệng bắt giắc nở nụ cười.

Ấu Dương Tuyết thật sự không thể tin vào đôi mắt mình, Vừa rồi không phải là đứa em trai lạnh lùng của cô đã nở nụ cười hay sao? Ngày hôm nay vẻ mặt của hần thật sự là so với trước đây đã phong phú hơn rất nhiều!

- Em đã thực sự thay đổi rồi.
- 15 năm, lẽ nào chị không thay đổi? Chúng ta đều đã trưởng thành.
- Thế nhưng dù đã trưởng thành, em vẫn như cũ không hiểu chuyện, vẫn còn không muốn tha thứ cho ba ba.
- Đừng nhắc đến ông ta!

Âu Dương Hoa có phần tức giận, hẳn không có ba ba.

Tô Mộng gõ cửa bước vào, trong phòng làm việc không nhìn thấy Âu Dương Hoa, cô đoán có lẽ hẳn đang ở một không gian khác của “văn phòng làm việc”, liền bước thẳng vào trong. Âu Dương Hoa đã nói qua, cô có thể tùy ý ra vào. Vừa mới vào tới, cô nhận thấy ngoài Âu Dương Hoa còn có một người con gái xinh đẹp, hình như cô đã tới không đúng thời điểm, cô không nghĩ tới trong lúc làm việc, lại có người khác trong phòng làm việc của hẳn. Đang chuẩn bị rời đi thì Âu Dương Hoa lại gọi cô:

- Lại đây, làm quen một chút với chị của anh.
- Ừm, chào chị! Em là Tô Mộng.

Tô Mộng cảm thấy người này rất đẹp, vẻ đẹp mỹ lệ giao hòa chứ không hề làm mất đi nét quý phái, hẳn là một người phụ nữ rất có học thức. Điều đó khiến cô tự thấy xấu hổ.

- Chị là Âu Dương Tuyết, rất vui được gặp em.

“Tô Mộng này, không giống như mọi người, hẳn là với em trai, cô ta rất đặc biệt.” Âu Dương Tuyết tinh ý đánh giá, đôi mắt trong veo, mái tóc xoăn tự nhiên, buông nhẹ sau lưng, rất đẹp. Ngoài những thứ đó ra, các điểm khác đều không có gì quá đặc biệt(4), cả người toát lên vẻ bình yên, trông rất thanh tú. Chỉ nhìn qua đã khiến cho người ta cảm nhận được một cảm giác rất thoải mái.

- Em rất đặc biệt.

Âu Dương Tuyết nói thẳng ra ấn tượng đầu tiên của mình về cô.

- Em không phải là cổ tình quấy rầy, ở đây có tài liệu cần tổng giám đốc ký tên. Sau khi ngài ký xong, em sẽ lập tức rời đi, thật sự rất xin lỗi!

Tô Mộng tự cảm thấy ân hận vì đã bước thẳng vào như vậy, cô tự nhắc nhở bản thân, lần sau nhất định phải nhớ kỹ gõ cửa.

- Không cần phải cảm thấy có lỗi.

Âu Dương Hoa đón lấy tập tài liệu trong tay cô, xem sơ qua một lượt, sau đó ký tên lên trên đó.

- Hết giờ có bận việc gì không?
- Không có.
- Vậy em đem phần văn kiện này đi xử lý cho tốt, sau đó tới đây, chúng ta cùng đi ăn tối.
- Việc này ... không phiền chứ?

Tô Mộng không phải là không muốn đi ăn tối cùng với Âu Dương Hoa, có chị của hẳn ở đây, hai chị em đã lâu không gặp, cô không muốn quấy rầy, hơn nữa cô và Âu Dương Tuyết đây chính là lần đầu tiên gặp mặt, lại không hề quen thân, đến lúc đó tìm không thấy đề tài để nói chuyện, quả thực sẽ rất khó xử.

- Chỉ cần em đồng ý, chị ấy nhất định là không có ý kiến gì.

Âu Dương Hoa quay đầu về phía chị gái.

- Đúng không?
- Chị rất thích ý kiến có thể cùng Tô tiểu thư đây cùng nhau dùng một bữa cơm.

Âu Dương Tuyết không thể không dành vài phần kính trọng cho Tô Mộng, cô gái này thực sự rất đặc biệt, em trai khi nói chuyện với cô ta thực dạn dàng.

- Được rồi!

Tô Mộng không thể khước từ, liền đáp ứng.

- Vậy em đi 1 chút, mọi người có thể chờ em 30 phút chứ?

- Ừm, không vội.

Hai người đồng thanh đáp.

Sau khi Tô Mộng đi khỏi, Âu Dương Tuyết nhin không được liền quay sang hỏi :

- Cô ấy là ai vậy?

- Là Tô Mộng.

Âu Dương Hoa không muốn nhiều lời.

- Em biết chị không hỏi ý đó mà, cô ấy và em có quan hệ như thế nào?

- Bạn bè.

- Nhìn không giống như bạn bè!?

- Sau này sẽ nói với chị.

- Đối với chị mà cũng giữ bí mật vậy sao?

- Nếu như sau này em kết hôn, thì người đó chính là cô ấy.

Tính của chị Âu Dương Hoa hiểu rất rõ, nếu như chưa xác minh được rõ ràng thì chị nhất định sẽ không chịu bỏ qua, dù sao trước đây hẳn cũng nghĩ nên để chị biết về cô, đó cũng là chuyện tốt.

- Em đã lớn thật rồi! Nếu ông nội biết, ông nhất định sẽ rất vui. Xem ra nội lo lắng không được nhìn thấy em lập gia đình là dư thừa rồi.

Âu Dương Tuyết nghe hẳn nói như vậy, trước lấy làm kinh ngạc, sau lại thấy vui mừng, hóa ra em trai của mình trái tim không phải là quá lạnh lùng.

- Nhưng mà hiện tại, cô ý không phải là bạn gái của em, mà chỉ là trợ lý đặc biệt thôi.

- Trợ lý đặc biệt? Cố tình sắp cho cô ấy à? Công ty từ trước tới giờ đâu có chức vụ này? Ồ, không phải vì thích cô ấy thì nói thế đấy chứ? Muốn theo đuổi con gái nhà người ta thì phải chủ động. Nếu không nhanh chân thì lại để người khác cướp mất thôi.

- Cô ấy thích ai đều không quan trọng, chỉ cần cô ấy hạnh phúc. Thì em luôn ủng hộ.

- Từ khi nào mà em trở nên như thế này? Chỉ biết nghĩ cho người khác?

Âu Dương Tuyết cảm thấy ý nghĩ của hẳn như vậy, chỉ có thể dùng một chữ để miêu tả ——> Ngốc!

- Thời điểm mà khi chị để ý tới một người, bắt đầu từ lúc đó chị sẽ mãi mãi không còn là chính mình.

- Em thích cô ấy ở điểm nào?

Quả là đáng ngạc nhiên, cô gái kia rốt cuộc đặc biệt đến vậy sao?

- Chị sẽ không hiểu đâu.

- Nói thêm một chút đi! Em trai đáng yêu của chị!

- Chiêu này của chị cũng vô ích thôi, em đã nói quá nhiều rồi, vẫn chưa thỏa mãn tính hiếu kỳ của chị sao?

Âu Dương Hoa không muốn nói thêm.

- Chuẩn bị một chút, rồi đi ăn thôi, Mộng chắc cũng sắp tới đây rồi.

Âu Dương Tuyết biết có nói nữa cũng vô dụng, có cơ hội cô nhất định phải hỏi cô gái kia, Tô Mộng, cô nhất định phải nhớ kỹ.

(1) Gia gia : ông nội

(2) Ở đây có thể hiểu là anh ý chỉ còn sống như cái xác vô hồn (diễn đạt ra nghe hơi kinh nhĩ?)

(4) Trùi, chị em nhà này giống nhau thế, ở chương 1 anh ý cũng chết đứ đừ vì mấy điểm này của chị ý =))

7. Chương 7

Quán cà phê Lam Điền, trên lầu hai, hai nữ nhân nhân nhả ngồi ở chiếc bàn sát song cửa sổ.

u Dương Tuyết tinh tế quan sát Tô Mộng.7aa1b5fc5dd50d7310e27 Tô Mộng vóc người bình thường, cặp mắt thủy linh sáng ngời, giống như giọt sương long lánh đón ánh mặt trời buổi sáng; tóc thật tự nhiên, lúc này tóc nàng không cột, khoác ở sau người, giống như thác nước chảy xuống, mềm mại uyển chuyển, thiếu một tia công tác gỏi giang, nhưng có nhiều vẻ quyến rũ.56917f1d5abc82dd0c0ddb49 Không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng tương đối thanh tú, nàng thật là không biết đệ đệ rốt cuộc thích nàng ở điểm gì.2d6a5582dd1c7469e0a69e5e Tô Mộng không lưu ý u Dương Tuyết quan sát, nàng chỉ nhẹ nhàng khuấy cà phê, tránh khỏi chạm vào ánh mắt của u Dương Tuyết.2acdf8e31f16170d4f02 u Dương Tuyết tuyệt đối có cái loại mị lực mê đảo được phần lớn nam nhân, là cái loại nữ nhân gặp ai gặp cũng sợ! Hơn nữa có xuất thân may mắn, cấp cho nàng thêm khí chất cao quý – tại trước mặt nữ nhân như vậy, Tô Mộng cũng có chút tự ti mặc cảm.

“Tô tiểu thư, ta nghĩ ngươi nhất định rất ngạc nhiên, vì sao ta đơn độc hẹn ngươi đi ra.” u Dương Tuyết cũng không muốn lập tức nói ra mục đích của mình.

“u Dương tiểu thư, ngươi cứ nói.” Tô Mộng lẳng lặng nói, nàng không muốn hỏi, dù sao có người cũng sẽ nói....027165a8dc1b90a3fa77 Làm sao lại không?

“Ta tương đối thích người khác gọi Tuyết. Ta nói thẳng , ta chỉ muốn biết ngươi đối đệ đệ ta là thế nào ?” u Dương Tuyết không muốn vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.82a6390359a77a243b3b68 Cùng Tô Mộng ngồi hai mươi phút, nàng cuối cùng vẫn im lặng, một điểm cũng không quan vì sao dc hẹn ra.

Tô Mộng sớm đoán được mục đích của nàng, nhưng chính cô ta đều không rõ ràng lắm đối u Dương Hoa là cảm giác gì, bảo nàng làm sao trả lời? Vừa mới bắt đầu thì cảm thấy đối u Dương Hoa có một loại cảm động quen thuộc, làm cho nàng không biết làm sao.d36043139956716d97b1 Lúc mới quen hần, ánh mắt hần vĩnh viễn là cô đơn, không có ánh sáng, làm cho nàng thật muốn đem đến cho hần ánh mặt trời sáng nhất.6c59b1c0fe6738e0449195d6 Sau, chẳng biết tại sao làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, cùng hần tiếp xúc gần gũi hơn.ed025105a24711c7db70fdad Nàng biết hần đối nàng rất đặc biệt: Hần không cho nàng gọi hần tổng giám đốc, chỉ nguyện ý nghe nàng xưng hần một tiếng u Dương; hần không phải người lạnh lùng như trong miệng mọi người, hần đối nàng quan tâm đầy đủ; hần cùng nàng kể rõ tâm tình, ánh mắt hần bắt đầu có tình cảm, không chỉ có cô đơn; hần thậm chí làm cho nàng có thể tự do ra vào trong phòng làm việc cá nhân của hần...22ca41cfaa2e4033234e Hần cho nàng rất nhiều ưu đãi, chính là hần nói qua, nàng là bằng hữu của hần, có lẽ chỉ là bằng hữu thôi

“u Dương tiểu thư, vấn đề này trả lời không được, chính ta cũng không rõ lắm.” Suy nghĩ nửa ngày, Tô Mộng cho u Dương Tuyết một câu trả lời.

“Ngươi hần là biết, đệ đệ rất thích ngươi!” u Dương Tuyết suy đoán nàng không muốn nói, vậy nàng phải nói rõ, nhìn xem nàng có phản ứng gì.

“Thích? Ta nghĩ ngươi hiểu lầm , chúng ta chỉ là bằng hữu.”

“Bằng hữu? Ngươi thấy hần đối bằng hữu tốt như vậy chưa? Ngươi là nữ nhân duy nhất hần đặc biệt để ý, nữ nhân hần thích!”

“Vì sao thấy rõ?” Tô Mộng lơ đãng.

“Phòng làm việc riêng của hần ngươi có thể tùy ý ra vào, ngươi biết gian trong phòng kia có bao nhiêu thứ quan trọng ko? Toàn bộ văn kiện quan trọng của tập đoàn u Dương đều ở đó! Trợ lý đặc biệt của tổng giám

độc, người còn tưởng rằng cái chức vị này có thật? Đó là tạo riêng cho người, không cần nói người không biết! Hắn muốn lúc nào cũng thấy thân ảnh của người; sợ người công tác mệt, hắn làm cho La bí thư an bài công tác của người hợp lý, không muốn nhìn người khổ cực mà thôi; hắn đối với người đặc biệt ôn nhu, hắn nguyện ý cùng người nói những chuyện trong lòng.847583cc35dc2626cafa Những việc này còn chưa đủ sao?”

Như thế này sao? Tô Mộng có chút giật mình, nàng vẫn đều biết u Dương Hoa xem nàng với tư cách bằng hữu, đối nàng rất tốt, đây là thích sao? Nàng không xác định, “Người đã nhận định hắn thích ta, ta nói cái gì đều không có ý nghĩa, người cần gì phải làm điều thừa?”

“Ta chỉ muốn biết suy nghĩ của người mà thôi, ta muốn biết hắn nỗ lực có đáng giá hay không.” u Dương Tuyết biết u Dương Hoa thật yêu nữ nhân này rất nhiều, nàng hiểu đệ đệ.

“Ta thực sự không rõ lắm.” Hắn là hảo hảo ngẫm

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 10 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-10.html#ixzz2YbY10Kxn

ại vấn đề này.

“Nói cho ta biết được không? Ta chỉ là một tỷ tỷ quan tâm đệ đệ.” u Dương Tuyết rất muốn biết ý nghĩ của Tô Mộng, rất muốn biết.

“Ta sẽ ngẫm lại thật kỹ.”

“Đệ đệ khi còn bé rất láu lỉnh, hắn rất nghe lời, chưa bao giờ làm cho ba ba mẹ mẹ lo lắng.eba08723f85eafcd5 Thế nhưng từ sau khi mẹ qua đời, hắn liền thay đổi, hắn trở thành người chúng ta không thể nhận thức, hắn khiến người ta thật thất vọng, khiến người ta thật lo lắng.ad59a7a65cc3ecbc7b0 Hắn đối với người rất lạnh lùng, có lẽ hắn cái gì đều không quan tâm. Chính là ta nhìn ra được hắn rất quan tâm người, hắn đối với người là thật lòng thích, ta không hy vọng người thương tổn hắn.”

“Vì sao nói với ta những việc này?”

“Ta không muốn thấy hắn thụ thương.e6de85e745a67acf9c8b Chuyện cảm tình, ai có tình càng sâu, lại càng dễ dàng thụ thương. Chỉ ít hiện tại người không thể cho hắn cảm tình như hắn cho người, nhưng hắn quan tâm điều đó không nhiều lắm, ta hi vọng người hảo hảo quý trọng một người thật tình như hắn!”

“Không, điều hắn quan tâm, chính là các người không biết mà thôi.”

“Thực sự không nhiều lắm, hắn ngay cả mọi người trong nhà cũng không quan tâm!” Nói đến đây, u Dương Tuyết ẩn ẩn không được thất vọng, đệ đệ nàng lúc nào thì có thể nghĩ thông suốt?

“Hắn rất quan tâm người nhà! Hắn nói qua hắn hận ba ba hắn, nhưng ta cảm thấy hắn từ lâu đã tha thứ, chỉ là chính hắn còn không có ý thức được mà thôi, cũng tạo thành thói quen đối lập khi ở chung của hắn.”

“Người còn có thể hoài nghi tình cảm của hắn? Hắn ngay cả việc này đều nói với người.” u Dương Tuyết rất ngoài ý muốn, nàng cũng không nghĩ tới u Dương Hoa cư nhiên lại nói với nàng ta cả những việc này.

“Có đôi khi, một vài thứ ở trong lòng lâu ngày, cần nói đi ra.” Tô Mộng cho chính mình một lời giải thích như vậy, tựa hồ càng giống như đang thuyết phục chính mình.

“Hắn lại nguyện ý nói với người.” Cho tới nay u Dương Tuyết cho rằng nàng hiểu đệ đệ, hiện tại mới phát hiện, có lẽ nàng không hiểu hắn hết.

Cả hai đều trầm mặc

u Dương Hoa nói qua, bởi vì là bằng hữu, cho nên hắn nguyện ý cùng nàng chia sẻ ý nghĩ, chính là thực sự chỉ là bằng hữu? Nếu như đúng như u Dương Tuyết nói, hắn có tình cảm với nàng, nàng nên đối mặt thế nào? Tôn Nghị nói qua, sẽ tốt với nàng, đến khi nàng phát hiện hắn tốt; u Dương Hoa không nói cái gì, chính là hắn đối nàng đặc biệt như vậy. Tô Mộng trong lòng tự vấn: trái tim của ta đã thu hoạch lớn, các người cũng biết? Lòng một người là rộng, có thể dung nạp rất nhiều, nhưng, nếu như muốn dung nạp người, nó chỉ có một vị trí, mà ở mười lăm năm trước, trái tim nàng đã tồn tại thân ảnh một người khác. Hắn nói qua, hắn sẽ trở về, nàng tin tưởng duyên, hắn sẽ tìm được nàng – nàng tin tưởng vững chắc! Nàng vẫn còn

mang chiếc bông tai, hi vọng nó có thể giúp nàng từ trong biển người tìm được tung tích hân. Nhưng nàng thực sự chỉ ở trong ký ức lúc nhỏ sao?

u Dương Tuyết cảm thấy đệ đệ rất ngốc, hân đối một nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu, chỉ là lẳng lặng yêu, vì sao không truy cầu? Tô Mộng, người trong lòng có hình ảnh đệ đệ hay ko?

“Tô tiểu thư, trên đời tìm được một người toàn tâm yêu người không dễ dàng, đệ đệ là thật tâm yêu người, ta hi vọng người có thể hảo hảo quý trọng, quý trọng cảm tình của hân. Có gì đó là không cho phép bỏ qua, nếu như bỏ lỡ, liền không trở về dc nữa.”

“Ta thực sự sẽ ngẫm kỹ lại, vì chính mình.”

“Ta rất chờ mong đáp án trong lòng người! Mặc kệ suy nghĩ của người là cái gì, nhưng cầu người không nên thương tổn đệ đệ, hân đã không có đủ vui vẻ, không nên cho hân thêm vết thương.”

“n” Tô Mộng nhẹ giọng đáp lời. Đúng vậy, u Dương Hoa không có đủ vui vẻ! Nàng rất ít thấy hân tươi cười, mặc dù hân không có u buồn như lúc mới gặp gỡ, thế nhưng hân xác thực không vui vẻ, Tô Mộng biết. Mặc kệ thế nào, hân, nàng không muốn thương tổn.

8. Chương 8

- Mộng, sao hôm nay cậu về muộn vậy?

Đây là lần đầu tiên Tô Mộng về muộn như thế này.

- Tớ còn tưởng cậu đã ngủ rồi chứ.

Tô Mộng mới bước vào cửa, đã thấy Tô Vân đang ngồi ở phòng khách, tay cầm đồ ăn vặt, mắt nhìn tivi.

- Hôm nay tớ đi ăn cùng chị gái của tổng giám đốc, nói chuyện rất nhiều nên mới về trễ thế này.

Tô Mộng vừa cởi giày vừa nói.

- Mệt quá đi!

- Có phải là ngài tổng giám đốc có ý đồ gì với cậu không?

Mộng thấy câu nói đùa của Vân tựa hồ như có ý gì đó.

- Không có chuyện đó đâu. Người ta là tổng giám đốc đó.

- Chuyện gì cũng đều có thể! Ai gặp qua tổng giám đốc cũng nói là hân lạnh lùng, nhưng cậu lại có thể thoải mái khi ở gần hân, hân đối với cậu đúng là không giống như mọi người mà!

- Chỉ là cùng chị gái của người ta nói chuyện thôi mà, Âu Dương Tuyết đối với tớ rất có hứng thú, luôn hỏi cái này cái kia, thật không tốt nếu khước từ người ta, trước giờ tớ luôn cảm thấy chị ấy là một người phụ nữ rất xinh đẹp và quý phái!

- Chuyện này càng chứng tỏ đối với tổng giám đốc cậu rất đặc biệt, tổng giám đốc ngại(1) hỏi cậu, Âu Dương Tuyết vì em trai, buộc lòng phải tự mình ra tay, không tiếc hủy bỏ hình tượng cao quý của bản thân, vẫn cứ quần lấy cậu, hỏi han mọi chuyện của cậu, cậu nên thành thật thừa nhận đi!

Nói xong Tô Vân tự cười thành tiếng, Tô Mộng có chút khó chịu.

- Đừng nói lung tung!

Tô Mộng không biết nên trả lời như thế nào, Âu Dương Hoa đối với cô không giống mọi người, cái này cô cũng hiểu, nhưng có những chuyện dù có hiểu rõ, cũng không cần thiết phải nói ra. Có những người nhìn thấy gió là mưa, còn về Âu Dương Hoa, Tô Mộng không muốn đàm luận. Lúc mới gặp, Tô Mộng cũng thấy

Âu Dương Hoa rất lạnh nhạt, thế nhưng khi quen thuộc rồi, cô lại thấy anh vô cùng cô độc, anh có rất nhiều, rất nhiều điều nguyện ý chia sẻ cùng cô, cái cảm giác này nhất định không sai.

- Mộng, chúng ta là bạn bè phải không?

Tô Vân nghiêm túc hỏi.

- Ừ?

Tô Mộng lúc này mới để ý kỹ nét mặt của Vân, không giống với vẻ đùa giỡn ban nãy, cô quả thực đang nói rất nghiêm túc.

- Đương nhiên là đúng rồi, cậu chính là bạn bè tốt nhất của tớ.

- Nhưng, cậu —— đã từng là bạn bè tốt của tớ(2).

Tô Vân dường như đã biến thành con người khác, nét mặt hoàn toàn không còn giống với ban nãy, phụ nữ trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn, có lẽ là sự thực.

- Sao lại vậy, có chuyện gì xảy ra sao?

Tô Vân không giống như là đang nói hoang, tại sao cô ấy lại nói như vậy? Tô Mộng thực sự hoang mang. Hơn hết là cô cảm thấy sợ cái vẻ thực sự nghiêm túc của Vân.

- Bạn bè, lẽ nào nói phải thì là phải, mà nói không phải thì là không phải ư?

- Cậu hiểu rõ mà!

Tô Vân liếc mắt nhìn Tô Mộng trả lời đầy hàm ý.

- Rốt cuộc là sao vậy?

Tô Mộng nóng nảy hỏi, xem ra đúng là không phải Vân đang nói giỡn, Tô Mộng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của Vân lạnh nhạt như thế. Quả thực là rất lạnh!

- Dù sao thì từ mai, chúng ta cũng không còn là bạn nữa!

Tô Vân quả quyết nói.

- Chờ thêm vài ngày, tớ tìm được nhà sẽ dọn ra ngoài.

Nói xong Tô Vân lập tức về phòng, để lại cho Tô Mộng sự khó hiểu.

Những lời Vân vừa nói, thực lạnh, nó khiến cho Tô Mộng cảm thấy như cái lạnh đang ủa vào lòng mình, Tô Mộng hiểu —— Vân vô cùng nghiêm túc! Cô ấy làm sao vậy? Rốt cục là có chuyện gì? Từ cao trung cho đến đại học, 7 năm thân thiết, giờ tự nhiên lại như vậy là sao?

Tô Mộng biết đêm nay mình sẽ không ngủ được, cô nằm trên giường, suy nghĩ rất nhiều. Cô nhớ lại những năm tháng cùng Vân trước kia, quả thực thân thiết! Không nghĩ ra được, tại sao lại như thế này? Điện thoại chợt đổ chuông, Tô Mộng với lấy, là mẹ.

- Mẹ ...

Cô khẽ gọi một tiếng, như bị chạm vào nỗi lòng, nước mắt bất giác chảy xuống không ngăn lại được. Tô Mộng rất đau lòng, cô không hiểu tại sao tình huống này lại xảy ra với mình, bỗng nhiên người ta nói với cô, bạn tốt của cô, thực ra không phải là bạn của cô, có thể nào lại như vậy? Đầu dây bên kia điện thoại im lặng, sau vài phút, Tô Mộng đã thấy khá hơn, mới hỏi :

- Mẹ, khuya như vậy rồi, còn gọi cho con, có chuyện gì sao ạ?

Tô Mộng bình thường cuối tuần nào cũng gọi điện về nhà, đột nhiên đêm khuya thế này mẹ lại gọi điện tới nhất định là có chuyện gì đó.

- Không có việc gì cả, chỉ là vì muốn gặp con gái yêu của mẹ mà thôi. Người nào dám chọc cho bảo bối của mẹ đau lòng vậy?

Giọng nói của bà tràn đầy thương yêu.

- Con hỏi mẹ trước mà! Có chuyện gì mẹ cứ nói đi! Chưa bao giờ mẹ gọi cho con muộn như thế, nhất định là có chuyện gì đó! Mẹ nói thật cho con biết đi!

- Thật sự là không có chuyện gì mà, chỉ là mẹ nhớ con quá thôi, con thử nghĩ xem đã bao lâu con không về nhà rồi?

Tô Mộng ngăn người nhấm tính, đã được nửa năm rồi sao?

- Chuẩn bị tốt nghiệp, bận bịu tìm việc làm. Bây giờ có việc làm rồi, lại bận bịu với công việc. Thật sự con không nhớ tới chuyện này! Ngày mai con xin nghỉ phép nhé, được không ạ?

- Đừng có nói dối, con muốn nghỉ là nghỉ được sao? Con luôn nhớ nhà, mẹ cũng cảm thấy vui rồi. Con bận, mẹ biết. Chờ con rảnh rồi hãy tính. Thường xuyên xin nghỉ phép sẽ ảnh hưởng tới công việc, không suy nghĩ kỹ mà đánh mất một công việc rất có tiền đồ như vậy, đó không phải là một ý hay, giờ rất khó để có thể tìm được một công việc tốt con ạ!

Chính mình gọi cho con gái làm gì, bà cũng không rõ lắm!/? Tô Mộng gần đây quả thực rất bận rộn. Hôm nay, bà đã được chuẩn đoán bệnh ung thư dạ dày đang bước vào giai đoạn cuối, không còn nhiều thời gian nữa. Trước kia dạ dày thường bị đau nhức, bà cũng không để ý, từ đó tới giờ cũng không tới bệnh viện kiểm tra qua lần nào, bệnh viện thủ tục, chi phí nhiều, tân tân khổ khổ kiếm tiền, cứ như vậy mà phung phí, thật không nỡ. Có đôi khi đau không chịu nổi, bà mới ra tiệm thuốc trên phố, mua đại viên thuốc giảm đau về uống, chuyện này bà luôn giữ kín, không dám nói với Tô Mộng, sợ sẽ khiến con bé lo lắng. Tô Mộng khi ấy đang bận bịu với chuyện tìm việc, quả thực là không dễ dàng, sau tìm được việc, công việc cũng không phải là nhẹ nhàng, bà không muốn mang thêm phiền phức cho con gái. Gần đây, chuyện đó xảy ra càng ngày càng thường xuyên, càng ngày càng đau hơn, rốt cục bà bị té xỉu trước cửa quán Lý. Tôn Nghị phát hiện ra, mang bà đến bệnh viện, kiểm tra nửa ngày, cuối cùng cho ra một cái kết luận — ung thư giai đoạn cuối. Sống đã hơn nửa đời người, nếu nói có thứ gì khiến cho bà chưa thể yên nghỉ được, thì đó chính là Tô Mộng. Đêm nay bà không ngủ được, nhịn không nổi liền gọi cho Tô Mộng, bà rất hy vọng Tô Mộng có thể về nhà, ở cùng bà những ngày cuối đời này. Vốn tính là sẽ bảo Tô Mộng về nhà, thế nhưng khi điện thoại vừa mới nổi máy, bà chợt nghe thấy tiếng con gái khóc, bà lại quyết định sẽ không nói nữa, con bé tâm tình đang không tốt, hà tất lại khiến nó có thêm nỗi sầu mới. Chờ thêm một thời gian, rồi sẽ gọi nó về nhà sau. Bà chưa từng có ý định sẽ nói cho Tô Mộng biết bệnh tình của mình, nói cũng vô dụng, chỉ thêm bi thương mà thôi.

- Hôm nay đã xảy ra chuyện gì à? Tại sao lại nằm trên giường khóc lóc một mình như vậy?

Tô Mộng trầm ngâm không đáp.

- Rốt cuộc là sao vậy?

Giọng mẹ cô đầy lo lắng.

- Con với Vân đang có mâu thuẫn, vì vậy nên trong lòng không được vui.

- Việc nhỏ như vậy mà cũng buồn sao? Sao không nói sớm, hại mẹ lo lắng! Hai người các con, mỗi người một tính cách, chỉ cần nhường nhau một chút thì sẽ không có chuyện gì! Mâu thuẫn cũng là bình thường, rồi cũng sẽ qua, sẽ không làm ảnh hưởng tới tình bạn của hai đứa đâu.

- Nhưng mà lần này không giống với những lần trước, lần này thực sự nghiêm trọng lắm, Vân nói con không phải bạn của cô ấy, giống như là tuyệt giao vậy.

- Có lẽ Vân quá lời thôi, các con chơi với nhau lâu như vậy rồi, bộ không tin tưởng vào tình bạn của mình sao?

Hai người chậm rãi thay đổi trọng tâm câu chuyện. Tô Mộng cùng mẹ nói chuyện rất lâu, hàn huyên rất nhiều, đều là những chuyện nhỏ nhặt, linh tinh trong cuộc sống hàng ngày, nói xong cũng cảm thấy nhẹ nhàng không ít. Các cô làm bạn đã được 7 năm, mặc dù nhìn qua, Vân có vẻ thực sự nghiêm túc, nhưng cô vẫn tin tưởng Vân chỉ là do nhất thời buồn bực, trước đây cũng không phải là chưa có lần nào hai người mâu thuẫn. Hi vọng qua vài ngày, Vân nghĩ thông suốt, khi đó các cô sẽ lại hòa hảo. Cho dù là đã tự an ủi bản thân, Tô Mộng vẫn chưa cảm thấy yên tâm, bởi vì trước kia các cô cũng có rất nhiều lần xích mích,

nhưng cũng chưa lần nào phải nói tới 2 chữ tuyệt giao, chỉ mong lần này sẽ không quá nghiêm trọng, qua một thời gian, sẽ lại có thể giống như trước đây.

(1) Nguyên gốc là ” ” : ngoài nghĩa không tiện, không nỡ thì còn có những nghĩa nữa như xấu hổ, mắc cỡ, ngại, thẹn thùng (cái này có lẽ dễ theo nghĩa “ngại” này có vẻ là hợp lý :-s)

(2) Trong câu này, “đã từng” được đặt ở cuối câu, nhưng nếu viết sang Tiếng Việt thì không xuôi nên mình đành phải chuyển lên trên, có lẽ như thế 1 phần sẽ làm mất đi sắc thái của câu nói (nhưng biết sao đc :-s) có lẽ khi đọc sẽ không thấy được cái sự nhấn mạnh của Tô Vân ở 2 chữ đó.

9. Chương 9

Bạn, chỉ có thể dùng từ này để hình dung cuộc sống và công tác của Tô Mộng, nàng bạn đến không có dư thời gian để tự hỏi.5f059396544960548cfc4 Hiện tại nàng đang ngồi ở vị trí của u Dương Hoa, mà ngồi đối diện nàng chính là người lãnh đạo tối cao của tập đoàn u Dương – u Dương Uy.f78c7c832f56999b586f13d Mặc dù u Dương Uy từ khi u Dương Hoa trở về, không quản chuyện công ty nữa, thế nhưng người mạnh danh hiệu chủ tịch, vừa tại tập đoàn u Dương thống trị vài thập niên, uy tín vẫn tồn tại như cũ, làm cho Tô Mộng không tự chủ thấy khẩn trương.

“Cháu biết u Dương Hoa vì sao đi Mỹ không?”

“Cái này cháu không rõ lắm.” Thì ra là đây là mục đích hẳn tới! Tô Mộng triệt để yên tâm ! Vài ngày trước u Dương Hoa đột nhiên nói muốn đi Mỹ nửa tháng, chuyện công ty, cái gì hẳn cũng không giao phó, nói đi là đi. Hẳn biết, u Dương Uy mặc dù không cứng rắn tham gia chuyện công ty, thế nhưng đối công ty tất cả rõ như lòng bàn tay, hẳn đi, u Dương Uy tự nhiên sẽ xử lý , công ty sẽ không có chuyện gì phát sinh, dù sao hẳn không muốn nhìn thấy u Dương Uy. Nhưng hẳn nghĩ sai rồi, u Dương Uy không có tiếp thu công việc của hẳn, u Dương Uy mời ban giám đốc dự họp, công bố một cái tin tức khiến mọi người giật mình: trong lúc tổng giám đốc u Dương Hoa đi Mỹ, tất cả sự vụ ở công ty do trợ lý đặc biệt của hẳn tiểu thư Tô Mộng toàn quyền phụ trách.Tô Mộng cứ như vậy bị “không trâu bắt chó đi cày”[1], ban giám đốc không phải không ý kiến, nhưng ngại quyền uy của u Dương Uy, không có nói ra. Ngày hôm nay u Dương Uy đến phòng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 12 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-12.html#ixzz2YbZINfMC

làm việc, Tô Mộng còn tưởng rằng xảy ra vấn đề gì, làm hại nàng “nhắc tâm rớt mật” (lo lắng) nửa ngày.

“Ta nghĩ cháu biết.” u Dương Uy cũng không hỏi lại, “Nó, nhìn qua rất lạnh lùng, kỳ thực đối với người rất tốt, nó thực sự rất tốt, cháu vẫn đều ở bên cạnh nó, hi vọng cháu thay ta chiều cố nó thật tốt, nó cần quan tâm.”

“Nga, hẳn và ngài thực sự không có khả năng giải hòa sao?” Phụ tử cũng có chuyện vĩnh viễn không thể lượng thứ?

“Cháu không hiểu, từ sau khi mẹ nó qua đời, nó liền thay đổi, khi ta lấy vợ lần nữa, hẳn liền không nhận thức ta là cha nữa rồi.” u Dương Uy nói, thần tình buồn bã, hẳn làm sao không muốn cùng u Dương Hoa ở chung thật tốt? Chỉ là u Dương Hoa không muốn mà thôi.

“Có lẽ hẳn từ lâu đã tha thứ ngài, chỉ là hẳn không muốn thừa nhận mà thôi.”

“Hài tử này khiến người ta quan tâm a! Bất quá sau khi xem qua cháu, ta cũng an tâm.”

“Cháu? Vì sao?”

“Nó quan tâm cháu, mà trực giác cũng nói cho ta biết cháu sẽ đối tốt với hắn, có cháu ở đây, nó sẽ hạnh phúc.” u Dương Uy không có ý kiến gì với Tô Mộng, chỉ cần u Dương Hoa thích là được, hắn có thể có ý kiến gì sao?

“Vì sao để cháu phụ trách chuyện ở công ty, cháu chỉ là một sinh viên đại học năm thứ tư gần tốt nghiệp, không có kinh nghiệm.” Tô Mộng vẫn hiểu kỳ, chỉ là không có tìm được cơ hội để hỏi.

“Ta muốn nhìn một chút năng lực của cháu, ta muốn biết cháu có thể trở thành trợ thủ tốt của nó hay không, kinh nghiệm có thể chậm rãi tích lũy.”

“Chính là căn cứ vào ý nghĩ như vậy, ngài để cháu quản lý công ty lớn thế này?” Tô Mộng thật sự nghĩ không ra, vì trách nhiệm năng lực một người có thể để hắn đảm đương trọng trách như vậy, tập đoàn u Dương, một công ty lớn thế này, tùy tiện mà đem quyền quyết định giao ột người, chỉ vì trách nhiệm.5f8b4f5b3758aa72c4ed9 Tập đoàn u Dương, nghiệp vụ bận rộn a! Tổng giám đốc không phải mọi chuyện đều tự làm, nhưng cần làm có rất nhiều, ngồi ở vị trí cao nhất, mệt chết đi! Người mệt, tâm cũng mệt mỏi! “Vị trí như vậy, cháu không thích hợp, cháu sợ không thể đảm nhiệm được.”

“Dù sao cũng chỉ có nửa tháng! Cháu làm tốt là được rồi, lão nhân gia ta phần đầu hơn nửa đời người, nên nghỉ ngơi, hiện tại là thiên hạ của thanh niên!” u Dương Uy tựa hồ rất hưởng thụ cuộc sống, hắn không muốn làm việc nữa, đời người có thể có vài lần nhàn nhã a! Đồng thời hắn mang theo vẻ cười thương lượng kể tội nhìn Tô Mộng: để cho tuổi trẻ dốc sức làm đi! Hắn thực sự muốn nghỉ ngơi.

“Ngài không sợ cháu gây ra phiền phức?”

“Cháu muốn làm như thế nào thì làm như thế, sẽ không ai can thiệp, tập đoàn u Dương là xí nghiệp lớn, sẽ không bị cháu phá đổ trong nửa tháng, cháu cứ yên tâm đi!”

u Dương Uy vẻ mặt cười, làm cho Tô Mộng cảm thấy rất khó chịu.70c3620ea35424456ab2e7e “n. . . Cháu, khiến ngài cười tốt như vậy sao?”

“Nga, ta thất lễ.” Trên mặt u Dương Uy mặt lập tức xuất hiện áy náy, “Ta chỉ là nghiền ngẫm, cháu vì sao có thể hấp dẫn nó.”

“Trên thực tế, cháu chỉ là bằng hữu của hắn mà thôi.” Tô Mộng bắt đầu dễ giải thích.

“Đừng lừa mình dối người, hiện tại toàn bộ mọi người trong công ty cam chịu cháu là phu nhân tổng giám đốc!”

“Cái gì?” Đối với lời đồn đãi chuyện nhảm trong công ty, Tô Mộng không rõ ràng lắm, có ai sẽ ở trước mặt đương sự thêm mắm dặm muối?

“Con dâu tương lai của ta, người còn không biết?” u Dương Uy trêu tức nói.

“Không phải như vậy! Thực sự không phải!” Tô Mộng vội vàng giải thích.29865d73d3a7c0d28c5 Bất quá, nếu như người khác đã nhận định, người giải thích có tác dụng gì?

“Cháu không muốn nói, ta hiểu được! Làm việc thật tốt, nửa tháng này cực khổ người!” Đối thành một bộ biểu tình như cha hiền, Tô Mộng không có cha, làm cho nàng cảm thấy ảm áp, có ba ba sẽ cảm giác như thế này sao? Mặc dù mẹ cho nàng đầy đủ yêu thương, nhưng đây là khác nhau.09d2a1f517aaf9659 Một cô nhi, có thể được người tốt thu dưỡng, cũng cho yêu thương vô hạn, Tô Mộng cũng thỏa mãn.519a0501e0d7d08c6a0e3a Người không thể quá tham, biết đủ mới có thể vui vẻ! Nhưng có lúc Tô Mộng cũng ngẫm lại: có cha là thế nào? Nàng nhìn ra được, u Dương Uy rất quan tâm u Dương Hoa, mà u Dương Hoa kỳ thực cũng không phải hận cha như suy nghĩ của hắn, chỉ là hai người đều không quá biểu hiện tình cảm của mình mà thôi.47d1d86869b2890519706ed Thời điểm u Dương Uy nói đến u Dương Hoa toát ra từ ái, làm cho nàng hâm mộ, cũng ghen ghét.754f309743f3d9d297d4e u Dương Hoa vì sao không hiểu mà quý trọng? Tình thương của mẹ vô tư, tình thương của cha cũng đồng dạng vĩ đại! Hắn là có phúc không biết hưởng a!

“Tô tiểu thư, xảy ra vấn đề!” u Dương Uy vừa ly khai, La bí thư vội vàng tiến vào.

“Đừng nóng vội, chậm rãi nói.” Thấy hình dáng vội vàng của La bí thư, Tô Mộng không khỏi lo lắng, chỉ mong không phải xảy ra vấn đề gì lớn.

“Lưu tổng của tập đoàn Mỹ Hảo huỷ bỏ buổi gặp mặt chiều nay.”

“Nguyên nhân.” Tin tức này quá ngoài ý muốn, không phải tất cả đều đã bàn bạc xong sao? Con vịt bị đun sôi còn có thể bay?

“Ngày hôm qua Lưu tổng gặp bí thư của Lý tổng ở thiết bị điện Tỉnh Anh.”

“Thiết bị điện Tỉnh Anh cho Lưu quản lý điều kiện gì?”

“Điều kiện như chúng ta, nhưng lại gia tăng 5% trong phần trăm trích cho bên Lưu tổng.”

“Thiết bị điện Tỉnh Anh làm sao biết điều kiện của chúng ta?” Tô Mộng không thể không hiếu kỳ, nội bộ công ty nhất định có người giữ trò quỷ.

“n...”

“Đừng ấp úng, biết cái gì thì nói! Người hẳn là biết lần hợp tác này rất quan trọng với chúng ta.” Tô Mộng rất vội, chuyện này rất quan trọng, nàng cũng không muốn chuyện thứ nhất khi nàng vừa nhậm chức sẽ bị đập bể, nếu như lần hợp tác này có thể thành công, cũng sẽ cho tập đoàn u Dương tăng không ít lợi nhuận.

“Tô Vân trước kia ở cùng một chỗ với Tô tiểu thư đã tạm rời cương vị công tác, nàng dường như qua thiết bị điện Tỉnh Anh.” La bí thư nhỏ giọng nói, nàng biết quản hệ của Tô Mộng và Tô Vân không bình thường!

“Nga, đã biết, người trước ra ngoài, ngấm lại như thế nào mới có thể làm cho Lưu tổng thay đổi chú ý, nhất định phải nghĩ biện pháp định ngày hẹn lại Lưu tổng!” Là Vân làm? Tô Mộng bắt đầu đau đầu. a5c21811b0dfa8fa70 La bí thư ra ngoài, lưu lại một mình Tô Mộng ngồi ở trong phòng làm việc trống không, một mình phát sầu. Gần đây tập đoàn Mỹ Hảo phát ra sản phẩm hạng nhất mới, tranh thủ được quyền đại lý, sẽ mang lại lợi ích thật lớn cho công ty. 6859403e517461f4 Đối thủ lớn nhất của tập đoàn u Dương chính là thiết bị điện Tỉnh Anh, lúc trước đã hẹn tốt cùng Lưu tổng gặp mặt ngày hôm nay, vì sao lại huỷ bỏ? Tập đoàn u Dương tập đoàn đã nhượng bộ lợi ích rất lớn, cho bọn họ rất nhiều ưu đãi. 0b9f14601cde407938 Lưu tổng cũng có ký hợp đồng, hẹn buổi chiều ngày hôm nay buổi chiều gặp mặt thương thảo công việc cụ thể, nhưng lại thay đổi bất thường. 6902dbebdb5213bcd8a13 Tập đoàn Mỹ Hảo cùng thiết bị điện Tỉnh Anh còn chưa có ký hợp đồng, tất cả chưa kết thúc! Phải khẩn trương nghĩ biện pháp a.... e36d7fad30d589f118edc84 Mà khiến Tô Mộng chân chính thương tâm chính là, phản bội công ty cư nhiên là Vân, đau đầu...

[1]Không trâu bắt chó đi cày: câu này ngụ ý buộc người khác làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người khác.

10. Chương 10

Quán cà phê Lam Điều, căn phòng vẫn vậy, nhưng lần này người ngồi với Tô Mộng là Tô Vân.

- Là cậu?

Tô Mộng tự nhĩ là đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không khỏi bật ra câu hỏi.

- Là tớ.

Tô Vân thần nhiên đáp, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Tô Mộng quay đầu nhìn dòng xe như nước chảy, cảnh tượng vội vã của mọi người, cô không biết phải đối mặt với Vân như thế nào. Mặc dù cô đã gần như khẳng định Vân là người đem tư liệu của công ty cho bên thiết bị điện, thế nhưng khi nghe Vân tự mình thừa nhận, vẫn cảm thấy chấn động. Một tiếng “Là tớ” của cô, làm cho Mộng đau lòng. Từ trước tới giờ, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, cô và Vân trở thành những người xa lạ, mà bây giờ quan hệ của hai người có lẽ so với người dưng còn chả xong.

- Vì sao chứ?

- Cậu không biết? Tổ cảm thấy cậu hẳn là hiểu rõ tổ mà.

Vân nói mà không nhìn Tô Mộng.

- Tổ hiểu rõ cậu? Trước kia tổ cũng tưởng là vậy, nhưng rồi tổ nhận ra là mình thực sự đã lầm to! Tổ không hiểu, thực sự là không hiểu! Vài ngày trước, cậu đột nhiên đòi tuyệt giao với tổ, rồi dọn ra ngoài, tiếp đó lại từ bỏ công việc mà chúng ta phải vất vả mới có được. Vì sao vậy?

Vân, cậu rốt cục là làm sao vậy?

- Bởi vì chúng ta không còn là bạn nữa.

Lời nói lạnh như băng, có lẽ chúng ta thực sự không còn là bạn nữa, Tô Mộng cố gắng thuyết phục bản thân mình chấp nhận điều đó.

- Nói cho tổ biết lý do.

- Không phải là cậu rất thông minh sao? Lẽ nào lại không biết?

Giọng Vân đầy vẻ châm chọc.

- Phải chăng là vì Âu Dương Hoa?

Tô Mộng thử dò hỏi.

- Phải, mà cũng không phải là toàn bộ. Bảy năm, tổ chịu đủ rồi!

Tô Vân cầm cốc cà phê lên rồi lại đặt xuống.

Tô Mộng bất đắc dĩ nhắm mắt lại(1).

- Vân, vì sao? Tổ vẫn không sao hiểu được, chúng ta từ cao trung đến đại học, bảy năm, bảy năm thân thiết lẽ nào kết thúc như vậy sao?

- Chúng ta – đã từng là bạn tốt, nhưng bắt đầu từ lúc cậu nói dối, thì tình bạn ấy đã chấm dứt rồi. Chúng ta không phải đã nói sẽ thành thật với nhau sao? Bởi vì hẳn mà cậu nói dối. Cậu xem tổ là kẻ ngốc sao?

- Tổ xem cậu là bạn, bạn tốt! Chỉ là tổ đã hứa với hẳn không nói cho cậu biết.

- Bạn tốt?

Tô Vân nhìn Mộng, ngừng trong chốc lát.

- Đúng vậy! Bạn tốt!

Vân mang một nét cười nhìn còn đau khổ hơn cả khi đang khóc.

- Tổ đã nói rồi tổ thực sự thích Dương Hoa, tổ rất ít khi nghiêm túc, nhưng khi tổ thực sự nghiêm túc, tổ sẽ nỗ lực 200%. Thế nhưng sự nỗ lực của tổ, nhận lại được cái gì? Chính là sự lạnh nhạt của hẳn. Tổ đem tấm lòng của tổ thiết tình thổ lộ, hẳn lại xem nó như trò đùa, coi như gió thoảng bên tai(2), căn bản là chẳng hề quan tâm đến cảm nhận của tổ. Trong mắt hẳn chỉ có cậu! Chỉ có cậu mà thôi!

- Tổ và hẳn, thực sự không phải là như vậy.

Tô Mộng không biết đây là lần giải thích thứ bao nhiêu của mình rồi.

- Ai tin? Hơn nữa hẳn nói, trong lòng hẳn đã có hình bóng một người khác, không thể tiếp nhận tình cảm của tổ. Trừ cậu ra, thì còn ai?

- Lẽ nào tình bạn của chúng ta lại mong manh như vậy sao? Chỉ bởi vì hẳn?

Tô Mộng vẫn không thể chấp nhận.

- Tình yêu, là thứ tổ luôn truy cầu, nó vĩnh viễn xếp hạng nhất. Mà tình bạn cũng không phải là thứ tổ cứ muốn là được, bạn bè có thể thân thiết suốt cả cuộc đời sao? Cùng cậu sống trọn đời, không phải là bạn của cậu, mà là tình yêu cậu tìm kiếm, là chồng của cậu kia.

- Tình yêu thật sự quan trọng như vậy sao?

- Đúng vậy!

Tô Vân quả quyết đáp.

- Nếu như tớ rời xa Âu Dương Hoa, chúng tớ còn có thể trở lại như trước kia không?

Mặc dù Âu Dương Hoa cũng đã nói cô với hắn là bạn, nhưng nếu như là bạn, so với Vân, Âu Dương Hoa không thể quan trọng hơn được.

- Cậu cho rằng cậu là ai vậy? Cậu muốn thế nào thì sẽ như thế sao? Tất cả những chuyện đã xảy ra, sẽ không thể coi như chưa từng xảy ra được! Tớ ghét nhất là bộ dạng luôn nhân nhượng của cậu!

Tô Vân rất kích động.

- Tại sao lần nào cậu cũng đều mang bộ dạng của một người tốt như vậy? Cậu có biết tớ ghét cái bộ dạng đó của cậu không?

Vân ghét cô ? Tô Mộng nghi hoặc. Có lẽ cô ấy quá kích động, không biết chính mình đang nói gì, đối diện với một người tâm tình đang kích động, yên lặng có lẽ là cách tốt nhất.

Cà phê đã lạnh.

- Nhưng cậu cũng đâu nhất thiết phải bỏ việc như vậy! Công việc dù sao thì cũng vẫn là vậy. Ở tập đoàn Âu Dương sẽ có cơ hội tốt để phát triển tiền đồ, hà có gì phải gây trở ngại cho tiền đồ của mình như vậy ?

Tô Mộng phá vỡ không gian yên tĩnh giữa hai người.

- Làm thuộc hạ của cậu sao?

Hiển nhiên Tô Mộng vừa nói sai, Vân so với ban nãy càng kích động hơn.

- Vì sao mọi chuyện tốt đẹp, đều thuộc về cậu? Hồi cao trung, cho dù tớ nỗ lực thế nào, cậu vẫn luôn là người đứng nhất còn tớ chỉ đứng thứ hai, lên đại học, mặc kệ tớ nổi thế nào, trong mắt mọi người tiêu điểm vẫn luôn là cậu, khi đi làm, dù làm việc cùng nhau, nhưng người bị cấp trên la mắng luôn luôn là tớ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Âu Dương Hoa, trong mắt hắn cũng chỉ có cậu. Vì sao? Vì sao nơi nào có cậu, tớ đều không có lấy một chút vinh quang ? Vì sao? Vì sao cậu luôn luôn cướp đi mọi thứ của tớ?

Vân lớn tiếng hỏi, cũng may là nơi này cách âm tốt, không đến mức làm ọi người để ý tới.

- Vân, cậu thật quá khích!

Thì ra đây là suy nghĩ thực của Vân, thật ngoài tưởng tượng của Tô Mộng, trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ nội tâm của Vân lại yếu đuối, lại thiếu tự tin đến như vậy, lòng tự ti lại quá lớn.

- Mọi thứ đều không phải như cậu nghĩ, tớ không tranh giành của cậu thứ gì cả, bản thân cậu đã có rất nhiều thứ: cậu có sự quan tâm của cha mẹ....

- Cha mẹ?

Vân tức giận ngắt lời Mộng.

- Cha mẹ giống như họ, thà không có còn tốt hơn!

Tô Mộng biết bản thân mình chưa mở bình thì sao có thể biết trong bình có gì(3), Tô Mộng mặc dù là cô nhi, nhưng cô đối với mẹ nuôi có lẽ còn thân thiết hơn cả mẹ ruột, cha mẹ Tô Vân thường cãi nhau, trong nhà gần như không bao giờ có ngày yên bình.

- Vân, không phải như vậy, tớ thật lòng rất ngưỡng mộ cậu vì có một gia đình đầy đủ.

Lúc này có lẽ giải thích cỡ nào thì vẫn đều vô nghĩa!

- Cậu có ý gì đều không quan trọng với tớ!

Vân cơ hồ như hét lên, tâm tình của cô lúc này rất không ổn định.

Nhìn bộ dạng của cô lúc này, Tô Mộng không biết nên làm cái gì bây giờ, từ trước tới nay cô đều coi Vân là bạn thân, chưa bao giờ nghĩ trong lòng Vân lại có những suy nghĩ như vậy. Cô thật sự đã khiến cho Vân chịu áp lực như vậy sao? Tô Mộng tự hỏi.

Vân sau khi hét lên được những lời đó, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Bảy năm, bảy năm thật dài, đã trở thành quá khứ rồi, sau này trong cuộc sống của cô không còn ai là Tô Mộng, cuộc sống của cô từ nay sẽ trở nên hoàn mỹ. Bảy năm trước, các cô là bạn của nhau, thế nhưng sau đó khoảng cách giữa hai người ngày càng lớn, hai người luôn ở cùng nhau sẽ nảy sinh sự so sánh, tình cảm dần thay đổi. Một núi không thể có hai hổ, Tô Vân rất mạnh mẽ, thế nhưng cô luôn thua Tô Mộng, cô không phục, chỉ cảm thấy oán giận. Dần dần cô cảm thấy mỗi lần đều là Tô Mộng đoạt mất danh tiếng của cô, mỗi lần đó đều là tranh giành với cô, cô hận ông trời bất công, vì sao người may mắn luôn là Tô Mộng? Càng nghĩ như vậy cô càng cảm thấy Tô Mộng đã đoạt của cô rất nhiều thứ, sự bất bình ngày càng lớn trong lòng, cuối cùng vì Âu Dương Hoa mà toàn bộ oán giận cũng phát tiết. Mỗi người đều có trắc trở trong lòng, khác biệt chính là ở mức độ nặng nhẹ khác nhau. Tô Heo Mộng ước tới giờ sẽ không bao giờ có thể nghĩ Vân đã có những suy nghĩ như vậy, người với người chính là có sự khác biệt, mỗi người có một suy nghĩ riêng, chỉ có thể hiểu rõ bản thân mình, suy nghĩ của người khác, có lẽ cậu cho rằng là như vậy, nhưng người biết rõ chỉ có thể là chính kẻ đó, mà thậm chí có lẽ có những người ngay cả ý nghĩ của bản thân còn không hiểu rõ.

Đợi đến khi cả hai đều bình bình trở lại, Tô Mộng mới mở lời:

- Cậu đã nghĩ kỹ rồi sao? Chúng ta thật sự không còn là bạn bè nữa?

Tô Mộng trong lòng vẫn ôm một chút hy vọng.

- Tớ đã nói rồi!

Vân bình tĩnh nói.

- Bảy năm, tớ chịu đủ rồi, còn có cậu, tớ sẽ không thể phát triển khoảng trời riêng của tớ, tớ muốn đi tìm khoảng trời thuộc về tớ, nhưng cái thế giới đó của tớ tuyệt đối không thể có sự tồn tại của cậu.

- Vân, thực sự rất xin lỗi! Tớ không hề biết sự tồn tại của tớ lại gây áp lực lớn đến vậy cho cậu. Vì sao trước kia cậu không nói ? Trước kia chúng ta không phải là bạn sao? Bạn không phải là để cùng chia sẻ vui buồn hay sao?

- Chúng ta quan điểm bất đồng, bạn cũng chỉ có thể tùy duyên.

- Chúc mừng cậu(3), cầu mong sau này cậu sẽ luôn gặp những điều tốt lành!

- Cảm tạ!

Tô Vân rất thật tâm, dù sao trước đây cũng từng là bạn, tuyệt giao cũng không nhất thiết phải gây sự không thoải mái cho người kia.

- Tớ không qua công ty thiết bị điện, chỉ là không muốn cậu quá thuận lợi, cho cậu chút cản trở mà thôi. Tớ sẽ rời khỏi thành phố này, cậu và tớ sẽ không gặp lại nữa.

Tô Mộng nhìn Tô Vân xoay người rời đi, qua cửa sổ nhìn Vân dần biến mất trong đám đông, cảm giác lúc này không thể nói thành lời. Bạn bè? Cô từng nghĩ Vân chính là người bạn thân nhất của mình, cùng nhau học tập, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau làm việc,... Hiện tại chỉ còn là những người xa lạ, thật đáng tiếc. Tô Mộng không có nhiều bạn, thân thiết cũng đâu được mấy người, có lẽ rất nhiều người nhìn thì tưởng là bạn, thế nhưng, lúc ta cần giúp đỡ, người mà ta nghĩ đến mới là bạn chân chính, được bạn bè nhớ tới chính là một cảm giác rất hạnh phúc. Tình bạn? Tô Mộng bắt đầu hoài nghi. Có thể làm bạn cả đời với một người sao? Có lẽ có tình bạn như vậy, cô từng nghĩ mình đã tìm được rồi, hiện tại cô mới phát hiện ra mình căn bản hoàn toàn không hiểu Vân, những suy nghĩ thực sự của Vân, cho tới tận bây giờ cô vẫn sẽ không bao giờ cảm thấy được, tưởng tri kỷ, nhưng chỉ là nhất sương tình nguyện(5). Ta trao cho người một phần tình cảm hết sức chân thành, người ta có thể có hoặc không đáp lại cậu một phần ngang bằng, không ai biết. Tình bạn là phải từ hai phía, cùng nhau nỗ lực, mới có thể ngày càng thân thiết, cả hai cùng phải biết quý trọng thì mới có thể bền vững mãi mãi. Vào lúc bóng dáng Vân vĩnh viễn biến mất, Tô Mộng vẫn rất khó chấp nhận, bản thân vẫn cảm thấy nuôi tiếc, sau này cô thiếu một thứ có thể nói đó là bằng hữu chi tâm, mặc kệ Vân xem cô như thế nào, cô vẫn coi Vân là bạn, cô vẫn sẽ như cũ, vẫn sẽ xem cô ấy là

bạn bè . Sâu trong tâm trí cô, những năm tháng bên nhau trước kia vẫn tồn tại, những ký ức bi hoan khổ nhạc trước kia hiện lên, Tô Mộng không muốn bỏ cuộc, không muốn chấm dứt tình bạn này, không muốn thì phải làm thế nào đây? Không có cách nào

-
- (1) Hic, đoạn này tớ dò mấy lần rồi, vẫn nghĩa đó, chả hiểu chị ý nhầm mắt lại làm gì nữa, suy nghĩ chẳng
- (2) , : vào tai trái, ra tai phải (chả biết diễn đạt thế nào cho xuôi câu này, cho nên tớ đành phải có sai so với nguyên tác mong mọi người thông cảm :-s)
- (3) có lẽ ý chị ý là bản thân không phải là người trong cuộc nên không thể hiểu rõ.
- (4) chẹp, nghe cứ sao sao ý nhĩ :-s
- (5) có lẽ ý của chị ý là tưởng tìm được tri kỷ, nhưng thực ra lại không phải vậy, chỉ có bản thân mình đơn phương tình nguyện :-s

11. Chương 11

Tô Mộng không có dư thừa thời gian tiếp tục thương tiếc tình hữu nghị của nàng, hiện tại nàng muốn làm việc, hợp tác cùng tập đoàn Mĩ Hảo nhất định phải toàn lực tranh thủ.

“La bí thư, tiến vào một chút.”

Rất nhanh La bí thư đã vào, nàng có vẻ có chút uể oải, một nữ nhân khổ cực làm việc, thực sự rất không dễ dàng.63c2afc32b7497fe1acb52 Tô Mộng nhìn có chút không đành lòng, có lẽ gần đây thực sự cấp nàng nhiều công việc lắm, nhưng nàng cũng không có biện pháp a! Chờ sau khi thu được lần hợp tác này, liền cho nàng nghỉ.

“La bí thư, khổ cực! Lưu tổng của tập đoàn Mĩ Hảo, người cảm giác thế nào?”

“Lưu tổng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trước đây chịu qua rất nhiều khổ, cho nên đối với tiền đặc biệt xem trọng.366956bb7b26822416538a Lần này hợp tác cùng Lưu tổng then chốt ở chỗ lợi ích, chỉ cần chúng ta có thể đưa ra điều kiện rất tốt, hợp tác là tất nhiên.”

“Tập đoàn u Dương không thể lại nhượng bộ! Chúng ta đã cấp ra điểm mấu chốt, lại nhượng bộ, tập đoàn u Dương chỉ biết nâng giá theo hần (câu này ta chém), không đáng giá!” Đây là việc khiến Tô Mộng đau đầu, không thể cấp ra điều kiện rất tốt, nhưng lại muốn thuyết phục đối phương, đâu dễ dàng!

“Lưu tổng của tập đoàn Mĩ Hảo và Lý giám đốc của thiết bị điện Tinh Anh đã hẹn 3 giờ chiều nay gặp mặt ở nhà hàng quốc tế Đại Thiên.0af36f1f0d89b22fe790ae Nhưng chúng ta còn chưa nghĩ ra phương án thuyết phục Lưu tổng.” La bí thư đối với lần hợp tác này không hề có hi vọng quá lớn.

“Người ra ngoài mau lên! Ta biết người làm việc này mất không ít tâm tư, từ giờ trở đi chuyện này người không cần phải xen vào, ta sẽ xử lý.”

“Chúng ta phải bỏ sao?” Không phải La bí thư không muốn đi tranh thủ, nhưng thực sự không có hi vọng gì, nàng không xác định Tô Mộng có phải vứt bỏ hay không.d4e5424031c01d5d92495b3 Nàng biết đây là phương án hợp tác đầu tiên của Tô Mộng sau khi chưởng quản tập đoàn u Dương, đối Tô Mộng mà nói rất quan trọng, nàng là rất quan tâm, cũng luôn nỗ lực tranh thủ.1c7272a1cab7075b4ab5 La bí thư rất yêu thương Tô Mộng, vừa vận tốt nghiệp liền xử lý công ty lớn này, khẳng định cất lực, hơn nữa phía sau nàng còn có rất nhiều người chờ nhìn hí cả mắt.

“Ta sẽ tận lực đi làm, nhưng không cần người phụ trách nữa.9c55c8f01f75502cdfea1 Vẫn có rất nhiều chuyện chờ người xử lý, đi mau lên!” Tô Mộng quyết định cuối cùng thử xem, xong cố gắng lớn nhất, cho dù thất bại, tiếc nuối trong lòng cũng sẽ giảm rất nhiều.

“Lưu tổng, nàng cường ngành xông vào...” Theo thanh âm của bí thư, Tô Mộng đã đi vào phòng làm việc của Lưu tổng, trực tiếp ngồi xuống, mặc kệ người ngăn trở.

“Người trước ra ngoài” Lưu tổng hướng bí thư phát tay.a3197f735f5538012782 Sau đó nhìn người xông vào, “Người là?”

“Tô Mộng Tập đoàn u Dương”

“Tô tiểu thư sao lại không biết quy củ, tự tiện xông vào?” Lưu quản lí hiển nhiên đối Tô Mộng có bất mãn.

“Thỉnh tha thứ! Thời khắc phi thường, cũng không có cách nào cố kỵ nhiều như vậy.ce1dd44623ab711aa7c655 Ta lần này tới, hoàn toàn là xuất phát từ lợi ích của Lưu tổng, không muốn Lưu tổng đưa ra một quyết định đáng hối hận.”

“Có ý tứ.” Lưu tổng đối Tô Mộng cũng lý giải một phen, hẳn đối với năng lực của Tô Mộng hoài nghi mười phần, hơn nữa thiết bị điện Tinh Anh vừa đưa ra phương án rất có lợi cho hẳn, tự nhiên hẳn vứt bỏ hợp tác cùng tập đoàn u Dương.

“Lưu tổng cảm thấy hợp tác cùng tập đoàn u Dương có tương lai, hay là hợp tác cùng thiết bị điện Tinh Anh có phát triển?”

Lưu tổng cười mà không đáp, hẳn cảm thấy vấn đề này của nàng này rất ngốc.

Tô Mộng tiếp tục nói: “Trong lòng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 15 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-15.html#ixzz2YbZh7rQG

Lưu tổng hiển nhiên sớm có đáp án.0363c1c8ecbc0864332dc Bất quá Lưu tổng quyết định có sớm quá hay không?”

“Ta chỉ tuyển thương gia hợp tác có lợi nhất đối với Mĩ Hảo tập đoàn, nếu như tập đoàn u Dương có thành ý, hẳn là có điều kiện khác.” Lưu tổng đối với tập đoàn u Dương rất có hứng thú, nhưng không thể phủ nhận, điều kiện của thiết bị điện Tinh Anh càng mê người.

“Phương án của tập đoàn u Dương sẽ không cải biến, lần này ta không có hẹn trước mà đến, chỉ là hi vọng Lưu tổng có thể suy nghĩ rõ ràng.71e6be019560c843707a7 Không biết Lưu tổng có thể trả lời mấy vấn đề hay không?”

“Nhìn tình huống đi!” Vốn tưởng rằng tập đoàn u Dương sẽ đưa ra điều kiện rất tốt, thế nhưng không có, hẳn cho rằng không đàm tiếp là tất yếu.

“Thiết bị điện Tinh Anh thực lực như thế nào?” Tô Mộng bắt đầu hỏi.

“Thiết bị điện Tinh Anh vừa thành lập được năm năm, phát triển cấp tốc, trên toàn quốc cũng khá có quy mô.”

“So sánh với tập đoàn u Dương, như thế nào?”

“Tập đoàn u Dương là thủ lĩnh của giới IT, ai không biết? Tự nhiên có không ít chỗ thua kém.” Lưu tổng hồ đồ, hẳn không rõ Tô Mộng đến cùng đang suy nghĩ cái gì, nhưng hẳn đáp theo sự thực.

“Lợi ích lâu dài và lợi ích trước mắt, người lựa chọn như thế nào?”

“Đương nhiên là lợi ích lâu dài!” Lưu tổng đối Tô Mộng cảm thấy phiền chán, thời gian của hẳn rất quý giá, không thể lãng phí tại vấn đề buồn chán này! “Tô tiểu thư, nếu như không có chuyện khác, người có thể ra ngoài!”

“Ta chỉ muốn năm phút.” Tô Mộng nói thẳng, “Cùng tập đoàn u Dương hợp tác, có lẽ trước mắt người mất đi một ít lợi ích, thế nhưng từ lâu dài suy nghĩ, tập đoàn u Dương mới là sự tuyển chọn sáng suốt của người.bc7db19aaf32fbb365d0813d4 Thiết bị điện Tinh Anh mặc dù khá có quy mô, thế nhưng thu nhập mỗi năm so với tập đoàn u Dương là kém vạn dặm, cho dù hẳn cho người nhiều hơn 5% lợi nhuận, cũng chỉ là món tiền nhỏ mà thôi.ca405af87d8a7da035b352 Hợp tác cùng tập đoàn u Dương biểu hiện ra là mất đi lợi ích, thế nhưng sản phẩm của tập đoàn u Dương không chỉ có trong nước, tại nước ngoài cũng là có thị trường tương đối, hợp tác với chúng ta, đối với tăng sự nổi tiếng cho tập đoàn Mĩ Hảo là vô cùng có

lợi.44b4fbc5c0495d167f6d56 Một cái xí nghiệp đề cao sự nổi tiếng là phi thường quan trọng, hiện tại rất nhiều người tiêu thụ đều sẽ tuyển chọn nhãn hiệu có tiếng, cho dù giá cả càng đắt, bọn họ cũng không thêm quan tâm, vì sao? Đơn giản là danh tiếng của công ty mà thôi.c5a0ed9202809f29563d26 Lưu tổng sao không từ lâu dài suy nghĩ một chút?” Tô Mộng chân thành mười phần nói.

“Người dựa vào cái gì để ta tin tưởng người? Người không phải chủ của tập đoàn u Dương, nửa tháng sau, lại là u Dương Hoa nắm quyền, việc này người có thể làm chủ sao?” Đây cũng là việc Lưu tổng lo lắng.

“Hiện tại ta là đại biểu của tập đoàn u Dương, nếu như người không tin, có thể hướng chủ tịch hỏi rõ.” Xem chừng sự tình là có chuyển cơ, Tô Mộng ở trong lòng âm thầm vui vẻ, thế nhưng không có biểu lộ.

“Để cho ta suy nghĩ!” Lưu tổng xác thực không nghĩ tới vấn đề nổi tiếng, sở dĩ cùng thiết bị điện Tỉnh Anh hợp tác, then chốt ở chỗ 5% lợi nhuận kia, nhưng nếu như dùng điểm lợi ích này đổi lấy sự nổi tiếng cho tập đoàn Mĩ Hảo, giá trị không? Đáp án rất rõ ràng .

Ba mươi phút sau, “Không biết Tô tiểu thư có thể mang hiệp ước lại đây hay không?” Ngự khí của Lưu tổng lúc này so với lúc nãy đã tốt hơn rất nhiều lần!

“Tất nhiên là có mang đến!” Tô Mộng rất nhanh lấy ra, đưa cho Lưu tổng, chỉ sợ Lưu tổng đổi ý, dù sao hắn đã đổi ý qua một lần .

Vừa qua ba mươi phút, hai bên liền thảo luận chi tiết cụ thể đưa ra cải biến nhất định, sau đó tuyệt bút tung lên, hiệp ước liền định xong.9bfacc9b37d58ca43 Tô Mộng rất hài lòng, thực sự rất hài lòng! Nàng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, Lưu tổng thực sự dễ thương lượng như vậy? Nàng bây giờ còn hoài nghi, bất quá, giao kèo đã ký kết , Lưu tổng đổi ý cũng không còn kịp rồi nga.

Tập đoàn u Dương

“La bí thư, tập đoàn Mĩ Hảo đã đổi pho , đây là giao kèo, giao cho Trương luật sư trước.”

“Tô tiểu thư, người xử lý thế nào vậy?” La bí thư nhìn hiệp ước trong, khiếp sợ...

“Kỳ thực, Lưu tổng không khó thương lượng như tưởng tượng, ta chỉ là nói hợp tác cùng tập đoàn u Dương có thể đề thăng sự nổi tiếng của tập đoàn Mĩ Hảo, liền thuyết phục được hắn, đây cũng là điều duy nhất ta có thể nghĩ đến.” Tô Mộng cảm thấy lần này thành công, có chút may mắn, âm thầm cảm tạ vận may của mình.

“Điểm ấy sao ta lại không nghĩ tới ? Luôn nghĩ nên thêm điều kiện thế nào để thuyết phục Lưu tổng, mà điều kiện đó lại không thể bất lợi cho tập đoàn u Dương, thế nào cũng tìm không được phương pháp.d2a866e6422a75a171db3c Tô tiểu thư, thực sự rất thông minh!”

“Cảm tạ! Ta là vận khí tốt mà thôi.”

“Này tuyệt đối không phải vận khí! Là thực lực của tập đoàn u Dương!”

“Mặc kệ , dù sao hiệp ước đã thành! Chúng ta đêm nay đi ăn cơm đi? Gần đây khổ cực người !”

“Không khổ cực.14c261f78ef3a5904eb1df2ef Làm việc là như vậy! Quen !” Thật là quen ! Muốn cuộc sống, không có biện pháp!

“Quen?” Tô Mộng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nữ cường nhân La bí thư, sẽ nói như vậy.

“Đúng vậy! Quen.93e8d85529355438abe Làm việc đều là quen sẽ không cảm giác .”

“Không có cảm giác thành tựu sao?” Tô Mộng rất ngạc nhiên, ý nghĩ của nàng vẫn rất đơn giản: điều kiện trong nhà không tốt, không nghĩ tới chơi đùa, hảo hảo mà đọc sách, sau đó tìm công việc, nỗ lực làm việc, dưỡng mục mục, không để mục mục mở lại quán nhỏ, hảo hảo mà hưởng thụ khi tuổi già, chính là mục tiêu của nàng.97e742430dddf6b95a7d690 Có thể tìm công việc tốt, là được. Cũng muốn qua được như người khác, sau khi tốt nghiệp đại học, tự gây dựng sự nghiệp, thế nhưng tưởng tượng và hiện thực chênh lệch rất xa, biết mình không có năng lực đó, đành bỏ cuộc.ab590989b593a03c373375 Hiện tại làm việc, Tô Mộng rất thoả mãn, công việc có thời gian cố định, tiền lương cũng không sai, còn truy cầu cái gì? Hắn là cảm thấy thành tựu chứ? Đúng, chính là cảm giác thành tựu! Là người khác làm việc, mỗi ngày làm cùng một chuyện, rất chán nản.bec37ab670e3f128c3e1c Kỳ thực, Tô Mộng rất hâm mộ nữ cường nhân, La bí thư chính là một

trong những đối tượng nàng hâm mộ.f1b122010cd264c838 La bí thư mặc trang phục làm việc, nhìn qua rất có khí chất, khuôn mặt đẹp cùng trí tuệ tồn tại.095c1c97f89c349db8c17 Vẫn cho rằng nàng hẳn là rất có cảm giác thành tựu, lại nghe đến nàng nói làm việc chỉ là quen , Tô Mộng không thể không khiếp sợ.

“Cảm giác thành tựu? Có lẽ lúc vừa mới bắt đầu thì có!” Ngự khí của La bí thư không quá xác định, “Cảm giác thành tựu?” La bí thư tựa hồ suy nghĩ thật lâu, “Có lẽ chính là những người ở tuổi như người truy cầu đi!”

“Vậy những người ở tuổi của người truy cầu cái gì?” Tô Mộng rất ngạc nhiên, kỳ thực La bí thư cũng bất quá mới ba mươi tuổi, nói như một tiền bối rất có kinh nghiệm thật cảm thấy có điểm quái.

“Cuộc sống...Mỗi người chúng ta đều bôn ba trong cuộc sống.”

“Ai! Cuộc sống...56a967f10371db9df84e25 .” Uh! Ta hiện tại và lúc đó chẳng phải là cuộc sống sao? Tô Mộng hỏi. Tiến nhập xã hội, nhất định phải dựa vào chính mình; vì cuộc sống, nhất định phải làm việc; nỗ lực làm việc, là vì cuộc sống! Mỗi người đều bận rộn, bôn ba trong cuộc sống!

12. Chương 12

- Tô tiểu thư, cuối cùng cô cũng ra rồi!

Tô Mộng vừa rời khỏi cuộc họp, đã thấy thư ký La lo lắng chờ trước cửa phòng họp.

- Thư ký La? Có chuyện gì mà trông cô gấp vậy?

Vừa nói Tô Mộng vừa duỗi lưng,họp tận ba tiếng đồng hồ , mệt chết mất! Mấy ngày nay thực sự mệt mỏi quá! Đến bây giờ Tô Mộng vẫn chưa rõ từng khoản mục mà mình phải phụ trách, nhân dịp này mới nói một thể, phiền chết được! Mỗi ngày xử lý trăm việc, có thể nào không mệt?

- Người nhà cô vừa điện báo, nói mẹ cô bệnh nặng, nhắn cô mau trở về!

- Sao cơ?

Tô Mộng không tin nổi vào tai mình.

- Khi nào vậy?

- Hội nghị vừa mới bắt đầu thì có điện thoại, thế nhưng tôi không thể chen ngang, đành phải chờ ở đây.

Trời ạ! Ba tiếng trước sao?

- Thư ký La! Lập tức đặt cho tôi một vé máy bay! Việc công ty, cô có thể tự mình xử lý, nếu không giải quyết được, trực tiếp đi tìm chủ tịch, tôi bây giờ phải về thu xếp một chút, sau đó sẽ quay lại.

Tô Mộng hiện tại rất vội, mẹ tại sao đột nhiên lại bệnh nặng? Không có nghe mẹ nói bệnh gì mà!

- Tô tiểu thư, tôi đã đặt cho cô vé máy bay rồi!

Thư ký La nhìn đồng hồ.

- Nửa tiếng nữa máy bay cất cánh, vẫn còn kịp!

- Cảm ơn cô! Thật tốt quá!

Tô Mộng hận không thể ngay lập tức bay về nhà!

Cuối cùng cũng tới bệnh viện! Chạy vào phòng bệnh, Tô Mộng thấy mẹ nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, dường như là đang ngủ, Mộng cảm thấy rất đau lòng. Cô cũng thấy Tôn Nghị, hình như đã chăm mẹ cô suốt thời gian ở viện. Cô nhẹ nhàng bước vào, không muốn làm mẹ thức giấc, khẽ hỏi:

- Mẹ rốt cục là bị bệnh gì?

Thấy Tô Mộng đã về, Tôn Nghị cuối cùng cũng an tâm, nhưng lại không biết phải báo tin này với cô như thế nào.

- Mau nói đi! Có gì mà phải giấu em chứ, bà là mẹ của em, là người thân duy nhất của em đó!

Tô Mộng cảm thấy sự việc thật sự rất nghiêm trọng, nhìn Tôn Nghị do dự, nước mắt đã chực trào trên khuôn mặt.

- Em phải có sự chuẩn bị tâm lý.

Tôn Nghị biết Tô Mộng chắc chắn sẽ khó có thể chấp nhận sự thật.

- Mặc kệ chuyện là thế nào, em vẫn muốn nghe!

Tô Mộng nhắm hai mắt lại, để mặc nước mắt chảy dài trên mặt.

- Ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Buổi chiều hôm nay đã điều trị gấp 3 lần.

Tôn Nghị tai giờ phút này quả thực không hề muốn phải nói ra sự thật.

Tim, đau xót. Mẹ, mẹ thật đáng thương, cả đời tần tảo khổ khổ, chưa từng được một ngày sung sướng, tại khi về già lại bị bệnh tật giày vò, vận mệnh vì sao lại không công bằng đến vậy? Nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẹ, cô thật hy vọng giá như người bị bệnh là bản thân mình!

Tô Mộng thấy mẹ mở mắt, vội lau khô nước mắt, cầm tay mẹ.

- Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?

Tô Mộng cố gắng nói bằng giọng bình thường, mẹ cô khẽ trách:

- Nữ nhi cũng không thể dễ dàng rơi lệ như vậy, so với nam nhi càng phải kiên cường hơn.

Nước mắt là thứ mà bà không muốn thấy.

- Không có việc gì mà.

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng dường như lại lấy mất toàn bộ sức lực của bà. Con gái của bà vừa khóc, haizzz! Bà nắm chặt tay Tô Mộng, cảm giác hơi ẩm trên tay cô.

- Mẹ.

Tô Mộng rút cuộc cũng không thể khống chế được, để mặc nước mắt chảy giàn giụa.

- Con gái ngoan, đừng khóc! ... Mẹ sắp đi rồi, sau này ... Con luôn phải sống thật tốt, thật kiên cường ...

- Mẹ đừng nói nữa.

Nghe giọng mẹ không còn chút sức lực, Tô Mộng rất khổ sở, trong lòng đau xót.

- Con sẽ sống thật tốt, thật kiên cường mà, mẹ nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa, người sẽ khỏe lại mà!

Tô Mộng cố gắng lau nước mắt, thế nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều, không có cách nào dừng lại được.

- Thím Tô, cháu ở đây!

Thấy bà hướng về phía hần chìa tay, Tôn Nghị vội chạy đến nắm tay bà. Tiếp đó hần thấy bà cầm tay Tô Mộng đặt vào tay hần, dường như cố gắng muốn nói điều gì đó.

- Thím Tô, cháu hiểu! Cháu nhất định sẽ quan tâm tới Mộng, thím hãy yên lòng.

Tô Mộng cũng hiểu, mẹ hy vọng cô và Tôn Nghị thành đôi, người là vì tương lai của cô mà lo lắng.

- Mẹ, con sẽ sống thật tốt mà, người đừng suy nghĩ nhiều nữa, sẽ không có chuyện gì đâu!

Là an ủi mẹ hay an ủi chính mình, Tô Mộng cũng không rõ nữa. Đột nhiên, bàn tay đang nắm tay cô chậm rãi trượt xuống, Tô Mộng vội vàng nắm lấy, nhưng bàn tay kia đã không còn sự sống.

- Mẹ!

Tô Mộng nghẹn ngào khóc nức nở. Thật lâu... thật lâu sau đó, Tô Mộng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lặng nhìn mẹ, bà đã mỉm cười mà ra đi, thật thanh thản.

Đêm, khiến ọi vật mất đi ánh sáng, đem hết thảy hút vào trong bóng tối. Sự ấm áp của ngôi nhà, lúc này xem ra, sự không phải là người, tất cả đều làm cho Tô Mộng nhớ đến mẹ, đây là nơi bà đã sống cả đời, đây cũng là nơi cô đã lớn lên, hết thảy đều thật quen thuộc, hết thảy đều mang mùi hương của mẹ.

- Mộng, đừng quá đau buồn!

Tôn Nghị thật sự là nghĩ không ra làm cách nào để có thể an ủi cô, hẳn cũng biết, dù cho hiện tại hẳn có nói gì thì cô cũng đều không nghe được. Cô đang chìm đắm trong nỗi bi thương...

Tô Mộng chậm rãi ngẩng đầu, mọi thứ cô đều thấy không rõ lắm, hết thảy đều thật mơ hồ.

- Mẹ, tại sao lại đột nhiên ra đi như vậy?

- Bà chỉ là muốn gặp em lần cuối cùng, nếu chưa thấy em, bà sẽ không nhắm mắt được. Em cuối cùng cũng kịp trở về, bà không còn gì phải nuối tiếc. Suốt mấy giờ, bà một mực chờ em, bà rất vất vả mới có thể trụ được, em đã đến rồi, bà cuối cùng cũng có thể an tâm ra đi, sinh lão bệnh tử, cũng là lẽ thường tình. Sống cũng không có nghĩa là hạnh phúc, mà chết cũng không hẳn là bi thương, thím Tô cũng là thanh thản mà ra đi. Em nên tĩnh tâm lại, biết không? Thím Tô không muốn em buồn bã như vậy đâu.

Chính hẳn cũng hiểu làm sao có thể dễ dàng vượt qua đây?

- Mẹ bị bệnh từ lúc nào? Tại sao em lại không biết? Tại sao? Em là đứa con bất hiếu, một chút quan tâm đến mẹ cũng không có!

- Vài ngày trước, thím Tô bị ngã trước cửa quán Lý, khi đó mới phát hiện ra. Hai ngày trước, thím Tô vào viện, nhưng bà nói, em bề bộn nhiều việc, không ọi người liên lạc với em.

Vài ngày trước? Chẳng trách đêm khuya hôm đó mẹ lại đột nhiên gọi điện đến, chính là cô đã không nghĩ tới mẹ, chỉ biết kể lể những chuyện không vui của bản thân, kể lể chuyện cô và Vân có mâu thuẫn, tại sao cô không nghe mẹ mình nói trước?

- Tại sao không nói cho em biết? Tại sao bây giờ anh mới nói?

- Thím Tô không cho! Bà nói em đang buồn bực, không muốn khiến em phải thêm buồn phiền.

- Buồn bực? Lầy lý do như vậy để không cho cô biết ư?

Không phải cô oán giận Tôn Nghị, chỉ là cô tự trách mình, tại sao lại không quan tâm mẹ, ngay cả mẹ bị bệnh cũng không biết, cô sao có thể là đứa con gái tốt đây?

- Mộng, đừng khóc, không phải em đã hứa với thím Tô là sẽ sống thật tốt sao?

Nhìn thấy Tô Mộng đau đớn như vậy, anh cũng không đành lòng, thím Tô đối với anh rất tốt, không khác con cái trong nhà, anh cũng từng phải trở mặt nhìn bà bị bệnh tật giày vò. Anh biết thím Tô không đành lòng để Tô Mộng nhìn thấy bà trong bộ dạng khốn khổ đó, mới nhẫn tâm không cho anh nói, Tô Mộng bận rộn với công việc, cũng là một nguyên nhân. Thím Tô chưa từng nghĩ tới muốn hưởng phúc của con gái, bà chỉ là hi vọng Tô Mộng có một cuộc sống thật tốt, có thể vui vẻ, sống một cuộc sống đầy đủ sung túc!

- Anh về đi! Em muốn ở một mình một lát!

- Nhìn em thế này, làm sao anh yên tâm đây?

Tôn Nghị quả thực rất lo lắng cho Tô Mộng, người thân duy nhất của cô qua đời, anh biết trong lòng cô đang rất đau buồn, anh không biết phải an ủi cô như thế nào, nhưng ít ra anh cũng có thể ở bên cô, chia sẻ cùng cô.

- Em không sao, anh về đi! Em không có việc gì đâu!

Cô yên lặng ngồi suy nghĩ một mình, một mình

Tôn Nghị cuối cùng cũng rời đi, nước mắt cuối cùng cũng ngưng, nhưng như vậy không có nghĩa là lòng cô đã hết đau. Chẳng qua cô không thể khóc được nữa, có lẽ cô đã khóc hết nước mắt rồi. Tô Mộng tắt hết

đèn, bóng tối thật tốt, yên tĩnh cũng thật tốt, để cho bản thân ẩn náu trong đêm đen, không muốn nghĩ tới gì hết, cũng không muốn làm gì hết. Thế nhưng, tại sao khuôn mặt mẹ cô vẫn rõ ràng như vậy? Có lẽ mẹ căn bản chưa từng rời đi sao? Mẹ Còn nhớ, mẹ, sau này con sẽ mua cho người một căn nhà ở thành phố, cho người sống cuộc sống của dân thành phố. Còn nhớ, Mộng con phải cố gắng học thật tốt, không cần phải lo lắng chuyện tiền bạc, mẹ dù thế nào cũng sẽ không để con phải bỏ học! Còn nhớ, mẹ, người chính là người mẹ tốt nhất trên đời này, con sẽ hát cho người nghe :

” Shi shang zhi you ma ma hao

You ma de hai zi xiang huai bao ”(1)

Còn nhớ, Mộng, có con, mẹ rất hạnh phúc. Còn nhớ rõ Cả tâm trí cô tràn đầy hình ảnh của mẹ, từng chút từng chút một, tất cả đều trở lên vô cùng rõ ràng, những kỷ niệm tưởng như đã quên, đều vẫn ở sâu trong tâm trí, nay như sống lại, kỳ thật, có thể quên đi được thì thật tốt, tại sao lại nhớ lại chứ? Thế nhưng không nhớ lại, thì hiện tại sẽ không còn đau lòng sao?

“wo yuan bian cheng tong hua li ni ai de na ge tian shi ”(2). Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

- Âu Dương.

Tô Mộng máy móc trả lời điện thoại, đó là Âu Dương Hoa, cô biết, quả nhiên là giọng anh.

- Không có việc gì chứ? Thư ký La cho anh biết, chiều hôm nay em đã vội vã trở về nhà!

Hắn rất lo lắng, vừa mới nghe được giọng Tô Mộng nói, hắn biết, nhất định đã xảy ra chuyện.

- Em không muốn nói, bây giờ em chỉ muốn yên tĩnh ngồi một mình mà thôi!

- Ủm!

Âu Dương Hoa bình tĩnh đáp, hắn rất muốn bay qua trùng dương, lập tức đến bên cô, làm chỗ dựa vững chắc cho cô.

Tô Mộng tắt điện thoại, tiếp tục chìm vào bi thương.

Mẹ, nếu như là đứa con gái tốt, con nên quan tâm tới người. Người đã vất vả cả cuộc đời, kể từ giờ phút người thu nhận con, con đã biết trước nhất định mình sẽ trở thành gánh nặng cho người, là con, đã liên lụy tới người, là con, xin lỗi người! Nếu còn là một đứa con gái tốt, lẽ ra con nên lo lắng quan tâm thật tốt tới người, chứ không phải một mực chỉ nghĩ tới bản thân. Người luôn bảo phải học thì mới có tương lai, người cho con học ở trường tốt nhất, cho dù chi phí ở đó có đắt như thế nào, dù tiêu hết tất cả số tiền mà mình đã tích góp, người cũng chẳng quan tâm, người chỉ nói:

” Mộng, con phải cố gắng, học thật giỏi, sau này mới có thể có chỗ đứng trong cái xã hội tư bản(3) này. Không được giống như mẹ, không có bản lĩnh gì, chỉ có thể dựa vào một cái quán nhỏ để sống qua ngày, cuộc sống như vậy rất cực khổ, con không cần phải tiếp tục cái mệnh khổ của mẹ.”

Đó là những gì người đã suy nghĩ, con cố gắng học hành, được! Nhưng lại làm khổ người —— mẹ thương yêu của con. Nếu như con là đứa con gái tốt, con nên hiếu thuận với người, con luôn nói tương lai con sẽ báo đáp người như thế này như thế kia, nhưng lại không nghĩ tới mỗi ngày cuộc sống, con cần phải biết quý trọng ra sao, phải biết tỏ lòng hiếu thảo với người như thế nào. Tận hiếu phải làm càng sớm càng tốt, ai đã nói vậy nhỉ? Điều đó thật đúng! Thời gian không đợi người ta, nếu có thể làm thì nên làm ngay, đừng chờ đến về sau, ai biết được sau này liệu còn có cơ hội nữa hay không. Tương lai khó có thể xác định, có thể nắm chắc thời điểm, ngàn vạn lần không nên bỏ qua! Trung Hoa phụ mẫu(4), đều rất vĩ đại! Là con cái, có thể làm điều gì đó báo đáp phụ mẫu, thì phải tận lực mà làm, đừng nên chờ đến sau này, hãy nắm chắc hiện tại đi!

Giọng Tô Mộng đầy ưu thương: ” Shi shang zhi you ma ma hao , You ma de hai zi xiang huai bao ... ” (*)

Tiếng hát khe khẽ, xuyên qua màn đêm yên tĩnh, mang theo nỗi bi thương

(1) Shi shang zhi you mama hao - Trên đời chỉ có mẹ tốt mà thôi !

13. Chương 13

Tô Mộng đã không nhớ rõ mình mang tâm tình gì để xử lý tốt hậu sự của mẹ, mặc dù biểu hiện ra bình tĩnh, thế nhưng nội tâm bị thương vẫn tồn tại như cũ, hơn nữa một ngày còn hơn một ngày! Trong ban đêm yên lặng này, Tô Mộng nghe tiếng mưa rơi tích tích, ngơ ngác nhìn bầu trời còn chưa tối hẳn.

“Người đã đến rồi!” Tô Mộng nhìn Tôn Nghị, nói rất vô lực, cảm xúc của nàng hiện tại thực sự thấp tới cực điểm!

“Uh.” Tôn Nghị trước nay không hay nói, đối mặt Tô Mộng, hắn cũng không biết an ủi nàng thế nào.

“Ta phải đi.”

“Đi đâu?”

“Không biết.” Hậu sự của mẹ đã xong xuôi, Tô Mộng chỉ là muốn rời đi, rời đi có gì không tốt đâu? Chỉ là, mẹ trước khi chết, đem nàng giao phó cho Tôn Nghị, nên nói với hắn thế nào? Nói ta chỉ xem người như ca ca? Tô Mộng thật sâu!

“Người muốn đi đâu cũng nói với ta một tiếng, người như vậy khiến người ta rất lo lắng.”

Tô Mộng thấy vẻ mặt Tôn Nghị thân thiết, làm sao cũng không mở miệng được. Nhưng, có chuyện là nhất định phải nói, kéo dài không tốt cho ai cả. “Cái kia. . . Cho người chiều cổ ta. . .” Tô Mộng ấp úng nói mấy chữ, liền nói không được nữa, thực sự rất khó nói! !

“Mộng...” Tôn Nghị gọi một tiếng, liền không nói nữa.

Tôn Nghị nhìn qua tựa hồ cũng rất thống khổ, Tô Mộng nhìn tại trong mắt, đau nhức ở trong lòng. Mặc dù nàng không có khả năng cùng hắn phát triển hơn một bước, nhưng ít ra hắn là người thân của nàng, người thân – chữ này khiến người ta rơi lệ cỡ nào! Cho tới bây giờ chưa thấy qua cha mẹ ruột của mình, mà mẹ ruột của mình còn thân thiết hơn vừa rời đi nàng, người thân, ài! “Ta là cảm thấy...”

“Mộng, nghe ta nói, được không?” Tôn Nghị vội vàng cắt đứt lời của Tô Mộng, hắn sợ nàng thực sự lấy thân báo đáp!

“Tốt, người nói đi!” Tô Mộng này giờ cảm thấy khó có thể mở miệng, nếu Tôn Nghị có chuyện nói, nghe hắn nói, sẽ tốt hơn.

“Chúng ta làm huynh muội sẽ khá hơn!” Tôn Nghị cố lấy

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bong Tai Định Ước Trang 18 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-18.html#ixzz2Yba90UcD

ững khí, một hơi nói xong. Hắn biết hiện tại Tô Mộng cần người bên cạnh, cần có người an ủi, nhưng, hiện tại hắn muốn cùng nàng làm huynh muội. Trước đây cảm thấy là thanh mai trúc mã, cũng muốn chiều cổ nàng thật tốt, có lẽ đã từng thích nàng, nhưng đây chỉ là đã từng!

“Uh.” Tầng đá lớn trong lòng Tô Mộng cuối cùng cũng buông xuống, đang rất lo, lời của Tôn Nghị, làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm!

“Lần sau ta giới thiệu người làm quen với A Phương.” Tôn Nghị thấy Tô Mộng tựa hồ không để ý lắm, trong lòng lại có một tia khổ sở, dù sao hắn đã từng thích nàng như vậy. Vốn tưởng rằng nàng sẽ tức giận, không nghĩ tới nàng lại biểu hiện bình tĩnh như vậy, làm cho trong lòng hắn không thể không khổ sở, cố ý đề cập A Phương, cũng chỉ là muốn nhìn xem Tô Mộng có phản ánh gì.

“Nga, tốt! Có cơ hội nhất định phải làm quen!” Nhìn không ra biểu tình nào của Tô Mộng, cũng đoán không ra nàng đang suy nghĩ cái gì, Tôn Nghị cảm thấy rất thất bại.b4f350c63fc66c91e23c93031 Hai người hàn huyên một chút, Tôn Nghị liền rời đi, chỉ còn lại mình Tô Mộng.

Lúc một người ở một mình thường nghĩ đến rất nhiều thứ, nghĩ tới mụ mụ, mụ mụ khiến người đau lòng, mụ mụ vì nàng khổ cực cả đời.a11d22c641c3f29ead5ce Đã từng cho rằng mụ mụ là chỗ dựa của nàng, có thể ở cùng nàng, không nghĩ tới mụ mụ đột nhiên lại đi, để lại mình nàng.6ba12db4e7ebc23ea2b6d4 Tình thân, có lẽ là thật sự đứng đầu, nhưng, đúng là vì quan tâm sâu, thường không chịu nổi thống khổ khi mất đi, ai có thể không động lòng khi đối mặt người thân rời đi? Tình thân theo lẽ thường được cho là đường nhiên tồn tại, mới dễ dàng không được lưu ý như vậy, nhưng nó đã được tích tụ từng chút trong cuộc sống của nàng, mới đáng quý như vậy.32bb4511aed6dfc8ed4cd3dc Mất đi mới ngẫu nhiên phát giác, không có thì rất quý trọng. Mất đi mới là đẹp nhất ! Nếu như sớm biết bệnh của mụ mụ, ta nhất định sẽ hảo hảo bồi người, hảo hảo hiếu thuận với người! Sớm biết rằng ngàn vàng khó mua! Vì sao người không nói cho ta? Lời nói dối có ý tốt? Nhưng, mụ mụ, người nói thật cho ta có phải tốt không? Nếu như ta có thể bồi người đi qua một đoạn thời gian khó quên, lưu lại một chút ký ức vĩnh hằng không phải rất tốt sao? Mụ mụ, người ở thiên đường có tốt không? Hiện tại nữ nhi của người thật không tốt, nàng rất khó qua, người biết không?

Vân, người hiện tại ở đâu ? Đột nhiên lại nghĩ tới Vân, tình bạn đã từng có! Đúng vậy! Mụ mụ cũng có thể đột nhiên bỏ lại ta, người đột nhiên ly khai, ta làm sao có lời oán hận? Hai người xa lạ muốn trở thành bằng hữu, ngoại trừ hiểu nhau, còn cần một ít ý nghĩ chung.87e8745d50c01295083f5ac12 Có lẽ các người đều có thể lý giải đối phương, nhưng, mỗi người là một cá nhân, nếu như tính cách của hai người các người sai lệch quá nhiều, một ngày nào đó lại xuất hiện vết rách! Có lẽ mỗi người đều là một con nhím, càng muốn kéo gần khoảng cách giữa nhau, càng bị thương sâu! Bằng hữu? Khoảng cách sinh ra chân lý, bằng hữu có khoảng cách thích hợp có lẽ mới là bằng hữu tốt nhất! Tô Mộng nghĩ như thế.275f9fa21ce9e0156b0c8ea1 Nhưng, Vân cùng ta thực sự có suy nghĩ rất không giống nhau sao? Vì sao vẫn không cảm thấy? Tô Mộng bắt đầu dĩ lạc đầu: Vân, thực sự không hề thấy, ta đã vì tình bạn của chúng ta mà cảm thấy khó sống, nhưng sau này sẽ không.af0f0bb194aef8691aa7 Chúng ta đều tự phấn đấu vì cuộc sống của mình đi! Điều tự vì chính mình mà cố gắng đi! Ta ở nơi xa xôi sẽ chúc phúc cho người!

Tôn Nghị a, vì sao lúc người nói với ta làm huynh muội, ta lại có một chút khổ sở như vậy? Cho tới nay, ta xem người là huynh trưởng, người đã từng thâm tình, ta không phải không biết, chỉ là ta không có cách nào khác xem người như người yêu! Vì sao lại khổ sở? Đột nhiên mình bạch, cảm tình của nam nhân, không đáng tin tưởng, bọn họ thường thay đổi thất thường.c318814191b9a0ca8 Chỉ là đột nhiên không cách nào tiếp thu người thay lòng đổi dạ mà thôi, người thay đổi nhanh như vậy, cách lần trước người tìm đến ta, cách xa nhau mới bao lâu? Ai! Tô Mộng thở dài, toàn bộ hậm hực liên tiếp mấy ngày nay tựa hồ trong nháy mắt đều tan hết không ít.3ed34ab9c61048262585cd Nhưng rất nhanh Tô Mộng lại lâm vào tự hỏi của mình. . . Tự hỏi đời người.5dcb9f4b50f218b238dc52b . . Khi nàng thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, bầu trời đã từ từ sáng ngời, lại là một ngày mới.05a03db736973c45f62 “Tô Mộng, nỗ lực lên! Tất cả bắt đầu từ đây!” Tô Mộng âm thầm cổ động mình, cả người lại khôi phục sức sống như trước đây!

Tô Mộng nghĩ người thật tốt rửa mặt chải đầu một cái, chuẩn bị rời đi.1d5c5f021efc1d9ced22f Nơi này tất cả đều có mùi của mụ mụ, ở chỗ này, lòng sẽ đau nhức.

“Sao người lại ở chỗ này?” Tô Mộng nghĩ đến mình là hoa mắt, ngây người một hồi, mới nhớ lại hỏi.914397443fabd032023 Tô Mộng không thể không nghi hoặc, một người ở nước Mĩ xa lạ, sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Ta lo lắng cho người.” u Dương Hoa nhẹ nhàng nói, “Người không sao chứ?”

“Làm sao có việc gì được?” Tô Mộng nhìn u Dương Hoa, rất là cảm động, nhưng cũng chỉ là như thế.

u Dương Hoa nhìn vẻ mặt của Tô Mộng, cuối cùng cũng có thể yên tâm! Ở nước Mỹ hẳn cũng biết tất cả việc làm của Tô Mộng, thật vất vả, rốt cục đối phó tất cả chuyện, vội vã trở về, thấy Tô Mộng so với trong tưởng tượng của hẳn tốt hơn nhiều, huyền tâm (tâm bị treo lên), cuối cùng cũng buông xuống!

“Người muốn đi đâu?” Tô Mộng đã từ chối ở tập đoàn u Dương, hiện tại vừa cảm hành lý, bộ dáng muốn đi xa nhà.90e0785b58fc09eabc49fe921 Trong lòng vui mừng, nếu như lúc đó bỏ qua, hẳn có thể ở trong biển người mệnh mông tìm được tung tích nàng lần nữa không?

“Ta muốn đi Tứ Xuyên.” Tô Mộng chỉ là cảm thấy Tứ Xuyên có rất nhiều khu du lịch, ngắm nhìn rất tốt, thả lỏng một cái, sau đó lo lắng nữa về công việc.

“Vì sao phải đi? Làm việc ở tập đoàn u Dương có gì không tốt sao?” u Dương Hoa thực sự không biết Tô Mộng đang suy nghĩ cái gì.

“Có người ở, ta không có khả năng làm việc chân chính.” Tô Mộng nói chính là lời thật, u Dương Hoa đối nàng tốt, không giống bình thường.072c5abb981e13d670d62 Nhưng, Tô Mộng vừa tốt nghiệp, rất muốn hảo hảo thể nghiệm xã hội. Trước đây, nghĩ tới tìm phần công việc, hảo hảo nuôi sống chính mình, hiểu thuận mục mục.fcc059592b1b1e828ad8e Nhưng mục mục đã không còn, mà chính mình, là không có khả năng sẽ chết đói. Lúc này, nàng nhớ tới lý tưởng của mình.efc237d2c29c06d77968d03 Tô Mộng – tỉnh lại từ trong mộng. Mỗi người đều từng có mộng tưởng tốt đẹp nhất, nhưng theo sự tăng trưởng của tuổi tác, mộng tưởng lúc ban đầu thường bị chôn dấu thật sâu.53d68d6d25342d430954f3 Gần đây phát sinh nhiều chuyện lắm, Tô Mộng nghĩ đến rất nhiều, cũng đã thông suốt rất nhiều, đời người không phải là muốn có cái theo đuổi sao? Đều nói học kinh tế có tiền đồ, có thể kiếm tiền, vì làm ụ mục có cuộc sống tốt, Tô Mộng muốn kiếm thật nhiều tiền.4a5463ea1ed0848e62710 Nhưng việc Tô Mộng muốn làm nhất là trở thành một nhà thiết kế thời trang, mục mục nói qua nàng có thiên phú, thể nhưng mục mục cũng nói qua, việc thiết kế này, cần chính là trí tuệ, không đủ thông minh là không được, hơn nữa không có danh tiếng là không có tiền đồ.756baa3b72b3772d070c Mục mục rất lo lắng cho tiền đồ của nàng, Tô Mộng liền vứt bỏ việc học thiết kế thời trang.56f434285bd8496c4cb505c Nhưng hiện tại rất muốn có một mục tiêu để phấn đấu! Không có mục tiêu, không có chuyện gì để làm, quá buồn chán !

“Người quyết định ?”

“Uh.” Tô Mộng rất kiên định đáp .

u Dương Hoa từ trên người xuất ra một cái hộp, cẩn thận mở ra, bên trong là cái bông tai hắc sắt kỳ mười lăm năm qua, “Nó có thể lưu lại người không?”

Tô Mộng nhìn chiếc

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 19 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-19.html#ixzz2YbbEYs4h

bông tai liền tưởng niệm thật lâu, vừa quen thuộc vừa xa lạ.7c73acad14b93fd75e Ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn! Hiện tại Tô Mộng rất là khiếp sợ, nàng dùng tay lấy bông tai ra, tỉ mỉ vuốt, đó là chiếc bông tai xuất hiện trong mộng của nàng vô số lần, không nghĩ đến hắc cư nhiên là u Dương Hoa! Hai người đều trầm mặc .

u Dương Hoa đột nhiên hối hận, hắc thấy được lương lự trong mắt của Tô Mộng, hắc không nên dùng cái này để lưu lại nàng sao? Nàng chỉ là muốn đi ra ngoài một chút, cũng không phải vĩnh biệt, vì sao mạnh mẽ lưu lại? “Người đi làm chuyện người muốn làm đi! Ta vẫn sẽ ủng hộ người, chờ người! Nhưng người phải nhớ kỹ: lúc mệt mỏi phải trở về, vai của ta vĩnh viễn để người dựa vào!” u Dương Hoa đột nhiên nghĩ thông suốt, có lẽ để cho Mộng hảo hảo mà xông vào một lần, hảo hảo mà đuổi theo là không sai!

Tô Mộng bất tri bất giác, đã là rơi lệ đầy mặt, nàng không biết nên nói cái gì, có lẽ nói cái gì đều là dư thừa.

u Dương Hoa dùng khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt của Tô Mộng, “Đừng khóc, khóc là không ngoan!”

Tô Mộng cứ tựa cả người trên người u Dương Hoa, trong lòng vô cùng kiên định, có cái dựa vào chính là như vậy sao? Khóc lóc đủ rồi, Tô Mộng xoa xoa nước mắt, “Ta sẽ nhớ kỹ, có lẽ sau này ta còn thực sự cần người giúp đỡ.” Đúng vậy, muốn làm thiết kế, không phải dễ, u Dương Hoa xác thực có thể giúp đỡ rất lớn chiếu cố rất lớn! “Người biết được lúc nào?” Lúc này Tô Mộng tỉ mỉ ngẫm lại cũng đoán không được.

u Dương Hoa rất sủng nịch để ý tóc dài của Tô Mộng: “Người vẫn đều mang nó sao? Ngày đầu tiên người đến phòng làm việc của ta, ta liền phát hiện .”

Nhân viên của Tập đoàn u Dương đều là dùng cái đầu để leo lên, đây là một loại quy định không có văn bản rõ ràng, có người nói, người như vậy thoạt nhìn rất có tinh thần.

“Vì sao không nói sớm ?” Tô Mộng có chút tức giận, cứ nhiên giấu diếm nàng lâu như vậy!

“Sau khi quen thuộc với người rồi nói không phải rất tốt sao?”

Tô Mộng ngẫm lại cũng đúng, nếu như không phải trong khoảng thời gian này hiểu được u Dương Hoa, có thể rất khó tiếp thu hắn. Một tổng giám đốc cao cao tại thượng, nàng rất có thể xuất hiện bài xích từ đáy lòng. Người luôn có khác nhau, không phải tất cả mọi người đều có thể không lưu ý đến sự chênh lệch này. Mà chính mình cho tới nay đều rất chán ghét người chủ cao cao tại thượng, tổng cảm thấy bọn họ không hiểu được sự khó khăn trong nhân gian! Nhưng u Dương Hoa thì không giống.

14. Chương 14

Tô Mộng ở Tứ Xuyên xem gần một tháng, cả người đều thả lỏng, là triệt để tìm ra phương hướng. Người mê man, ở chỗ không có phương hướng, mà một khi tìm được phương hướng, liền giống như linh hồn sống lại! Khi mộng tưởng ngủ say bắt đầu thức tỉnh, cả người liền tràn ngập sức sống! Hiện tại là tháng tư, xuân về hoa nở thời tiết tốt, Tô Mộng muốn làm, là học tập, học về thời trang có liên quan đến chương trình học. Đúng vậy! Muốn học tập! Không phải chỉ cần có ý nghĩ kiên định, chấp nhất theo đuổi là đủ! Học thiết kế thời trang, cũng không phải tùy tiện. Trước đây học tập quản lý thương nghiệp, chương trình học chính là một đồng lớn, trong chương trình học thiết kế thời trang chủ yếu có: kỹ xảo vẽ quần áo kiểu mới nhất, thiết kế nữ trang, lập thể cắt, sáng ý thiết kế trang phục, mặt bằng thiết kế trang phục, dân tộc phục sức, màu sắc phục sức, tài liệu học thời trang, vật phẩm bày trên trang phục, trang phục CAD, trang phục mua bán trên thế giới. Một đồng chương trình học lộn xộn.

Học viện khoa học kỹ thuật u Dương là gia tộc u Dương bỏ vốn, trường học do tư nhân xử lý. Học viện khoa học kỹ thuật u Dương tuy rằng trên bảng xếp hạng toàn quốc là vô danh, thế nhưng học viện có thực lực hùng hậu! Trong học viện có một nhóm lớn nhân tài, rất nhiều hạng mục độc quyền của tập đoàn u Dương là do nhóm người này nghiên cứu làm ra! Khoa học kỹ thuật của tập đoàn u Dương chủ yếu là nhằm vào công nghệ cao, nhưng vì Tô Mộng, học viện có thêm một bộ môn - bộ môn thiết kế thời trang! Mà lão sư do học viện thỉnh đến đều có danh tiếng! Lưu Danh, từng bị bầu thành “Một trong mười nhà thiết kế thời trang đẹp trên thế giới”, 16 tuổi liền vào học viện thiết kế nổi tiếng ở New York, sau đó ở New York mở rộng nhân hiệu cá nhân, đã được khắp nơi hoan nghênh. Tác phẩm thiết kế của hắn mới lạ, lớn mật, không bị truyền thống quản thúc, theo đuổi cá tính, đường nét độc đáo, mới 28 tuổi, cũng đã tại giới thời trang thành danh nhiều năm! Hắn chủ yếu phụ trách giảng giải lý niệm thiết kế thời trang. Nhân vật nổi danh chính là ME, là nickname của nàng, diện mạo chân thật của nàng thì không ai biết. Nàng mỗi ngày mang trang phục và phương án phối hợp của mình, cách nhìn cá nhân về thời trang, đem mỗi cái trang phục bày ra ở quầy bán hàng cho du khách, đến nay tỷ lệ bán hàng của nàng, ngồi ổn ở thứ nhất. Mà không bao lâu những nhà thiết kế thời trang khác cũng đều thừa nhận thiết kế của ME mang lại linh cảm cho họ. Khiến người ngoài ý muốn chính là, nàng từng cự tuyệt lời mời của hãng thời trang ở Luân Đôn, có bao nhiêu người muốn đi cũng không từ cách a! Nhưng học viện khoa học kỹ thuật u Dương lại mời được nàng, nàng bắt đầu tiến trình dạy học cho học sinh! Những lão sư khác tuy là danh tiếng kém nàng khá nhiều, nhưng đều là các giảng sư nổi danh, chủ yếu phụ trách truyền thụ bài của chuyên ngành thời trang.

Hiện tại là cuối tháng tư, học viện khoa học kỹ thuật u Dương hướng toàn quốc chiêu sinh, nhưng lại áp dụng hoàn toàn tự chủ chiêu sinh, mỗi một thí sinh nhất định phải là giám khảo của học viện khoa học kỹ thuật u Dương chấm cho trúng tuyển! Tập đoàn u Dương chỉ tuyển hai mươi người. Lúc học viện khoa học kỹ thuật u Dương mang kế hoạch chiêu sinh chính thức phát biểu, lập tức gây nên oanh động trong phạm vi toàn quốc, ai không muốn tiến nhập một trường học có lực lượng giáo viên hùng

hậu? Học sinh các nơi, dồn dập tới, toàn bộ học viện phụ cận, kín người hết, nhà hàng, khách sạn gần học viện.d0751f5bae6fcfc4e . . Thật kiếm được nhiều tiền!!

Du lịch một tháng, Tô Mộng quyết định tìm một trường học, sau đó tham gia thi vào trường cao đẳng, học tiếp bốn năm.5080e2a402e6db9fc818a Chỉ bất quá chậm bốn năm mà thôi, Tô Mộng âm thầm thấy may mắn: may là lúc ta phát hiện lý tưởng của mình là ngày hôm nay.535c9785cc912b584560f56 Nếu là ba năm sau, hoặc mười năm sau, hai mươi năm sau, thậm chí năm mươi năm sau, mới thật gọi là cả đời đều xong.e990cb9fb89cb438c48bec Mặc dù cao trung (trường trung học bậc cao đẳng) phía đông Đông Đô cũng được, nhưng Tô Mộng vẫn tự tin ! Dù sao cũng không phải không thi qua, lại thi một lần thì có khó gì? Tại bách độ lý đưa vào trang phục thiết kế, mở trang mạng, khắp nơi đều là tin tức chiêu sinh của học viện khoa học kỹ thuật u Dương.a59927e18724fbe2e7c62 Tô Mộng rất ngoài ý muốn, cho tới bây giờ không nghe nói qua học viện khoa kỹ u Dương, xem một ít giới thiệu vắn tắt, sau đó lập tức nghĩ tới u Dương Hoa, đây có liên quan đến hắn sao? Lúc này Tô Mộng rất mâu thuẫn, rất muốn dựa vào chính mình đi tìm một cái trường học, chính là lại có trường học nào có lão sư là nhà thiết kế nổi danh như vậy? Tô Mộng nghĩ tới tìm trường học tốt nhất, tuy nói tìm trường học như vậy thật khó, thế nhưng, đi vào một trường không có thực lực, sau khi học xong, thì phải làm thế nào đây? Chỉ biết lãng phí bốn năm thời gian mà thôi, muốn học liền đi địa phương tốt nhất! Học viện khoa học kỹ thuật u

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 20 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-20.html#ixzz2YbbVYTGC

Dương không thể nghi ngờ là tốt nhất, nếu như dựa vào sự giúp đỡ của u Dương Hoa, còn gọi là phần đầu sao? Nếu như thay đổi người khác, có thể vui ngất trời sao? Thi vào trường cao đẳng là nói bằng thực lực, nhưng, nó cũng chỉ là tương đối công bình mà thôi, dựa vào quan hệ vào đại học cũng không phải số ít! Cho dù là học viện nổi danh, cũng chưa chắc có thể đảm bảo mỗi người trúng tuyển đều là công bằng! Mà một ít trường dạy nghề, then chốt nhất chính là tiền! Học viện khoa học kỹ thuật u Dương chỉ có thể tính là một trường dạy nghề, hơn nữa là tư nhân, cho dù Tô Mộng trúng tuyển nhờ quen biết thì có bao nhiêu người có ý kiến ? Hơn nữa học viện khoa học kỹ thuật u Dương là hoàn toàn tự chủ chiêu sinh, Tô Mộng trúng tuyển hoàn toàn là một việc nhỏ mà thôi!

“Uy, người tốt!”

“La bí thư, ta là Tô Mộng, có thể cho ta gặp tổng giám đốc một chút không?” Tô Mộng suy nghĩ thật lâu, quyết định trước cùng u Dương Hoa tâm sự.65623e9d5bda5e519 Tô Mộng tại tập đoàn u Dương làm việc qua, nàng biết thời gian của u Dương Hoa rất chặt, hắn mỗi ngày đều bận rộn, cho nên vô luận lúc nào gọi tới, tuyệt đối sẽ quấy rối hắn.5015808297793b22616ef04b4 Gọi cho La bí thư trước, nếu như hắn thực sự bận quá, La bí thư hẳn là sẽ không đi quấy rối hắn .

“Người chờ một chút.” La bí thư rất nhanh liền nối mạch điện tới, nàng biết Tô Mộng là đặc biệt, nếu như để cho tổng giám đốc biết nàng nói chậm, khẳng định tránh không được trách cứ!

“Mộng, chuyện gì?” Có một tháng không có tin tức của Tô Mộng rồi? u Dương Hoa chỉ biết là nàng đi Tứ Xuyên du ngoạn, mà nàng vẫn không liên hệ với hắn, điện thoại cũng không thông! Ít nhiều làm cho hắn lo lắng ! Lúc La bí thư nói Tô Mộng gọi điện thoại tới, u Dương Hoa lập tức hưng phấn lên, một đồng lớn công sự trong tay, đều không hề trọng yếu!

“Ta muốn học thiết kế thời trang” đây là câu đầu tiên Tô Mộng nói.

“Này ta đã sớm biết.”

“Bộ môn mới ở học viện khoa học kỹ thuật u Dương là người mở sao?”, kỳ thực đây là chuyện rất rõ ràng, Tô Mộng chỉ là muốn nghe u Dương Hoa tự mình nói mà thôi.

“Người vẫn chưa thỏa mãn sao? Những lão sư này đều là đặc biệt mời về!” Một tháng có thể mời được những lão sư nổi danh này, xem ra, năng lực của u Dương thúc thúc thật không tồi! Hiệu trưởng của học viện khoa học kỹ thuật u Dương là u Dương Vũ, đệ đệ của u Dương Uy, không có tài năng thương nghiệp gì, cũng không muốn phát triển tại thương giới! Rất thích phương diện giáo dục, cho nên ở học viện khoa học kỹ thuật u Dương, bồi dưỡng một ít người có tài, bởi vì học viện khoa học kỹ thuật u Dương chiêu sinh

đều là tự mình chiêu, trên thực tế là tập đoàn u Dương bồi dưỡng người mới, trong học viện có rất nhiều người đều muốn làm nghiên cứu! ,

“Người cảm thấy ta nhất định sẽ đi đọc sao?”

“Có đi hay không do người quyết định, thế nhưng ta hi vọng người tiếp thu ý tốt của ta! Hiện tại học thiết kế thời trang, đối với người mà nói có chút muộn, ta nghĩ những lão sư này sẽ có trợ giúp rất lớn đối với người.4850b63d7292c3c98035c1 Hơn nữa mười chín người khác được tuyển nhận, khẳng định là tinh anh trong tinh anh, đối với việc học của người cũng có sự giúp đỡ tương đối lớn, bọn họ có lẽ sẽ trở thành người hợp tác với người.5598fdf7fbb03fdb1f606 Ta chỉ vì người tốt mà thôi, đừng cự tuyệt sự giúp đỡ của ta, được không?”

“Ta đã suy nghĩ qua, ta sẽ đến học viện khoa học kỹ thuật u Dương để đọc.”

“Thật tốt quá!” u Dương Hoa che giấu không được kích động trong lòng.

“Bất quá, người phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

“Người nói, mặc kệ là điều kiện gì ta đều đáp ứng người!”

“Hoà thuận với ba ba người đi!” Tô Mộng cố lấy dũng khí nói.041509f8a34bc415fdf90d7 Nhìn ra được hai phụ tử đều rất cố chấp, mặc dù biểu hiện ra như nước với lửa, nhưng đều là lưu ý đối phương.

u Dương Hoa trầm mặc .

“Người biết không? Tình thân là đáng quý, không cần chờ đến mất đi mới hiểu phải quý trọng! mẹ đột nhiên qua đời, làm cho ta nghĩ rất nhiều.5f0bde75482b17fb4750e4846 Kỳ thực cha con thì có thù gì? Người có từ góc độ của phụ thân mà nghĩ không? Lần trước trong lúc người đi nước Mỹ , ta đã thấy hấn, hấn đối với người rất quan tâm, hấn rất quan tâm người!” Bên đầu dây kia vẫn trầm mặc như cũ, Tô Mộng nói tiếp, “Máu mủ tình thâm! Người thực sự vô tình vậy sao? ...”

Thật lâu thật lâu sau, bên kia điện thoại rốt cục có thanh âm , “Tốt!”

Tô Mộng rất hài lòng nga, cha con bọn họ hòa hảo, thật là chuyện tốt a ! “Cuối cùng người cũng nghĩ thông!”

“Người sẽ đi với ta đúng không , đúng không?” u Dương Hoa nói tiếp, “Ta nghĩ gia gia nhất định rất muốn gặp người!”

Biệt thự của Dương gia gần ngay trước mắt, Tô Mộng hít một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình khẩn trương.9fec2fe4778284c44 u Dương Hoa nhìn thấy liền cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Nên khẩn trương phải là ta chứ?” Kỳ thực u Dương Hoa cũng rất muốn về nhà, nhưng cho tới nay đã quen cùng phụ thân đối nghịch, quen một mình một người bên ngoài, quen cuộc sống một mình.7b7c37dad931ab6fc75c8d Đối với phụ thân, hấn từ lâu đã tha thứ, dù sao cũng là cha con a!

Xe, đậu ở cửa biệt thự.5d5e2b128c48452725bc Cửa chính từ lâu mở rộng, tỷ tỷ đã đợi hấn thật lâu, thấy hấn trên xe, liền ra cửa nghênh đón: “Đệ đệ, người đã trở lại!” Sau đó cho u Dương Hoa một cái ôm ấm áp.b7313b11401a1e173524bc9 u Dương Tuyết đột nhiên phát hiện chính mình đã vắng vẻ Tô Mộng, khẩn trương giải thích: “Tô tiểu thư, xin lỗi! Thấy đệ đệ thật vui vẻ, lỡ quên mất người! Hoan nghênh người!” Tô Mộng cũng không ngại, ba người vừa nói vừa đi.

Biệt thự của u Dương gia không có xa hoa như trong tưởng tượng của Tô Mộng, hơn nữa mỗi người đều rất hòa thuận, khiến người ta cảm giác rất thân thiết, cả người cũng thả lỏng! Người trong biệt thự không nhiều lắm, chỉ có u Dương Tuyết cùng gia gia, ba ba và Phương Di mà u Dương Hoa không muốn thừa nhận.5471f0dab9e77e1dfc4b30e6e u Dương Hoa có một thúc thúc, bất quá thúc thúc không phải ở đây, chỉ là tình cờ trở về.335869fafccb545279ccfc5 Người hầu lại rất nhiều! Điều này làm cho Tô Mộng khổ sở, nhớ kỹ trước đây đã nói với mẹ, sau này có tiền, phải đi mời một bảo mẫu, để mẹ hưởng hưởng thanh phúc !

“Mộng, người trước nghỉ ngơi một hồi, có chuyện gì liền nói với tỷ tỷ, ta đi qua thư phòng của cha một chút.”

“Người cứ yên tâm đi! Ta sẽ hảo hảo thay người bắt chuyện với Tô tiểu thư!” u Dương Tuyết một bên cười nói.

Tô Mộng lẳng lẳng nhìn u Dương Hoa đi lên lầu, chỉ mong sau này cha con bọn họ có thể ở chung vui vẻ!

“Người đã trở lại?” Một câu nói vô cùng đơn giản, che giấu nội tâm dậy sóng của u Dương Uy.cd94e64301a2febad6725d8 Hắn đã có mười lăm năm chưa bước vào cửa nhà này thì phải? Mặc dù cho tới nay, lúc nào cũng không quan tâm hắn, chú ý hắn, tất cả về hắn u Dương Uy đều biết, nhưng, nhìn hắn gần gũi ngồi ở đối diện bàn, mắt u Dương Uy ươn ướt, u Dương Uy chờ hắn về nhà, đã lâu ! ! !

“n, đã trở lại.” u Dương Hoa nhàn nhạt nói.97f56496421d061dd53 Cha già rồi, thực sự già rồi! Cha trong trí nhớ của u Dương Hoa vẫn dừng lại tại hình tượng hăng hái mười năm trước, năm tháng thực sự không buông tha người a!

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...” u Dương Uy thì thào nói, “Ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị món ăn người thích nhất, người lưu lại, cơm nước xong lại đi được không?” u Dương Uy rất lo lắng hắn sẽ cự tuyệt.

“Tốt, đêm nay ta sẽ không đi !”

Nghe được câu trả lời của u Dương Hoa, cả người u Dương Uy đều phấn chấn! Hắn biết, u Dương Hoa đã tha thứ hắn! Chuyện đó không cần nói cũng có thể cảm nhận được .

Thấy dáng dấp vui vẻ của cha, u Dương Hoa cũng cảm thấy thoải mái không ít! Cảm

thấy thoải mái thì trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác giải thoát, thì ra là cho tới nay, là chính mình tự xiềng xích lòng mình, đem chính mình vây khốn.370970fe1d17e2934f0 Mua dây buộc mình là như thế này sao? Cha già rồi, hắn cũng cần một người làm bạn, mẹ, ta không biết người có thể tha thứ phụ thân không, nhưng ta tha thứ hắn, người vẫn yêu ta như cũ, đúng không?

Từ trong thư phòng của cha đi ra, u Dương Hoa mang Tô Mộng đi thăm gia gia, sau đó người một nhà đều vui vẻ dùng cơm, mỗi người đều vượt qua một ngày vui vẻ! Người nhà là không thể có mâu thuẫn không hoá giải được! Người nhà là cả đời, có một gia đình, là hạnh phúc ! Phải quý trọng!

15. Chương 15

Dưới cái nắng hè chói chang, Lưu Hà đi vào học viện khoa học kỹ thuật u Dương. Trong lòng hết sức phấn chấn, nhin không được bèn lớn tiếng la lên:

“Học viện khoa học kỹ thuật u Dương ta tới đây!!!!”

Sau khi la lên vậy, Lưu Hà lập tức thấy hối hận, bởi vì cô chợt nhận ra vô số ánh mắt kinh ngạc đang đồng thời hướng về mình, cô vội cúi đầu, tự nhủ với bản thân : “con người nên thấp giọng một chút vẫn tốt hơn!”. Sau đó, cô tiếp tục tiến vào học viện u Dương. Xung quanh đều là những sinh viên đang kéo theo đồng hành lý, nhìn qua ai cũng đều bước chân vội vã mệt mỏi, thế nhưng, về mặt thì đều rất phấn chấn.d807e5e4d547cb084b Để có thể vào được học viện khoa học kỹ thuật u Dương, tất cả đều phải trải qua một quá trình cố gắng, một chặng đường gian khổ, để đạt được ước muốn tha thiết của bản thân là vô đại học, mệt cũng vẫn cảm thấy hăng hái! Trường quả thật đã cố gắng bố trí tiếp đón rất chu đáo, ở cổng trường có những người giơ bảng, ban đón tiếp tân sinh viên, sau đó dẫn bọn cô đi đăng ký, sau khi đăng ký xong, còn có đàn chị khóa trên, cứ một người với một người, dắt tân sinh viên đi làm tất cả một đồng lớn thủ tục nhập học.

Rất nhanh, Lưu Hà đã hoàn thành xong tất cả, cuối cùng là tới phòng 718.0b081d18a39384126e61 Vừa bước vào phòng ngủ, cô liền nhìn thấy một người đang sắp xếp lại giường.

- Xin chào, ta là Lưu Hà.

- Tô Mộng.

Tô Mộng quay đầu lại, nhìn thấy Lưu Hà liền đáp.f6da727b336026ef13cd387 Cảm thấy đây là một cô gái tốt.

- Thật vui khi được quen người, về sau chúng ta chính là bằng hữu!

- Mau sắp xếp hành lý thôi!

Tô Mộng đón lấy hành lý của Lưu Hà, tiện thể kéo một chiếc ghế gần đó trao cho nàng ta ngồi.

- Cảm ơn!

Hai người hòa nhập rất nhanh.

Ngày nhập học đầu tiên, trôi qua rất mau, buổi tối, cả hai người trong phòng 718 đều mất ngủ!

Một gian phòng ngủ có mỗi hai người, tuy hơi ít một chút, nhưng Tô Mộng cảm thấy vậy là đủ rồi. Tô Vân bỏ đi để lại cho Tô Mộng một vết thương rất lớn, đối với tình bạn Tô Mộng vẫn luôn móng ngóng, nhưng đồng thời cũng rất mê mang. Từ những gì Lưu Hà kể, Tô Mộng cũng biết một chút về cô, bố mẹ cô đều là giáo viên trung học, một gia đình hạnh phúc đầm ấm, cô từ nhỏ đã thích thiết kế, bố mẹ cũng do sở thích của cô mà hướng nghiệp, cũng vì cô mà cố gắng cho con cơ hội, thực hiện giấc mơ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng. Hạnh phúc của cô, quả thực khiến cho Tô Mộng cảm thấy rất hâm mộ, có chút ghen tị nữa! Nhưng đó là trước kia, hiện tại Tô Mộng cũng đang rất hạnh phúc.

Người còn lại mất ngủ, là bởi vì hưng phấn quá độ. Qua bao cố gắng, nỗ lực, cuối cùng cũng vào được học viện khoa học kỹ thuật u Dương, ước mơ đã tiến thêm được một bước, Lưu Hà rất phấn chấn.

- Đã ngủ chưa?

Lưu Hà nhỏ giọng hỏi.

- Chưa.

- Người cũng là do quá hưng phấn nên không ngủ được phải không? Ta hôm nay cảm thấy rất cao hứng!

- Không phải, ta chỉ là đang nghĩ tới một vài thứ.

- Người không cảm thấy, ngày nhập học đầu tiên, nên phấn chấn sao?

- Bốn năm trước đã vui đủ rồi.

Tô Mộng thần nhiên đáp.

- Ý người là sao? Không hiểu.

- Trước đây, ta học quản trị kinh doanh. Thế nhưng sau đó xảy ra một việc, làm cho ta hiểu ra được rất nhiều thứ, và cũng cho ta một lần nữa tìm được hướng đi sau này. Cho nên ta lại bắt đầu đến trường, quyết định trở thành một nhà thiết kế.

- Nhĩ hảo lợi hại a!

Giọng nói của Lưu Hà tràn ngập sự sùng bái.

- Người có thể kịp thời tìm được đúng hướng đi, thực sự không dễ dàng a! Tìm được hướng đi rồi đi tiếp cũng phải rất nỗ lực, thứ dũng khí này không thể không làm cho ta cảm thấy bội phục!

- Người tại sao lại ghi danh vào học viện khoa học kỹ thuật u Dương vậy? Nhất định là phải trải qua một phen nỗ lực.

- Đúng vậy! Ta vẫn luôn muốn được học trong một trường thiết kế thời trang tốt nhất, trước đây khi còn học trung học, khi xem giới thiệu các chuyên ngành trong học viện khoa học kỹ thuật u Dương này, ta đã tự nhủ với bản thân: ta nhất định phải thi đỗ trường này! Ngắm lại quãng thời gian đó, không thể không cảm thấy bồi ngùi, cạnh tranh cũng quyết liệt, mà học tập cũng khổ cực quá!

Lưu Hà ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Sau này, ta nhất định phải trở thành nhà thiết kế thời trang hàng đầu!

- Ta tin người!

Tô Mộng có thể cảm nhận đc quyết tâm của Lưu Hà, đó là lý do cô cảm thấy tin nàg.

- Người tại sao lại ghi danh vào học viện này?

- Ta không có thi.

Tô Mộng nhẹ nhàng nói.9bbf3c9f1a9b64395164 Kỳ thực, đối mặt với người bằng khả năng thực sự thi vào học viện, Tô Mộng cảm thấy, bản thân có thể dễ dàng vào học như vậy, đối với người khác là không công bằng, nên có chút xấu hổ.5e93c52647d11a81ad Trên đời thực sự có cái gọi là công bằng tuyệt đối sao?

Lưu Hà không hỏi lại, không cần hỏi cũng biết là bằng quan hệ, không thể tưởng tượng được nơi này cũng có thể dựa vào quan hệ để vô học.067cbe4aec5066cd824150c Học viện khoa học kỹ thuật u Dương trong lòng Lưu Hà đã không còn giống như cô suy nghĩ trước kia.

Tô Mộng đoán đc ý nghĩ của Lưu Hà.

- Lưu Hà, người đừng nhìn ta như vậy được không? Học ngành thiết kế là ước mơ của ta, nhưng vì muốn để mẹ vui lòng, ta đã chuyển sang học quản trị kinh doanh.f49bfc4b35f61a3cb34 Mẹ qua đời, bạn thân cũng bỏ đi, người từng là bạn thanh mai trúc mã cũng không thuộc về ta, cuộc đời tựa hồ đã tuyệt vọng.49d5c9559e6bbebb0289 Suy nghĩ rất lâu, ta mới có thể nghĩ thông suốt, đời người nên có một mục tiêu phấn đấu, may mắn là ta đã tìm ra, ta quyết định một lần nữa học thiết kế, làm một nhà thiết kế trang phục.a7bf94ed05fedb2b1034 Ta cũng muốn bằng khả năng thi vào trường, thế nhưng, người biết có bao nhiêu khó khăn không? Bốn năm học quản trị, không hề được dạy về phương diện thiết kế, có cũng chỉ là lòng nhiệt tình và quyết tâm của ta, ta có thể thi được sao? Người cũng có lòng quyết tâm kiên định như vậy, lẽ nào người không cảm nhận được tâm tình của ta sao? Chúng ta ở đây đều là vì một mục tiêu.babe41a7a78df25f78eb Học viện khoa học kỹ thuật u Dương không có hủ bại như tưởng tượng của người, ngoại trừ ta, những người khác đều là tự mình thi vào, các người đều là những người tài.

Đúng vậy, mình đã làm tốt, sự thực có ra sao thì cũng vẫn phải chấp nhận, không chấp nhận thì có thể làm thế nào? Trên đời, có biết bao chuyện không công bằng, có người cố gắng thi cử, có người lại dễ dàng nhập học, đó chính là không công bằng.5b8e8c8d6c474d9f0e7f6eb0 Nghĩ đến bản thân, đã phải nỗ lực, Lưu Hà trong lòng ít nhiều có chút phiền não.

- Nếu đây là nói toàn người tài theo học, người có tự tin là sẽ đuổi kịp chương trình học không?

Mặc kệ như thế nào, nghĩ đến Tô Mộng tràn đầy nhiệt tình đối với thiết kế trang phục, nàng ta có vào bằng cách nào, ta cũng sẽ không so đo!

- Hẳn là được!

Tô Mộng cũng không hoàn toàn tin tưởng.

- Ba tháng gần đây ta luôn

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 22 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-22.html#ixzz2Ybbq0keb

nỗ lực học tập, có giáo viên chuyên môn kèm cặp.6292acecb8e137d9ecf16f Ta thực sự đã rất cố gắng, cố gắng thì sẽ có thu hoạch, không phải vậy sao?

- Cố gắng và thu hoạch không phải bao giờ cũng có quan hệ trực tiếp với nhau.

Lưu Hà không phải là muốn tạt nước lạnh vào mặt Tô Mộng, chỉ là muốn nói ra sự thật mà thôi.

- Ta cũng lo lắng a

Sau khi nói xong, Tô Mộng nặng nề thở dài. Một người luôn tự tin với năng lực của bản thân, năng lực của một con người mạnh mẽ, khi đối mặt với thử thách sẽ tự nhiên tràn đầy tự tin. Thế nhưng Tô Mộng cũng biết khả năng của bản thân, tuy rằng đã trải qua ba tháng huấn luyện, nhưng đối mặt với mười chín tinh anh, lòng tự tin của Tô Mộng ít nhiều cũng chịu sự đả kích.

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ là thuận miệng nói thôi. Người rất thông minh, người có nghị lực, người có nhiệt tình, người nhất định sẽ làm được!

- Cảm ơn! Ta nhất định sẽ cố gắng!

Đây là Tô Mộng nói với chính mình.29a01675e6d33284f081 Đời người mấy khi gặp được cơ hội tốt? Mỗi một cơ hội, đều nên biết quý trọng!

- Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng lên! Đã muộn rồi, nên đi ngủ thôi.

Cùng Tô Mộng nói nhiều như vậy, cơn hưng phấn của Lưu Hà cũng đã qua, cuối cùng đã thấy buồn ngủ.

- Ngủ ngon.

Tô Mộng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Buổi sáng hôm sau, 9h rưỡi, tầng 31 phòng học 0205.

- Các học sinh! Ngày hôm qua khi đăng ký, chúng ta đã gặp qua, ta là giáo viên hướng dẫn, sau này có chuyện gì đều có thể tìm ta.

Thầy Giang ngừng lại, nhìn một lượt hai mươi học viên ngồi rải rác thưa thớt trong giảng đường, sau đó nói tiếp.

- Các trò cũng biết, chuyên ngành này được mới thêm vào, nhưng các trò phải tin tưởng: sinh viên của học viện khoa học kỹ thuật u Dương có tiền đồ vô cùng rộng mở! Các trò đều đã thông qua kỳ khảo hạch do các thầy cô giáo đưa ra, để vào đây một cách xứng đáng, các trò đều là những tinh anh cả! Buổi chiều hôm nay các trò sẽ bắt đầu đợt tập quân sự, có điều thời tiết có vẻ hơi nóng bức, hy vọng các trò có thể vượt qua.a86060c701520cbe37ba311 Chắc các trò đều biết ăn uống sinh hoạt kham khổ mới tạo nên đạo lý con người.17d7e296722fb1eba55b8d Thế nên trong giai đoạn tập quân sự này, trừ lúc quân huấn, nếu muốn hiểu rõ cảnh quan của nhà trường có thể đi thăm quan, nhà trường khá lớn, có năm tuyến xe.4b41e67097af2fd48f8a Thông tin trường học, có thể trực tiếp tới phòng giáo vụ để hỏi, rất nhiều việc cũng đều phải dựa vào chính bản thân mình, hình thức dạy học của trường mình so với các trường khác có nhiều khác biệt, vậy nên các trò phải sẵn sàng đi! Các trò còn điều gì thắc mắc không? Có thể nói ra bây giờ.

Thầy Giang lại nhìn về phía giảng đường, hình như không có ai lắng nghe, sau đó ông lắc đầu.

- Vậy như vậy đi, bây giờ mọi người trở về nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều nay ba giờ tập chung tại sân thể dục, dù thế nào cũng không được muộn.

Nói xong liền bước đi, trong lòng cảm khái: đám sinh viên này quá ngạo mạn!

Dưới giảng đường, nhìn chung đều có vẻ không vui.8ded6756611c06be51494e9

“Tuổi còn trẻ, nhưng lại giống như tiểu lão đầu, ai!”

“Buổi học đầu tiên, thì ra chính là tới nghe ông ta nói mấy lời vô ích!”

“Không có ý nghĩa!” ...faed3377cc0426d954e4

Kỳ thực, có rất nhiều thứ không thể nào đánh giá thông qua hình thức sao?

- Tô Mộng, chúng ta đi thăm quan trường học chứ?

Lưu Hà đối với ngôi trường này tràn ngập sự hiếu kỳ.

- Chúng ta nên quay về phòng ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều còn phải đi tập quân sự nữa!

Haizzz, lại phải tập quân sự nữa, thảm quá đi! Tô Mộng trong lòng cảm thán.

16. Chương 16

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bong Tai Định Ước Trang 22 | Đọc Truyện |
Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-22.html#ixzz2Ybbv8000

“Mọi người xếp thành hàng, giữ yên lặng!” Người chủ tịch cao ập mập đứng trên đài chủ tịch trong sân thể dục, thấy người phía dưới đứng lộn xộn, có chút tức giận, hắt cầm loa hô to, liền thu được hiệu quả, dưới đài rất nhanh liền an tĩnh.3e07bdd9bb58becac5ab9a11 “Trong khoảng thời gian huấn luyện quân sự này, ta là người phụ trách của các người.da4b0a98931fb8a9123b Bởi vì số người nhiều, chúng ta chia làm tám liên đội.” Sau đó hắt tám người đứng phía sau hắt, “Bọn họ là liên đội trưởng của các người.25ac7a1d4cbcbfc3d281aa5 Hiện tại bắt đầu phân chia: từ bên phải bắt đầu, mỗi bốn mươi người tạo thành một cái liên đội.38ae9163d55e513a2eb713fe Về phần chuyên ngành thiết kế thời trang, liền đơn độc tạo thành liên thứ tám.”

“Học sinh mới của học viện khoa học kỹ thuật u Dương thật rất ít ỏi! Đơn giản tính tínhTính đơn giản, ngay cả chúng ta mới chỉ có 3 người!” Hai người giữa liên thứ tám nhỏ giọng nghị luận.

“Muốn tới nơi này, thực sự quá khó khăn nga!”

Nghe câu như thế, Tô Mộng lại có chút xấu hổ.fabc5841046a73919d086d5 Lưu Hà ở một bên cảm thụ được cảm xúc của Tô Mộng, “Người không nên chú ý nha! Dù sao không ai biết, người sao lại không qua được chính mình?”

“Ai!” Tô Mộng nhẹ nhàng thở dài.

“Ta nói với người a, ban này nam sinh nói chuyện kia gọi Vương Nhất, là thiên tài, nghe nói, ở trong lần sát hạch thứ nhất, biểu hiện xuất sắc, đã được giám khảo trực tiếp tuyển chọn.”

Tô Mộng nhìn về phía sau một cái, cảm giác hắt là người không tồi, mặc rất có cá tính, có khí chất của nghệ sĩ.1e779cb8c27df359d3 “Thiên tài cũng không quan liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần học tập thật tốt là được!”

“Học sinh liên thứ tám đi theo ta!”

Huấn luyện viên kia cho Tô Mộng cảm giác cũng không tồi, có lẽ đây là hiệu ứng của quân phục? Mặc vào quân phục mọi người có vẻ có khí chất đặc biệt.20837e840fc868acb8 Huấn luyện viên đưa bọn họ đến sân bóng rổ, để cho bọn họ đứng thành hai hàng, “Sau này ban ngày chúng ta liên tập hợp ở chỗ này, chúng ta ở chỗ này huấn luyện.6f8a789191c89230a38d16b Buổi tối 7:30 tập hợp dưới đài chủ tịch, chủ yếu là học hát. Hiện tại chúng ta bắt đầu tập luyện!”

“Nghiêm!” “Các người phải nhớ kỹ nội dung chính: thắt lưng phải thẳng, ngực phải ưỡn ra, con mắt nhìn về phía trước, hai vai khê nhếch, thân thể nghiêng về phía trước!” Sau đó, đi qua đi lại kiểm tra hai hàng người, “Rất tốt!” Mọi người nghe được một câu khích lệ của huấn luyện viên, đều thở phào nhẹ nhõm.f6eda74cbb09b8caa0771 “Không tồi! Phải kiên trì! Đứng tiếp năm phút là đủ rồi!” Nghe được lời nói của huấn luyện viên, mỗi người đều cảm thấy tuyệt vọng, còn có năm phút a! Tô Mộng cảm thấy mồ hôi ướt đầm y phục, dính vào trên lưng, thậm chí có thể cảm thụ được từng giọt mồ hôi, từ lưng lẫn xuống.adce7b12fe1b3518234 Hai chân từ lâu như nhũn ra, trong lòng yên lặng đếm thời gian: một ... hai ... ba bốn...c060111435086bb92f Toàn bộ buổi chiều lặp lại thật nhiều : nghiêm, nghỉ, vượt qua có thể đếm...869dac36603d77f02347 Sau này mỗi một ngày, đều phải vất vả như vậy ...

“Tô Mộng, trước kia quân huấn (tập luyện quân sự) của người cũng như thế này sao?” Lưu Hà xoa mồ hôi trên mặt, nhìn Tô Mộng mệt mỏi ngồi ở một bên, hỏi.

“Không sai biệt lắm.ca809d9ddcf32c370abe5 Đây bất quá là quân huấn ngày đầu tiên nha, qua hai ngày thì quen, sẽ được thôi!”

“Thật hy vọng ngày như vậy sớm kết thúc một chút!” Mặc dù biết chờ mong như vậy là không có khả năng thực hiện, Lưu Hà vẫn hi vọng .

“Người biết không? Ngày hôm nay ở liên thứ bảy có người hướng ta hỏi thăm tên của người nga!” Tô Mộng nửa đùa nói.

“Vậy thì thế nào?” Lưu Hà không quan tâm, người theo đuổi nàng cho tới nay đều không ít, quen .

“Không cần phải chẳng hề để ý như vậy, cuộc sống đại học là không thể thiếu yêu đương .”

“Tùy duyên đi!” Có lẽ, ta còn có chút chờ mong chứ? Lưu Hà tự vấn.

Thực sự quen thì tốt rồi, mười lăm ngày quân huấn rất nhanh liền kết thúc! Nắng hè chói chang, cho tới bây giờ vẫn chưa biến mất lần nào, nghiêm, nghỉ, đi đều bước, đi nghiêm

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bong Tai Định Ước Trang 23
| Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-23.html#ixzz2Ybc635ZA

đi...686590fdbf74b35e74ba927db Thành chủ đề của mười lăm ngày quân huấn.

Khó quên nhất, là buổi tối dạy hồng ca, tất cả mọi người ngồi ở trên bãi tập, ánh sáng mờ mờ, thấy không rõ mặt mỗi người lắm.6a715bd64ec0abca7e2a Người, có lẽ ở trong bóng tối có thể biểu hiện ra tài năng chân thực? Dù sao mặc kệ ra bao nhiêu trò hề, lại có ai biết rốt cuộc là ai làm ra? Mỗi lần kéo ca, mỗi người đều có vẻ rất điên cuồng, cùng nhau lớn tiếng kéo ca: bảy liên, tới một người! Thất liên, tới một người! Một ...5f8b3f9c5a3996f8d82965 hai ... Ba bốn năm, chúng ta chờ thật khổ cực; một ... hai ... ba bốn năm sáu bảy, chúng ta chờ thật lo lắng...0d72431c02554a6c5 Tô Mộng cảm giác chính mình sống lại , cả người đều tràn ngập sức sống! Cuộc sống đại học hoàn toàn mới!

Còn nhớ rõ khẩu hiệu của tám liên: thiết huyết bát liên[1], đầu tàu gương mẫu[2]! Tư thế oai hùng hiên ngang, uy chấn u Dương! Đích thật là có đủ khí thế ! Mỗi lần giải tán, mọi người tập hợp cùng một chỗ, giẫm chân tại chỗ.d6245a3f6474bfc145f4 Sau đó từng liên đội, đều phải hô khẩu hiệu, mỗi người đều dùng đến thanh âm lớn nhất của bản thân, thanh âm thật vang dội liên đội, thật đặc ý, mỗi người đều có cảm giác vinh dự của tập thể! Đoàn kết chính là sức mạnh, có lẽ chỉ có lúc mọi người nhất trí về quyền lợi mới có thể đoàn kết như vậy? Cuộc sống hiện thực đều rất tàn khốc, khi lợi ích bản thân ở phía trước, tất cả sẽ không còn gì, vậy bắt một chữ “lợi” không giống nhau, có thể nào đoàn kết cùng một chỗ ? Thời sinh viên vĩnh viễn là tuổi đơn thuần nhất, đơn giản một chút cũng tốt!

Cũng nhớ kỹ sự ôn nhu cùng nghiêm khắc của huấn luyện viên.468ce8417d817af4c1 Lúc huấn luyện, thiết diện vô tư; lúc nghỉ ngơi, hóm hỉnh khôi hài. Có khí khái anh hùng của nam nhi trong quân, cũng có sự chân thực thẳng thắn của người bình thường.

Càng nhớ kỹ, trong quân huấn, thời gian mọi người sung sướng vượt qua cùng nhau.03164f2c2da037d1ca4a6 Lúc nhập học, mọi người đều tại lo lắng quân huấn ở đại học, cảm thấy quân huấn chỉ có thể hình dung bằng chữ “khổ”! Chân chính trải qua, lại là một đoạn tốt đẹp, khổ đi theo vui mừng! Bất luận khổ hay vui mừng, chúng ta đều được thể nghiệm, đều phải học tiếp thu, bởi vì cuộc sống vốn là như vậy.d160d090b7a681f7abd625 Rất nhiều thứ, chưa từng trải qua, không cách nào chân chính hiểu rõ. Quân huấn đem đến hai mươi cá nhân từ các nơi ngưng tụ cùng một chỗ, để mọi người nhận thức lẫn nhau, thời cơ tốt nhất để hiểu biết nhau.26ae2ed58f484634a0a7434 Đã trải qua quân huấn, một tập thể mới tính là hình thành chân chính. Thế nhưng, Tô Mộng là ngoại lệ, nàng ngoại trừ cùng Lưu Hà tương đối tiếp cận, ngoài ra, người khác đều không thể nào thân, có người thậm chí ngay cả nói cũng chưa từng nói qua.5e9832b8b4b59be1167111fd Thật là “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” cùng u Dương Hoa tiếp xúc lâu, cũng trở nên lạnh lùng? Tô Mộng đã vượt qua một cái đại học, đối với đại học, tâm tình của nàng cùng bọn họ bất đồng, không thể giống nhau.0ba7f56da3dc0baa6d6f Náo nhiệt là bọn hắn, nàng thâm nghĩ hảo hảo mà học tập, hảo hảo mà vì trở thành một nhà thiết kế mà cố gắng, những cái khác đều không quan hệ với nàng.b115e306543b140b36a32efba Trong mắt những người khác Tô Mộng là lạnh lùng, không thích người khác. Nếu người khác đều không để ý tới người, người cần gì phải tự mình làm chuyện không thú vị? Từ từ, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý tới gần Tô Mộng.d4374151c69e12f41902 Người nơi này, đều là tinh anh, đều có ngạo khí của mình, có lẽ Tô Mộng là cái loại người đặc biệt cao ngạo đi, rất nhiều người đều nghĩ như vậy.7405b05f5e423fb33 Dù sao, Tô Mộng rời xa tập thể, nhưng, nàng không quan tâm.

“Tô Mộng, mọi người cảm thấy quân huấn đã kết thúc, hẳn là nên chúc mừng một cái, buổi tối ngày hôm nay có buổi tụ hội của lớp, người đi chứ?” Lưu Hà cố ý lại đây hỏi Tô Mộng, mặc dù nàng cảm thấy Tô Mộng 90% có thể là sẽ không đi .

“Ta không muốn đi.”

“Tô Mộng, vì sao người không đi? Trước đây thì có người nói với ta rồi, ‘trong đại học, kết giao bạn bè là rất quan trọng !’, người hẳn là nên tiếp xúc nhiều hơn với mọi người.”

“Đại học tụ tập nhiều, lần này không đi cũng không sao.722212137c3031918abd8c2 Cái gọi là tụ hội chỉ là đi ra vui chơi giải trí, không có ý tứ gì!”

“Người không muốn đi, liền quên đi, dù sao ta cũng không mang hy vọng thuyết phục người.” Thông qua khoảng thời gian ở chung này, Lưu Hà đối Tô Mộng nhiều ít cũng có hiểu biết.

[1]Thiết huyết bát liên: tám liên ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh

[2]Đầu tàu gương mẫu: ngựa xung trận lên trước

17. Chương 17

Sau khi chấm dứt đợt tập quân sự, kỳ học chính thức bắt đầu. Hình thức giảng dạy ở học viện khoa học kỹ thuật Âu Dương không giống các trường khác, đại học này bắt buộc phải thông qua các môn đại cương, hoàn toàn dựa vào tự học, mỗi tháng lại dành 1 ngày cuối tuần để thi khảo, vào các buổi học chính thì chỉ học chuyên ngành. Tô Mộng cảm thấy như vậy cũng tốt, trước đây học “Lý luận quân sự”, “Mark và các lý luận cơ bản”, “Tư tưởng đạo đức kiến thiết và nền tảng pháp luật”, “Lịch sử Trung Hoa cận đại”, “Tư tưởng Mao Trạch Đông và các lý luận”... Các bộ môn lung tung đó, học cũng không có tác dụng gì. Mỗi lần thi cử, lại cuống lên, khiến cho người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, suốt ngày cầm quyển sách, dao đầu hoảng não. Thực sự, học vài thứ kia cuối cùng có ích lợi gì? Cũng chỉ là hình thức. Bình thường thì vẫn tự an ủi mình: vài thứ kia chắc là cũng có lúc dùng, chỉ là hiện tại còn chưa biết là dùng vào đâu thôi. Dù sao tất cả mọi người đều quen thi kiểu đối phó rồi, bình thường thì không học gì, sát ngày thi thì mới “nước đến chân mới nhảy”, trước khi thi cái gì cũng không biết, lúc đi thi cũng có biết, sau khi thi xong lại không còn biết gì nữa. Qua hay không qua, là điều mọi người quan tâm! 60 phân vạn tuế, luôn là chủ đề vĩnh hằng ở đại học! Nếu chỉ vì ứng phó thi cử, những khóa học này nên để cho sinh viên tự học, thì hẳn là sinh viên cũng không cần phải nghĩ đến biện pháp trốn học, vừa không cần đến lúc phải tổ chức thi cho toàn bộ khóa, thật là phiền a. Còn về những môn khác, học viên sẽ tự biết cách sắp xếp sao cho đúng, mọi người đều có mơ ước là trở thành nhà thiết kế, tự nhiên phải nguyện ý học tập thật nghiêm túc, bảo họ mất một đồng thời gian học những môn lộn xộn như vậy, quả thật là lãng phí. Lãng phí thời gian cũng chính là lãng phí cuộc sống.

Bộ môn thứ nhất do nhà thiết kế lừng danh trên thế giới Lưu Danh giảng, chính vì thế mọi người đều đến lớp rất sớm, mong chờ

- Tô Mộng, tớ rất kỳ vọng buổi học ngày hôm nay! Lưu Danh gia, nếu có một ngày tớ có thể đạt được một nửa thành tích như ông ấy, thì tớ cũng đã thỏa mãn lắm rồi!

- Lưu Hà! Cậu có chút chí khí được không? Thanh xuất vu lam(1)! Chưa từng nghe qua thanh xuất vu lam sao?

Tô Mộng còn chưa trả lời, Vương Nhất ngồi phía sau cô đã nói vọt lên.

- Cậu cũng không ngấm lại, có thể đạt tới một nửa thành quả của thầy Lưu cũng đã là rất giỏi rồi!

Lưu Hà có lòng cầu tiến, nhưng mà dễ dàng thỏa mãn, bản thân rất có nhiệt tình và yêu thích nghề thiết kế, nhưng lại thiếu khuyết một chút thiên phú, Lưu Hà hiểu rõ, cho nên việc đứng hàng đầu không phải là chí hướng theo đuổi của cô.

- Không có chí khí.

Vương Nhất có lẽ thật sự là một người có tài, mà người có tài thì vốn luôn có chút kiêu ngạo. Hẳn luôn muốn trở thành thiết kế gia hàng đầu! Vì thế đối với Lưu Hà, Vương Nhất rất khinh thường.

- Có làm được thì hãy nói nha, không nên ở đây nói khoác như vậy!

Tô Mộng không quen nhìn Vương Nhất không coi ai ra gì! Mỗi bên một ý nghĩ, mỗi người đều có một chí hướng riêng, đều cần phải được tôn trọng!

- Ôi chào! Tô tiểu thư luôn cao ngạo cũng có lúc chủ động mở miệng vậy, quả là hiếm có! Hiếm có a!

Vương từ ngày đầu gặp thì đã không quen với tác phong của Tô Mộng.

- Tô Mộng, chúng ta đừng để ý tới hân!

Lưu Hà nhìn Tô Mộng có vẻ tức giận, không muốn cô và Vương Nhất cãi vã, liền vội vàng khuyên Mộng.

Chuông vào giờ vang lên, người được mọi người chờ mong, Lưu Danh, đi vào phòng học, thoáng chốc đã thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người. Đứng trên bục giảng nhìn một lượt các sinh viên.

- Mọi người đã đủ cả, chúng ta bắt đầu học thôi. Môn này của chúng ta ngày hôm nay, chủ yếu là thăm dò xem các trò có cái nhìn như thế nào đối với thiết kế trang phục. Ta tin mỗi trò đều có suy nghĩ khác nhau, có người nào muốn xung phong chia sẻ quan niệm của bản thân với mọi người không?

Vương Nhất là người đứng lên đầu tiên.

- Em cho rằng

- Trò cứ ngồi xuống, trong lớp học của ta, không cần phải đứng.

Nói xong liền đi xuống bục giảng, thân thiết ngồi cùng sinh viên.

- Môn học của ta rất tùy ý, mọi người không cần thiết phải ngồi nghiêm chỉnh như vậy, các trò có thể ngồi thành một vòng tròn, cũng có thể tùy ý phát biểu ý kiến. Trò này, có thể nói, tốt nhất trước khi nói đến vấn đề chính, các trò nên giới thiệu tên mình, như vậy ta có thể chiếu theo danh sách lớp, mà tăng thêm sự hiểu biết về từng người.

Vương Nhất bị ngắt lời, rất khó chịu, nhưng hân vẫn tiếp tục nói.

- Em là Vương Nhất, em cảm thấy, muốn làm một nhà thiết kế, nhất định phải có ý tưởng, phải có cá tính. Trang phục nói lên cá tính, muốn thiết kế, thì không thể giống người thường.

Lưu Danh nhìn Vương Nhất, không có ý kiến gì.

- Còn ai muốn chia sẻ cùng mọi người nữa không?

Tô Mộng nhìn Vương Nhất.

- Trang phục không nhất định phải cường điệu cá tính, bình dị thân thiện cũng có cái đặc sắc riêng của nó. Em là Tô Mộng, em cảm thấy, trang phục nên hướng về tự nhiên, tự nhiên hết thấy đều là giản dị, từ giữa cái chân thực của tự nhiên, có thể tìm được linh cảm, sau đó có thể thiết kế ra được các trang phục làm cảm động lòng người.

- Bình dị gì đó không có ý nghĩa!

Vương Nhất đứng bật dậy đáp.

Lưu Danh thấy vậy liền nói.

- Chúng ta chỉ là đang trình bày quan điểm của mỗi người, mọi người đều có quan điểm riêng, không giống nhau, từng người hãy giữ lại quan điểm riêng của bản thân, bây giờ không phải thời điểm để tranh luận.

- Em cũng muốn có một chút ý kiến.

Lưu Hà cố lấy dũng khí nói, cô không phải là một người thích thể hiện mình trước đông người (bà con cô bác quần chúng nhân dân) như thế này.

- Em thích nhìn những bản thiết kế do chính mình vẽ ra, biến thành một bộ trang phục, cảm giác lúc đó rất mãn nguyện. Em thích căn cứ vào hình dáng và tính cách của mỗi người, thiết kế cho họ bộ trang phục phù hợp.

.....

Mọi người cùng nhau nói ra ý nghĩ của bản thân, giờ tan học đến rất nhanh, rất nhiều người còn đang tiếp tục thảo luận.

- Hết giờ, các trò cứ tiếp tục thảo luận, ta đi trước.

Nói xong, Lưu Danh liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Lưu Danh đi rồi, phòng học lặng im.

“Ông ta cứ như vậy mà đi sao?” “Cái đó, là ông ta lên lớp đó sao? Có dạy được cái gì đâu!”

Cùng với những tiếng tranh luận, Tô Mộng kết thúc môn học thứ nhất ở trường đại học.

- Tô Mộng, cậu cảm thấy thầy Lưu như thế nào?

- Thầy ý có vẻ tốt a! Hiền lành, có tư duy, nhìn qua cũng rất có cá tính.

- Nhưng mà, cách lên lớp của ông ý như vậy, có dạy cho chúng ta cái gì đâu?

- Lưu Hà, cậu không nên hoài nghi thầy Lưu. Kỳ thực, thầy muốn biết cách nghĩ của chúng ta ra sao, để tùy theo trình độ mà dạy. Thầy dạy chúng ta môn lý thuyết (lý niệm) về thiết kế trang phục, thực ra, chính là cái nhìn của thầy về thiết kế phục trang. Có thời gian rảnh, cậu nên đi coi trang phục do thầy Lưu thiết kế, có thể hiểu đôi chút về thầy.

- Vương Nhất kia quả thực đáng ghét! Nhưng nếu quả thật, hắn có năng khiếu như vậy, liệu sau này có ai bì kịp hắn?

- Hắn có cái gì đáng để kiêu ngạo chứ? Tuy rằng ta không đủ thông minh, nhưng, chỉ cần ta cố gắng, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta vượt qua hắn!

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, chứng kiến bộ dạng đáng ghét của Vương Nhất kia, Tô Mộng trong lòng đã ngầm thề rằng: nhất định phải vượt qua hắn! Có đối thủ thật tốt, có đấu tranh mới có tiến bộ! Một đối thủ hay, sẽ làm cả hai bên cùng tiến bộ!

- Cậu đừng khoắc lác! Cậu a, không có thực lực gì ngoài cái tâm cao ngất!

- Đúng vậy! Chính là cái tâm cao ngất của tớ! Tớ cảm thấy, đôi khi mục đích của mình rất cao, có lúc tớ cảm thấy không cách nào đạt được, thường nếu chỉ có một chút thành tựu, tớ đã thấy thỏa mãn, thật là mâu thuẫn a (*)

- Muốn mưu cầu ột chút, cũng không sai a!

- Vậy cậu vì cái gì mà không theo đuổi mục tiêu ột chút chứ?

- Tớ rất thực tế, làm người sống hợp với tình hình khách quan!

- Trước kia, tớ cũng rất thực tế như cậu. Nhưng hiện tại, ý nghĩ của tớ đã thay đổi rất nhiều rồi, tớ nhất định sẽ cố gắng! Sớm muộn gì tớ cũng sẽ vượt qua Vương Nhất!

- Mộng, tớ tin cậu!

(1) Thanh xuất vu lam : ý nói trò giỏi hơn thầy

(*) chả hiểu luôn.

18. Chương 18

“Uy...”

“Làm sao vậy?” Nghe được Tô Mộng “Uy” một tiếng thật dài, u Dương Hoa có thể cảm thụ được tinh thần Tô Mộng không tốt.

“u Dương, học tập mệt mỏi quá nga! Rất có áp lực a!” Mới khai giảng một tháng, Tô Mộng liền cảm thấy càng ngày càng theo không kịp cước bộ của lão sư, hơn nữa mọi người trong lớp học đặc biệt lợi hại, Tô Mộng thiếu khuyết nền tảng, khổ cực là tất nhiên.

“Hào hảo nỗ lực lên!” An ủi Tô Mộng, u Dương Hoa đã bắt đầu nghĩ cách giúp đỡ Tô Mộng.

“Có đôi khi, nỗ lực cũng không nhất định hữu dụng a! Ta biết, thiên phú là ta có một chút, chính là nền tảng thiếu rất nhiều: lập thể cắt, trang phục CAD, trang phục dân tộc, vẽ vật thực (vẽ hình tự nhiên) v.v....9793c992838085e33c6 Một đồng lớn gì đó, cảm giác học tập thật rất mất sức! Lão sư đều rất lợi hại, đem tất cả mọi người coi như thiên tài, khoá dạy nhanh đến theo không kịp, hoàn toàn mặc kệ chúng ta có hiểu hay không! Mà bạn học của ta tựa hồ đều có thể đuổi kịp, hết lần này tới lần khác ta lại không được!...” Tô Mộng oán giận nửa ngày, u Dương Hoa vẫn yên lặng nghe, thỉnh thoảng cho nàng một lời an ủi.95e7c544274bea99a178aa647 Kỳ thực, u Dương Hoa nói hay không nói đều không quan trọng, Tô Mộng chỉ cần một người lắng nghe.35ad654bd3cec527bd1e Lời nói để lại trong lòng, rất khó chịu, sau khi Tô Mộng oán giận xong, trong lòng liền dễ chịu! “Nga, thiếu chút nữa quên, người gọi điện thoại cho ta, có chuyện gì?” Bình thường u Dương Hoa đều sẽ không gọi điện thoại cho Tô Mộng, dù sao mỗi cuối tuần, Tô Mộng đều có thể về nhà! Chỉ bởi vì câu nói kia của u Dương Hoa: “Để ta cho người một gia đình đi!” Tô Mộng liền đáp ứng cùng u Dương Hoa kết hôn, từ nay về sau, nàng có một gia đình hạnh phúc.

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là hiện tại người còn không có về nhà.”

”Cuối tuần này, ta phải đưa một cái thiết kế! Vội vàng hồ đồ, cư nhiên đã quên, ngày hôm nay đã là

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 25 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-25.html#ixzz2Ybdmjy3X

thứ sáu!”

“Hiện tại liền vội đến choáng sau? Nếu như người ở vị trí của ta, còn không mệt chết?”

Hiện tại u Dương Hoa càng vội, bởi vì, cuối tuần muốn ở cạnh Tô Mộng, lượng công việc của bảy ngày phải nén lại hoàn thành trong năm ngày.9fac4c31bac1a19239f5d1 Mệt đến Tô Mộng đau lòng, khuyên qua hần vô số lần, một chút có ích cũng không có, Tô Mộng cũng không khuyên nữa.d8ef7b607a5de171a46627 Mỗi cuối tuần, Tô Mộng đều quen cùng u Dương Hoa cùng nhau thả lỏng. Tô Mộng học tập cũng mệt chết đi, hai người đều mệt! Cuối tuần đều là tranh thủ lúc rảnh rỗi, chẳng nhẽ dễ dàng!

“Là người tự tìm! Đã sớm khuyên người không nên dồn việc lại mà làm như vậy, là chính người không nghe!”

“Vậy chẳng phải lúc đó người tự tìm khổ ăn sao?”

“Hiện tại, ta bắt đầu hoài niệm u Dương Hoa nói ít, vẻ mặt lãnh khốc trước kia!” Lúc nào hần lại trở nên nói nhiều như vậy? “Thân thể là tiền vốn của cải cách, có công tác không cần chính mình tự làm, để lại cho người khác đi làm!”

“Ta biết, ta nghĩ một chút, khoá học của người rất trống (bí =.), nền tảng của người so với người khác đã thiếu một chút, cần nỗ lực hơn so với người khác.a772fc6da29d09c3756d Người có tìm người phụ đạo vào khoá sau hay không?”

“Phụ đạo khoá sau? Mỗi buổi tối ta không có khoá, hần là có tinh lực học bù.”

“Người đem những chỗ yếu của người, nói cho ta một chút, sau đó ta đi tìm thúc thúc, bảo hần giúp người thỉnh lão sư chuyên môn.”

“Như thế thật phiền phức a? Hay ta tự mình đi?”

“Cũng được, thúc thúc sẽ giúp người! Địa điểm để học nên cách bạn học của người xa một chút, như vậy đối với người tương đối tốt.7743526e902fd4c96d87a Máy tính trong học viện cách các người khá xa, có thể đến đó học, ta sẽ an bài người dùng xe đưa người đi học.”

“Xe, liền quên đi, dù sao lộ trình cũng chỉ có nửa tiếng, coi như là rèn luyện thân thể.”

“Người muốn thế nào thì thế nào đi! Người xác định tự mình có thể giải quyết chứ?”

“Kỳ thực, đại học rất nhẹ nhàng, cũng rất ít! Nói mệt, cũng chỉ là nói một chút.1a96924f08132d58787c80cb Nói chung, ta muốn phần đầu!”

“Ta biết người rất nỗ lực, cũng rõ ràng người quyết tâm, ta sẽ ủng hộ người ! Lúc mệt, không cần cố gắng chống đỡ, người chỉ cần nhớ kỹ: lúc mệt, trở về nhà, trong nhà có ta!”

“u Dương...” Tô Mộng nghe, rất cảm động.

“Thế nào?”

“Không có việc gì, bye.”

Phòng ngủ 718

“Thư ngốc, gần đây sao luôn về muộn như vậy? Có đúng mỗi buổi tối đều đi ra ngoài hẹn hò không?” Nếu muốn tìm được Tô Mộng, phải đến thư viện, phòng tự học và phòng ngủ, nàng mỗi ngày đều sống trong học tập, đã bị Lưu Hà coi như thư ngốc.

“Ta đi học bù.”

“Cái gì? Hay là học tập? Nếu có một ngày, người không đi thư viện, không đi phòng tự học, vậy nhất định là mặt trời mọc từ hướng tây! Ta đang suy nghĩ cuộc sống đại học nhiều màu như vậy, vì sao người không đi hưởng thụ thật tốt? Cả ngày đều tại học tập, người không cảm thấy chán nản sao? Nếu như là ta, ta khẳng định nổi điên!”

“Thái độ của người, ta hiểu.b74cc6c7317f843dc65932c Ta đã trải qua, hiện tại ta không phải ở đại học, ta chỉ là đang phấn đấu vì mục tiêu của mình! Ta muốn trở thành một nhà thiết kế, mà ta chỉ có quyết tâm cùng tình cảm mãnh liệt, thiếu tri thức.edaf086d36ddaf56b3cc5d Ta chỉ muốn học tập thật tốt, cố gắng nỗ lực vì mục tiêu của mình! Người sẽ không hiểu!”

“Uh! Ta thật không hiểu.af03965f1b2b6eac13eb Bất quá, học thêm chút, cũng tốt.”

“Sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ vượt qua Vương Nhất !” Vương Nhất là thiên tài, làm cho hắn rất xuất sắc, cũng làm cho hắn kiêu ngạo, ngày đầu tiên đi học, hai người liền nhìn không hợp mắt, cho tới nay hai người vẫn thường tranh luận, tranh luận cuối cùng biến thành mâu thuẫn không thể hóa giải.

“Người không cảm thấy các người chênh lệch quá xa sao? Ta biết người nỗ lực, tối đa, người cũng đến được trình độ của ta, sao có thể so với Vương Nhất?”

“Ta sẽ thành công !”

“Trước đây, ta sẽ nói với người, nỗ lực lên! Nhưng người đã nói vô số lần phải vượt qua hắn, ta không biết nên cổ vũ người thế nào!”

“Người không phải nói qua lòng ta cao ngất sao? Mục tiêu của ta không chỉ ở đây! Một ngày nào đó, ta muốn tại New York, cử hành trình diễn trang phục do chính ta thiết kế!”

Đây là lần đầu tiên Lưu Hà nghe được mục tiêu cuối cùng của Tô Mộng, khiếp sợ không biết nên nói cái gì.cb077856209c98a1fc8c77 Đối với Tô Mộng cùng Vương Nhất tranh đấu, Lưu Hà đối Tô Mộng chưa từng mang hi vọng gì, thực sự cảm thấy Tô Mộng, có chút nói chuyện viễn vông.

“Người không tin ta, không quan hệ.0ed8e861ef78121d3c7be2 Chỉ cần có một người tin tưởng ta là đủ rồi!” Ngày đầu tiên bước vào học viện khoa học kỹ thuật u Dương, Tô Mộng đối u Dương Hoa nói: Ta muốn tại New York mở cuộc trình diễn trang phục do chính ta thiết kế! u Dương Hoa chỉ là nhìn Tô Mộng, nói một câu: ta tin tưởng người! Từ đó về sau, Tô Mộng liền vì mộng tưởng này mà nỗ lực, lúc mệt, liền đến nơi của u Dương Hoa tìm sức lực.64afe543162cbdd285 Tô Mộng biết, mặc kệ lúc nào, u Dương Hoa đều có thể đứng ở sau nàng.

“Thư ngốc, ta cảm thấy người nên hiện thực một chút.4738ad3b12f06e209d56 Ta đem người coi như bằng hữu, ta mới nói với người, hi vọng người không nên chú ý.” Lưu Hà không phải muốn tạt nước lạnh vào Tô Mộng, có lẽ trong đại học này sẽ không ai tin tưởng!

“Ta biết, mục tiêu này rất xa xôi, nhưng ta chính là tin tưởng một ngày nào đó ta sẽ thành công ! Người cứ mọi mắt mong chờ đi!”

“OK! Ta rất chờ mong! Chờ lúc người mở cuộc trình diễn thời trang, ta sẽ hỗ trợ người!”

“Cảm tạ trước!” Tô Mộng bắt đầu mặc sức tưởng tượng lúc thành công, mỗi lần nghĩ thành công vui sướng, Tô Mộng cũng rất kích động, liền càng thêm kiên định phần đầu, kiên trì tin tưởng. Sau đó còn nhớ đến u Dương Hoa, cả người liền có năng lượng cuộn cuộn không ngừng.

19. Chương 19

- Thư ngọc(1), cậu nói tớ nên làm gì bây giờ?

Lưu Hà nằm trên giường, trùm chăn kín đầu, vừa khóc vừa nói.

- Quên đi. Tớ rất thích câu nói: khóc cho thỏa rồi sẽ quên hết bi thương, cho dù cố quên hay quên thật cũng không còn quan trọng nữa.

- Thế nhưng, tớ quên không được, nhìn đến vật gì, tớ cũng nhớ tới hần. Nếu quên hần, thì kỳ một, không còn lại bất cứ ký ức gì nữa. Đã từng vui vẻ..., tớ phải nhớ kỹ, bắt nó ở lại trong lòng.

- Thất tình, tớ chưa từng trải qua. Tớ không biết nên an ủi cậu như thế nào nữa, tình yêu thời đại học có mấy khi trải qua được sự khảo nghiệm của thời gian? Tình cảm lưu luyến thời đại học đa phần đều là mù quáng.

- Tớ đã nghĩ tình cảm của tớ là thiên trường địa cửu. Trước kia tớ chỉ luôn chạy theo cảm giác. Tớ là bạn của em trai hần, sau đó, hai người bọn tớ dần trở nên thân thuộc, tớ với hần nảy sinh tình cảm. Khi hần gửi tin nhắn cho tớ nói: thích tớ. Tớ liền đồng ý trở thành bạn gái hần. Khi mới bắt đầu, thì vẫn chưa có cái gì, nhưng dần dần tớ càng ngày càng thích hần. Sau đó tình cảm còn trên cả hần, tớ đã coi tương lai của tớ là ở bên cạnh hần. Thế nhưng tương lai của hần lại không có tớ, hần không cần tớ. Chúng tớ chia tay. Không phải bởi vì mù quáng, mà là bởi vì quá tỉnh táo. Hần muốn có người để lên kế hoạch cho cuộc sống, hần cần chính là một người có thể giúp hần, cùng hần phấn đấu. Hần nói, tớ không phải là người đó, bởi vì tớ có mục tiêu của riêng tớ, tớ không có khả năng vì hần mà vứt bỏ ước mơ của tớ. Hần không hiểu tình cảm của tớ, hần quá lý trí, lý trí bảo chúng tớ phải chia tay! Tớ đã nghĩ nhiều ngày rồi, nhưng vẫn không quên được hần, và quyết định cho cả hai một cơ hội, dù sao chúng tớ cũng đã từng có một quãng thời gian vui vẻ bên nhau. Tớ hỏi hần, sau này khi chúng ta tốt nghiệp, nếu tình cờ gặp lại nhau, nếu khi đó cả hai đều còn chưa tìm được đối tượng thích hợp, chúng ta liệu có khả năng lại sẽ cùng đi chung một con đường tiếp không? Hần, lại dứt khoát phủ định, như thế là tuyệt tình! Gạt bỏ tất cả mọi thứ!

- Nếu hần không còn quan tâm, hoàn toàn muốn chia tay dứt khoát, cậu cần gì lại phải lưu luyến như thế chứ? Tình cảm chính là như vậy, người nào càng nỗ lực nhiều, thì người đó sẽ lại càng dễ dàng bị tổn thương! Tại sao không đối với bản thân mình tốt một chút? Tại sao lại phải bị lụy vì một tên không ra gì như vậy?

- Thế nhưng, thế nhưng tớ không khống chế được chính mình a! Bây giờ, mỗi lần nhìn đến bất cứ thứ gì quen thuộc, tớ đều sẽ không kim lòng được mà nhớ đến hần. Nghĩ đến hần, trong lòng tớ rất đau. Thế nhưng, tớ không có cách gì để ngừng nghĩ về hần!

- Có người ví ái tình như là cây ớt, không được ăn, thì nghĩ nó thơm không gì sánh được, nhưng khi được ăn rồi, vị cay của nó lại làm cho cậu đau đớn tột cùng, hối hận không kịp, thậm chí thề rằng sẽ không bao giờ ăn nó nữa. Nhưng khi cái vị cay nồng đó vừa hết, cậu đối với nó, lại mong nhớ ngày đêm, tinh thần u uất. Nếu, cậu lựa chọn ăn nó, thì bây giờ có tác động như thế nào, cậu cũng sẽ không chịu tiếp thu.

- Thật sự tớ cũng muốn chấp nhận, nhưng sự thực như thế thật tàn khốc. Cũng có người nói, giai đoạn thứ nhất cứ như là một đốm lửa nhỏ, sau khi tức giận không thành được cái gì; tới đoạn hai, tình yêu chợt thăng tiến, rất có thể của lửa lớn lan ra đồng cỏ; giai đoạn ba tình yêu lúc này đã không có gì mới mẻ đáng nói, có tiếp tục ngọt ngào, có chia ly; giai đoạn bốn, trên cơ bản là thời kỳ chết của tình yêu, đối mặt với

tiền đồ, tình yêu liền có vẻ tái nhợt vô lực! Không thể tưởng tượng được, tớ trong bốn tháng ngắn ngủn, lại đã trải qua như bốn năm. Tháng chín mới quen, tháng mười yêu nhau, tháng mười một ân ái, tháng mười hai chia tay, thế sự thật là thay đổi liên tục a! Cậu trước đây chưa từng yêu ai sao? Nếu như cậu đã từng yêu, cậu sẽ hiểu được cảm giác của tớ.

- Tớ chưa từng yêu ai.

- Cái gì? Cậu không phải đang gạt tớ đó chứ?

Lưu Hà không tin Tô Mộng chưa từng yêu.

- Gạt cậu tớ được lợi gì chứ? Tớ không trải qua giai đoạn yêu mà trực tiếp kết hôn luôn.

- Vậy là sao?

Điều này làm Lưu Hà giật mình, kinh ngạc quên cả việc bản thân đang bị thương, nhੌm cả người dậy, nhìn Tô Mộng, chờ cô trả lời.

- Khi 7 tuổi, tớ gặp anh ấy, mười năm năm sau, chúng tớ gặp lại nhau. Trong thời điểm tớ đang tuyệt vọng, anh ấy cho tớ một mái nhà, sau đó chúng tớ liền kết hôn. (*)

- Đơn giản vậy sao?

- Vốn sẽ không phức tạp a. Một người phụ nữ, hạnh phúc không có gì ngoài việc có thể tìm ỉnh một người chồng tốt để làm bạn cả đời. Hôn nhân không giống với tình yêu, hôn nhân là phải tìm người phù hợp với bản thân, không phải cứ có tình yêu là đủ.

- Tớ cảm thấy các cậu nhất định là có tình yêu.

Lưu Hà nhìn Tô Mộng bên cạnh mỉm cười hạnh phúc.

- Tớ thật hâm mộ cậu nga!

Nghĩ tới tình cảnh thất tình của mình bây giờ, Lưu Hà lại bắt đầu bị thương.

- Cậu a! Không cần buồn! Tớ mới hâm mộ cậu ý! Cậu không biết tớ muốn được như cậu nhiều như thế nào đâu: hâm mộ cậu có được cha mẹ tốt như vậy. Cậu có được rất nhiều thứ mà tớ không có, tại sao lại không biết quý trọng, vì một người đàn ông không tốt mà đau lòng vậy chứ, hà có gì? Cậu còn lo sau này không tìm được chân mệnh thiên tử của mình hay sao? Sau này, sẽ có rất nhiều cơ hội.

- Nói không đau lòng, là lời nói dối lớn nhất. Nhưng tớ sẽ không bỏ bê việc học, sau này hẳn trở thành ký ức của tớ. Bây giờ tớ rất hiếu kỳ với bộ dạng tướng công của cậu, hẳn là người như thế nào?

- Hẳn là kiểu người, ngoài mặt thì tỏ vẻ cái gì cũng không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng lại rất ấm áp, đối với mọi người rất tốt.

- Thực sự tớ rất muốn nhìn rõ một lần dung mạo của hẳn, gia thế của hẳn hẳn là rất hiển hách? Vậy gia đình hẳn với cậu không có ý kiến gì sao?

Lưu Hà nhớ rõ, Tô Mộng đến từ một gia đình bình thường.

- Thú thật với cậu, hiệu trưởng học viện Âu Dương chính là chú của tớ, Âu Dương gia kỳ thực so với các gia đình khác không có sự khác biệt gì cả, ông nội rất hiền lành, ba ba và chú rất thân thiết, chị gái thực gần gũi. Từ khi kết hôn tới nay, chưa từng có mâu thuẫn, đúng như anh ấy đã nói, anh ấy cho tớ một mái nhà, tớ cảm thấy rất hạnh phúc! Gặp được anh là niềm may mắn của tớ trong kiếp này!

Tô Mộng nói xong, cả người đều đắm chìm trong hạnh phúc.

- Sau này, tớ cũng sẽ đi tìm một người có thể đối với tớ thực lòng! Người kia, có lẽ thực sự không thích hợp với tớ.

- Nghĩ thông suốt như vậy là tốt rồi!

- Chỉ mong tớ có thể tương thông!

Lưu Hà đối với bản thân mình cũng không có niềm tin. Khi nghe nhạc, lại nhớ đến hần, hần hát rất hay, đã từng vào vòng chung kết ca nhạc của trường, khi đi qua con đường nhỏ quen thuộc, sẽ lại nhớ đã từng đi qua đây, đã từng cùng hần có rất nhiều kỷ niệm, nhìn thấy các đôi vui vẻ, trong lòng cũng sẽ chợt bị thương Vứt bỏ? Quên đi? Đó là cả một việc khó khăn đó a!!!

- Cậu tốt nhất đừng nên nghĩ về hần nữa, sắp thi cuối kỳ rồi! Không có thời gian để bị thương đâu!

Tô Mộng nhìn Lưu Hà về mặt lại đau buồn, lập tức hướng sự chú ý của cô vào chuyện khác.

- Á! Cuộc thi Cậu nhất định đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Ngày thường cố gắng như vậy, nhân vật điển hình cho con một sách thời hiện đại.

- Vẫn còn phải tiếp tục, tớ cũng muốn thông qua kỳ thi này kiểm nghiệm xem bản thân mình đã học được ra sao.

Tô Mộng với kỳ thi tràn ngập sự mong chờ, mong chờ cùng Vương Nhất so tài.

- Hảo, hy vọng bản thân tớ cũng có thể làm một con một sách! Tớ không biết kỳ thứ nhất này tớ học được cái gì, hình như cái gì cũng chưa được học. Chơi(2) không tốt, học cũng không giỏi. Có phải tớ thực tâm hại không? Thực hối hận!!!! Học kỳ sau, tớ nhất định học thật tốt, cố gắng khởi đầu thật tốt!

- Học kỳ sau nỗ lực lên! Dù thế nào cũng đừng để tớ cuối kỳ hai lại phải nghe lại câu nói giống như thế này nữa đó! Chúng ta đã nói đi nói lại hai chữ “lần tới” rất nhiều lần rồi nhỉ?

- Sẽ không như vậy! Tớ rất có lòng tin vào bản thân, tớ nhất định lấy cậu làm gương học tập, phải tận dụng từng phút, nhất định sẽ không để bản thân lại phải hối hận!

- Cố gắng lên!

(*) cái gì thế này =))

(1) Thư gốc: có thể hiểu là “Quyển sách khô khan”

(2) Chơi ở đây là chỉ chơi thể thao.

20. Chương 20

Một học kỳ, rất nhanh liền kết thúc, Tô Mộng chỉ cảm khái thời gian cực nhanh.9dfdd2cb0fc1c8 Học kỳ này, Tô Mộng qua rất nhiều điều phong phú, mỗi ngày đều học tập, mỗi ngày đều cảm thấy cách mục tiêu gần hơn một bước! Nhất là, có u Dương Hoa ở bên cạnh, Tô Mộng cảm thấy rất hạnh phúc.29da26cb9c7fdab Đề mục của cuộc thi cuối kỳ chính là trong mười ngày mỗi người thiết kế tự làm một bộ trang phục, toàn bộ quá trình đều nhất định phải tự mình hoàn thành, mỗi một khâu, đều có lão sư chuyên nghiệp chấm điểm.5ae158db262d014aef Đây là lần đối địch đầu tiên của Tô

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Tiểu Thuyết Ngôn Tình Chiếc Bông Tai Định Ước Trang 27 | Đọc Truyện | Kênh Truyện khutaigame /tieu-thuyet-ngon-tinh/933-chiec-bong-tai-dinh-uoc-page-27.html#ixzz2YbeR23xZ

Mộng và Vương Nhất, Tô Mộng thầm hạ quyết tâm: nhất định phải đánh bại hần! Trải qua một học kỳ nỗ lực, Tô Mộng đối với mình tràn ngập lòng tin! Lập tức, chính là thời điểm biểu diễn trang phục, thắng bại ngay sáng nay.8f124d0b851e0b Tâm lý Tô Mộng rất khẩn trương, cũng rất chờ mong!

Khi hết thấy của cuộc triển lãm 21 Giáo sắp xếp xong hết, Giang Dư đứng ở trên đài tuyên bố: “Hiện tại triển lãm trang phục chính thức bắt đầu.”

Hai mươi bộ đồ, đều tự tìm người mẫu, tại trên đài từng cái từng cái biểu diễn.e13091e368f830c2aa Tô Mộng nhìn u Dương Hoa mặc âu phục chính mình thiết kế, cảm thấy rất hạnh phúc.fe6f01ac9203e7e6af22 Giờ khắc này, thắng thua đều không hề trọng yếu, Tô Mộng phát giác: yêu một người, chính là muốn vì hần thiết kế trang phục; mà u Dương Hoa cảm thấy: yêu một người, hần là mặc vào trang phục nàng tự

mình thiết kế.d1f30d242d8a71f0739beb Bất luận hần không thích trường hợp nà cỡ nào, hần vẫn nguyện ý vì nàng, làm người mẫu một lần.

Kết thúc, một hồi trình diễn trang phục hoa lệ đã kết thúc, Giang Dư đi lên đài lần thứ hai: “Ta biết, các người hiện tại nhất định rất quan tâm thành tích, mỗi một khâu cho điểm kết quả, ngày mai đều có thể công bố, các người chính mình đến phòng giáo vụ – bảng thành tích, kiểm tra thành tích.93bbaefd0d51bc010c98da Từ ngày mai, khoá học chính thức nghỉ . Chúc mọi người có ngày nghỉ vui vẻ!”

Dưới đài một phiên hoan hô.

“Tô Mộng, người cảm thấy người thắng Vương Nhất không?” Lưu Hà rất quan tâm kết quả này.

“Không trọng yếu, ta nên thật cố gắng, vì sang năm đến New York mở cuộc trình diễn thời trang mà chuẩn bị.”

“Người còn đang nằm mộng như vậy sao?”

“Đây không phải là mộng, sang năm, người sẽ biết.”

Một năm sau, ở New York, cuộc trình diễn trang phục do Tô Mộng tự thiết kế chính thức bắt đầu.

Trình diễn lần này, đã sớm gây nên oanh động.1e734b8699b936bddcebe8b7 Nhiếp ảnh sư là Mary trứ danh, nàng ảnh chụp chưa bao giờ dùng hậu kỳ xử lý, nàng có thể xuyên thấu qua màn ảnh nhìn thể giới, ghi lại quang cảnh và linh cảm phát ra nháy mắt trên sân khấu, bắt được tinh thần cùng bản chất của người khác.4e0d996d06b40cdc5253a9192 Ảnh chụp của nàng có thể biểu đạt thân ảnh người mẫu, cùng linh cảm của nhà thiết kế, tuyên bố được sự biến đổi của ngọn đèn ở hiện trường, thậm chí là tiếng vỗ tay kích động của khán giả, từng giành được danh xưng “Người chụp ảnh thời thượng tốt nhất trên thế giới”.a8bb038ef8958d06c60346052 Mà người mẫu, hoá trang, người tạo hình của cuộc trình diễn này đều là từ công ty người mẫu quốc tế cung cấp, nên danh tiếng công ty vang dội thế giới! Mà bản thân nhà thiết kế lại là một người học sinh cho tới bây giờ cũng chưa nghe ai nói qua, cuộc trình diễn trang phục như vậy, có thể nào không tạo ra oanh động???

Sau lời đạo đầu đặc sắc của người chủ trì, nhóm người mẫu bắt đầu đi ra! Chủ đề của lần trình diễn này là “Thức tỉnh mộng tưởng”, đồ ngủ, là váy dài phiêu dật, màu nhục quế[1], màu vàng chanh, màu hồng nhạt và xanh da trời mang sắc thái đẹp của mùa xuân, cùng với những sợi tơ ở bề mặt tạo ra xúc cảm, hoàn mỹ thể hiện tính chất cao quý đặc biệt của trang phục.b1eafac7f60bcd893d5a Mà trang phục cao cấp đi làm, thì chọn màu đen, trắng, xám, phối hợp lượng lớn xanh lam, những đường cong lưu loát phiêu dật có thể hiện lên, thể hiện sự nữ tính và tự tin của phái nữ hiện đại, đường nét, sự biến hoá khuếch hình bày ra nhiều loại phong cách cùng hiệu quả phong phú từ thị giác! Chuyên vì người bình thường thiết kế trang phục, thì trong sự bình thường phải mang một chút đặc biệt, làm cho phục sức bình thường hiển hiện đặc sắc bất đồng, hoàn toàn thích hợp dân chúng bình thường.6f35f1f0a4a4f9e197c31 Những bậc thầy ở đây đều chấn kinh rồi! Bọn họ thật sự là không nghĩ ra một nhà thiết kế yên lặng vô danh cư nhiên có thực lực thế này! Đến xem cuộc trình diễn này ít nhiều cũng là do sự tuyên truyền ảnh hưởng, đương nhiên cũng có chờ mong tác phẩm của nhà thiết kế, thế nhưng, thiết kế hoàn mỹ như vậy, hoàn toàn ngoài bọn họ dự liệu!

“Phía dưới, chúng ta dùng nhiệt liệt tiếng vỗ tay thỉnh ra nhà thiết kế của những trang phục này – Tô Mộng tiểu thư!” Thanh âm của người chủ trì, mang những người thất thần kéo về hiện thực! Hiện tại bọn họ đều khẩn cấp chờ mong chờ đợi Tô Mộng xuất hiện!

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Tô Mộng chậm rãi đi tới, nàng mặc một thân váy dài phiêu dật màu xanh da trời, cho người khác một cảm giác tươi mát, dịu dàng như tiên tử mỹ lệ trên bầu trời.dde79d961329e940c940 Tuổi trẻ mỹ lệ, là ấn tượng đầu tiên của mọi người về nàng. Bản thân nàng, cũng như nàng, khiến cho vô số người dưới đài chấn động.8a46b2f916a71ebe3bd8b Mấy năm trước, có một Lưu Danh, chấn kinh giới trang phục; mà vài năm sau, lại ra một Tô Mộng, tài năng của nàng, tựa hồ càng tốt hơn Lưu Danh, khiến người ta không thể không cảm động: giang sơn sẽ có nhân tài xuất (xuất hiện), phong hào danh tiếng được mấy năm?

“Hiện tại chúng ta mời Tô Mộng tiểu thư đọc diễn văn.”

“Ngày hôm nay trình diễn trang phục rất thành công, ta rất hài lòng, thực sự rất hài lòng!” Tô Mộng ngừng

lại một chút, nói tiếp, “Đầu tiên ta muốn cảm tạ công ty người mẫu quốc yế, cung cấp người mẫu cùng người trang điểm chuyên nghiệp như vậy! Cảm tạ Mary lưu lại đặc sắc trong nháy mắt cho chúng ta! Cảm tạ các vị đến!”

Tiếng vỗ tay...

“Ta cũng rất cảm tạ Lưu danh, sự dạy dỗ của các vị lão sư đẳng cấp! Nhưng ta muốn đặc biệt cảm tạ một người, một người vẫn là bạn tốt của ta, một người làm bạn với ta suốt đời! Thành tích của ta và sự nỗ lực của hần là không tách rời.” Tô Mộng nhìn u Dương Hoa ngồi ở hàng ghế đầu, nghẹn ngào, “Tại độ tuổi đơn thuần nhất, ta may mắn nhận thức hần.b20208dc40fed1d680327af Trong lúc ta hoài nghi về tình thân, tình yêu, tình bạn, hần về tới bên người ta, cho ta một gia đình hạnh phúc.ed8adfe0f10b7c1afb6a12 Khi đời người của ta mê man, khi truy tìm một phương hướng khác, hần cho ta một con đường.dfeddba12a3d1e37ca7 Là hần, vẫn ủng hộ ta, cũng chuẩn bị hết cho ta những việc vặt của cuộc trình diễn lần này...” Tô Mộng đã rơi lệ đầy mặt, không cách nào nói được nữa! Tiếng vỗ tay của mọi người vang lên như sấm.

Tô Mộng cảm thấy, cả đời này gặp gỡ u Dương Hoa, là sự may mắn kiếp này của nàng! Cả đời này, nên thỏa mãn! Người phải biết chừng, thỏa mãn hạnh phúc lâu dài!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-bong-tai-dinh-uoc>